

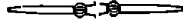
தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணம்.

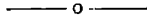
எழுத்ததிகாரம்.

பதவுரை.

வ உ. சிதம்பரம் பிள்ளை,

பதிப்பாசிரியன்.

வேலாயுதம் பரிண்டிங் பிரஸ், தூத்துக்குடி.

1936

தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணம்.

பதிப்புரை.

“தொல்காப்பியம்” என்னும் இந்நூல் தமிழ் மொழிக்குத் தலையாக விளங்கும் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் இலக்கணம். இஃது அகத்தியனது பன்னிரு மாணுக்கருள் “திரணதாமாக்கினி” என்னும் இயற்பெயரினையும், “பொருத்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர் நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்” என்னும் புகழ்ப்பெயரினையும் கொண்டு விளங்கிய ஓர் முனிவனால் இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு முதல் நூல் அகத்தியனால் இயற்றப்பெற்ற ‘அகத்தியம்’ என்பது. இந்நூல் பன்னிராயர் வருஷங்களுக்குமுன் இயற்றப்பெற்றதென வீரசோழியத்தின் பதிப்புரையில் திருமன். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை நிறைநாட்டியுள்ளனர்.

ஆண், பெண், அலிகளை ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால் விசுவகாசால் உணர்த்துவது தமிழ்மொழி ஒன்றே. ஆண்பால் விசுவகாசம் பொருந்தி ஆணைக்குறிபாமலும், பெண்பால் விசுவகாசம் பொருந்திப் பெண்ணைக் குறியாமலும், ஒன்றன்பால் விசுவகாசம் பொருந்தி அலியைக் குறியாமலும் கீழ்க்கண்டவற்றை ஆரியம் முதலிய மொழிகளில் எண்ணில உண்டு. உயர்திணை, அஃறிணை என்னும் தமிழ் இலக்கணப்பாடுகளை ஆரியம் முதலியவற்றில் இல்லை. நிலத்தின் பாகுபாடுகளையும், அவற்றின் உரிப்பொருள், கருப்பொருள்களையும், அவற்றின் மக்களது ஒழுக்கங்களையும் கூறுவது தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றே.

இவ்வகைத் தனிச் சிறப்புப்பொருந்திய இத்தமிழ் இலக்கணத்தினாலும் ஆரியமொழிகள் சிலவற்றையும், ஆரியர் பழக்க வழக்கங்கள் சிலவற்றையும், ஆரியர் கொள்கைகள் சிலவற்றையும், இந்நூலாசிரியன் துழைத்திருத்தலை ஆங்காங்கும் காணலாம். ஆரியமும், தமிழ் மக்களின் முற்காலப் பழக்க வழக்க ஒழுக்கங்களும், தமிழ் மொழியின் நேர்மையும் மாண்பும் ஏற்றமும் இந்நூலின்கண் தெற்றெனக் காணலாகும். இந்நூலின் எழுத்தநிகரரசுச் சொல்லநிகரரசுச் சூத்திரங்களைக் கற்போர் நன்னூலாதிபவற்றைப் புன்னூலாதிபவனவாகக் காண்பதென்பது நியமம்.

இந்நூற்கு உரை எழுதினோர் இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், நச்சினாக்கினியர், சேனாவையர் என்னும் ஐவர். அவருள் இளம்பூரணரும், பேராசிரியரும் இந்நூலின் எழுத்தநிகரரசும், சொல்லநிகரரசும், பொருளநிகரரசும்

என்னும் முன்றலிகாரங்களுக்கும் உரை இயற்றியுள்ளார்கள். கல்லாடர் எழுத்தி
 திகாரத்திற்கும் சொல்லதிகாரத்திற்கு மாத்திரம் உரையெழுதியிருப்பதாகவும்,
 சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மாத்திரம் உரையெழுதியிருப்பதாகவும் தெரி
 கிறோம். அவ் வைத்துரைகளும் முறையே இளம்பூரணம், கல்லாடம், பேராசிரி
 யம், நச்சினூர்க்கினியம், சேனாவரையம் என வழங்குகின்றன.

இவ்வுரைகளில் நச்சினூர்க்கினிய எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும்
 தனித்தனியே அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. நச்சினூர்க்கினியப் பொருளதிகார
 மும், பேராசிரியப் பொருளதிகாரமும் கலந்து அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. பேரா
 சிரியச் சொல்லதிகாரம் காந்தை தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் அச்சிடப்பெற்று முடிந்து
 வினாவில் வெளிவரும் நிலைமையில் இருக்கின்றது. இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரம்
 பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பூவிருந்தவல்லிக் கன்னியப்ப முதலியாரால் அச்
 சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவ்வெழுத் ததிகாரத்தைப் பல ஏட்டுப் பிரதிக
 ளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்துத் திருத்தியான் இப்பொழுது அச்சிட்டு வெளிப்படுத்து
 கின்றேன். இளம்பூரணம் பொருளதிகாரம் அகத்திணையிலும் புறத்திணையிலு
 மும் முன்னரே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். சொல்லதிகாரமும் பொரு
 ளதிகாரத்தின் பிரதிய இயல்களும் வினாவில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெறும்.

இளம்பூரணரே முதல் உரையாசிரியர். அவர் “உரையாசிரியர்” எனவே
 யாவராலும் வழங்கப்படும் பெருமைவாய்ந்தவர். அவர் மூன்று அதிகார உரைக
 ளுள்ளும் எழுத்ததிகாரவுரை “எழுத்திற்கு இளம்பூரணம்” என்று யாவராலும்
 புகழப்பெற்றது. கற்போர் எளிதில் உரைமுறையு பொருட்டொடர்புகொக்கிச்
 சூத்திரச்சொற்களையும் அவற்றின் பொருட்சொற்களையும் பிரித்தும் கிறுத்திப்
 படித்தற்குரிய அகையாளங்களிட்டுப் பதிப்பித்துள்ளேன். ஒவ்வொருபுத்தில்
 பாட வேறுபாடும், உரைவேறுபாடும் சேர்த்துள்ளேன். எனது சேர்ப்பிற்கு
 முன்னும் பின்னும் முறையே [ ] இக்குறிகள் இட்டுள்ளேன்.

இவ் வெழுத்ததிகாரத்தைப் பொருளதிகாரத்தையும் 1920-ம் வருடத்
 தில் அச்சிடத் தொடங்கினேன். பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல் புறத்திணை
 யியல்கள் முன்னரே அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. இஃது இப்பொழுது வெளி
 வருகின்றது. பொருளதிகார ஏனைய இயல்களும் சொல்லதிகாரமும் வினாவில்
 வெளிவரும்.

கோவிற்பட்டி, }
 1—6—1928. }

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரச் சூத்திர அகராதி.

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
அ ஆ உ ஊ ஏ	சுச	அவற்றுள் - ரகரா	உய
அலென்னும்	சுச	அவற்றுள் - லகரீகான்	சுந
அஇ உஆம்	சுடு	அவற்றவழி மருக்கிற்	சஉ
அகமென் கிளவிக்கு	எஎ	அவைதாம் - குற்றிய	எ
அகர ஆகாரம்	எச	அவைதாம் - இயற்கை	எச
அகர இகரம்	உஉ	அவைதாம் - இன்னே வ	சஉ
அகர உகரம்	உஉ	அவைதாம் - முன்னப்	சுச
அகரத் திம்பர்	உஉ	அவைதாம் - மெய்	கசு
அகர விதுதி	எச	அவையூர் பத்தினும்	எடுடு
அக்கென் சாரியை	சுச	அவ்வழி - பன்னீ ருயிரும்	கூய
அடையொடு	எஅ	அவ்வா நெழுத்து	கஉ
அணரி துணிகா	கஉ	அவ்விய னீலையு	ய
அண்ணரு சேர்த்த	கக	அழனென் னிதுதி	எஉய
அண்ண நண்ணிய	கஉ	அழனே பழனே	எய
அதனிலை யுயிர்க்கும்	எடுஎ	அஊர்த்தறி கிளவி	எசஎ
அத்வண் வரினும்	அய	அஊபாகு மொழிமுத	சக
அத்திடை வருஉம்	சுக	அஊபிற்கு துயிர்த்தலும்	கடு
அத்தி னகரம்	சச	அஊவிற்கு நிறையிற்கும்	சஉ
அத்தே வற்றே	சஎ	அஊவு நிறையு மாயிய நிரியா	எடுடு
அத்தொடு சிவணும்	எஅ	அஊவு நிறையு மாயிய நிரியா	எடுச
அந்நான் மொழியும்	எசஉ	அஊவு நிறையு மெண்ணும்	எஉசு
அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்	நயக	அஊவு நிறையும் வேற்றுமை	எஅ
அம்மி னிதுதி	சடு	அன்றுவரு காலை	கக
அம்மு வாரும்	உஉ	அன்ன வென்று	எச
அரையளபு	ய	அன்னன் சாரியை	எய
அரையென வருஉம்	கய	அஃகிவ னுவலரது	கச
அல்லதன் மருக்கிற்	நயக	அஃறிணை விரவும்	டுச
அல்லது கிளப்பி னியற்கை	எக	ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ	அ
அல்லது கிளப்பினும் வே	நய	ஆத ஓஎஊ	உடு
அல்லது கிளப்பினும் வே	எகச	ஆத ஓஆ	கடு
அல்லது கிளப்பி னெவ்	எசக	ஆகார விதுதி	அய
அல்லழி யெல்லா மியல்	எஉஉ	ஆடு உ மகடுஉ	கச
அல்லழி யெல்லா முறழெ	எஉக	ஆணும் பெண்ணும்	எக
அல்லழி யெல்லா முறழெ	எகக	ஆண்மரக் கிளவி	எச
அல்லழி யெல்லா மெல்	எஎ	ஆதனும் பூதனும்	நயஅ
அவற்றுள் - அ ஆ வாயிரண்	கக	ஆயிரக் கிளவி	எடுஉ
அவற்றுள் - அ இ உ எ	அ	ஆயிரம் வரினும்	எசடு
அவற்றுள் - இகர வீற்று	டுச	ஆயிரம் வரினே	எடுச
அவற்றுள் - இன்னி னி	சக	ஆயிரம் வருவழி	எகய
அவற்றுள் - ஈரொற்றுத்	எகடு	ஆயுத நிலையனும்	எகஉ
அவற்றுள் - கரமுல் காணும்	சஅ	ஆரும் வெகிருஞ்	எஉஉ
அவற்றுள் - ணைஃகான்	சக	ஆவயின் வல்	எக
அவற்றுள் - நிதுத்த செரல்	கஅ	ஆவு மாவும்	அச
அவற்றுள் - மெய்யி	கச	ஆவோ டல்லது	உடு
அவற்றுள் - மெய்மெழு	டுக	ஆறன் மருக்	எடுக

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
ஆற னுருபி னகர	சம	உணரக் கூறிய	நகச
ஆற னுருபினும்	௫௧	உண்டென் னினவி	நகந
ஆறென் னினவி	ந௫௩	உடமரக் கினவி	அஎ
ஆனி னகரமு	சச	உந்நி முதலா	நய
ஆறெற் றகர	அச	உப்ப காரமொடு	உசு
ஆன்முன் வருஉம்	அச	உப்ப கார மொன்றென	உஅ
இ ஈ எ ஏ ஐ	ந௩	உம்மை யெஞ்சிய	அத
இக்கினிகர	சச	உயர் திணைப் பெயரே	சஉ
இகர யகர	உந	உயர் திணை யாயி ன	சஅ
இகர விறுதிப்	அடு	உயர் திணை யாயினு	நயத
இடம்வகை	அசு	உயிரும் புள்ளியு யிறுதி	ந௫௧
இடைகிலை ரகர	நசக	உயிரும் புள்ளியு யிறுதி யாதி	சு௦
இடைப்படிற்	கஎ	உயிர்முன் வரினு மாயிய	எடு
இடையெழுத் தென்ப	கஉ	உயிர்முன் வரினு மாயிய	நகய
இடையொற்றுத்	ககஎ	உயிரிது சொன்முன்	நகஎ
இதழியைத்து	நக	உயிர் ருகிய முன்னிலை	௫௧
இயற்பெயர்	நயஅ	உயிர் ருகிய வுயர்திணைப்	௫௧
இரண்டுமுத	ந௫அ	உயிர்மெய் யல்லன	உச
இரடிவென்	அஉ	உயிர்மெய் யிறும்	நஎ
இருதிசை	நசந	உயிர்ஊ வெஞ்சிய	உச
இருனென் னினவி	ககந	உரிவரு காலே	அஎ
இலமென் னினவி	நஎ	உருபிய னிலையு	நக
இல்ல மரப்	நஎ	உருயினு யிசையினு	கஅ
இல்லென் னினவி	நஉச	உரைப்பொருட் கினவி	எஎ
இல்லொடு கிளப்	ந	ஊசரர் விறுதி	சுந
இருஅற் றேற்ற	நகஎ	ஊவே ரெருபெய	சச
இணியணி	அடு	எ னை வருமுயிர்	உஎ
இன்றி யென்னு	அடு	எகர ஓகரத்	
இன்னிடை வருஉம்	கஎ	எகர வெகரம்	
இன்னென வருஉம்	சசு	எதின் மரமாய்	
நகார விறுதி	அசு	எஞ்சிய வெல்லா	
நமூக் கம்மும்	நகஉ	எட்ட ரெற்றே	
நரெழுத்து மொழியு மு	நகஎ	எண்ணி னீறுதி	
நரெழுத்து மொழியும்	நகந	எண்ணுப் பெயர்க்	
நரெழுத் தொரு	நகடு	எட்பெயர் முன்னரும்	
நறியன் மருங்கினி	கஉ	எருவுந் செருவு	
நறியன் மருங்கினு	கஅ	எல்லா மென்னு	
உண ஓடு வென்னு	உடு	எல்லா மொழிக்கு	
உண ஓடுஊ வென	நக	எல்லாரு மென்னு	
உண கார வெவொடு	உஎ	எல்லா ரெழுத்தும்	
உகர மொடு	௫௧	எழுத்தெனப் படுப	
உகர விறுதி	கய	எழுத்தோ ரன்ன	
உச்ச கார யிரு	உஅ	எது எனுமுயிர்	
உச்ச காரமொடு	உக	ஏகர விறுதி	
உட்பெறு பு ளி	ய	ஏபெ னிறுதி	

சூத்திரம்,	பக்கம்.	சூத்திரம்,	பக்கம்.
ஏழ் னுருபிற்குத்	௭௨	கதர்ப மவெணும்	௨௪
எழென் னினவி	௭௨௬	கவவோ டியையி	௨௭
எணவை புணரி	௭௨௭	காரமுங் கரமு	௪௭
எனவை வரினே	௬௦	கினாத்த வல்ல	௭௬௦
ஏனைப் புளப்பெயர்	௮௮	கினைப்பெய ரெல்லாங்கி	௭௦௫
ஏனைமுன் வரினே	௭௪௧	கினைப்பெய ரெல்லாங்கொ	௭௦௫
ஏனை யெகினே	௭௦௫	கிழென் னினவி	௭௭௬
ஏனை வகரர்	௭௨௮	குமிழென் னினவி	௭௨௮
ஏனை வகரமின்	௬௭	குயினென் னினவி	௭௦௪
ஐஒடு குதின்	௬௦	குறியத னிறுதி	௮௫
ஐஒன வென்னு	௬௬	குறியதன் முன்ன	௬௭
ஐகார ஒளகாரங்	௬௮	குறியதன் முன்னரு	௮௨
ஐகார விறுதிப்	௬௭	குறுமையு நெடுமையு	௨௬
ஐத்த நெற்றிறம	௭௪௭	குறையென் னின்வி	௬௦
ஐத்த நெற்றிற மு	௭௫௦	குற்றிய லீகர	௬௬
ஐத்த நெற்றிறமெல்	௭௪௮	குற்றிய லுகரக் கின்னே	௬௬
ஐத்த நெற்றிற ய	௭௫௬	குற்றிய லுகரத் திறுதி	௭௦
ஐத்து முன்று நம	௭௪௬	குற்றிய லுகர முறை	௨௬
ஐயம் பல்வெண	௭௬௦	குற்றிய லுகர மு	௬௭
ஐயின் முன்னரும்	௬௫	குற்றெழுத் திம்பரு	௬௬
ஒடுமரக் கினவி	௬௨	குற்றெழுத் தைத்து	௬௬
ஒவ்வு மந்தறே	௨௭	குன்றிசை மொழி	௬௮
ஒழித்த னிவியு	௭	கொடிமுன் வரினே	௬௮
ஒற்றிடை யினயிகர	௭௬௭	களுண் மென	௬௬
ஒற்றுலீல	௭௬௬	சகரக் கினவியும்	௨௪
ஒற்றுமிகு தகர	௭௦௭	சகர ரூகாரம்	௬௨
ஒன்று முதலாக	௭௬	சாரென் னினவி	௭௨௬
ஒன்றுமுத லாக் வெ	௭௪௪	சார்ந்துவரி னல்லது	௬௪
ஒன்றுமுத லாகிய	௭௫௬	சாவ வென்னுஞ்	௭௫
ஒன்றுமுத லொன்பா	௭௪௫	சிறப்பொடு	௭௦௬
ஒன்பா னிறுதி	௭௫௪	சுட்டி வியற்கை	௮௬
ஒன்பா னிறுதி யுரு	௭௫௩	சுட்டின் முன்னரும்	௬௦
ஒன்பா னெகரமிசை	௭௪௭	சுட்டின் முன்னர்	௭௫
ஒன்பான் முதலிலீல	௭௫௨	சுட்டுச்சின னீடிய	௭௪௨
ஒகர் விறுதி ஏகார	௭	சுட்டுமுதல் வகரம்	௬௬
ஒகர விறுதிக்க் கொன்னே	௬௬	சுட்டுமுத வரதிக விசர	௫௭
ஒரண பாசு மீட்டுனு	௨௬	சுட்டுமுத லாகிய வையென்	௬௫
ஒரெழுத் தொரு	௬௬	சுட்டுமுத விறுதி யியல்	௬௪
ஒளகார விறுதி	௭௬	சுட்டுமுத விறுதி யுருபிய	௬௨
ஒளகார விறுவாய்	௬	சுட்டுமுத விறுதி யுருபிய	௬௭
ஒளவென வருடம்	௫௬	சுட்டுமுத லாகிய வகர	௭௨௭
ஔகர னுகார	௬௨	சுட்டுமுத லுகர	௬௫
ஔதப முதலிய	௫௦	சுட்டுமுத ல்வயினு	௭௦௪
ஔதப முதன்மொழி	௭௪௮	செய்யா ரென்னும்	௮௦
கண்ணிமை கொடி	௬	செய்யுண் மருக்கின்	௬௬

சூத்திரம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
செய்யு னிறுதி	உச	எடு
சேவென் மாப்பெய	கச	அ
ஞகார யொற்றிய	ஈஉ	கய
ஞணம னயரல்	உஅ	கடு
ஞமய வெவனு முத	இய	அக
ஞமவ விவையினு	ஈஉ	சஎ
ஞமவ வென்னும்	கச	டுக
ஞவென் புள்ளி	கச	ஈயக
டகார ணகார	கஉ	கக
டறலள வென்னும்	கக	ஈடுச
ணகார லிறுதி	ஈக	ஈடுக
ணவென் புள்ளி	ஈக	ஈகய
ணவென் புள்ளிமுண்	ஈஉ	ஈடுடு
தகரம் வரும்வழி	ஈஉச	ஈகஉ
தத்தர் திரிபே	கக	ஈஉச
தம்மியல் கிளப்பி	உய	இஅ
தம்மென் கிளவி	ஈஉஅ	கச
தாசா மென்னு	கஎ	எக
தாயென் கிளவி	ஈஉக	கக
தாமென் கிளவி	ஈஉஅ	ஈஉச
தானும் பேணும்	ஈகக	ஈக
தான்யா னெனு	ஈயக	அச
தான்யா னென்னும்	கக	ஈசடு
திங்கண் முன்வாரின்	அக	ஈஉக
திங்களு ஈரளும்	கக	கக
திரிபுட்வது களப்பி	ஈசக	எஅ
தேற்ற வெகாமுஞ்	கடு	அய
தேவென் கிளவி	ஈயக	கச
தொடர லிறுதி	எஅ	கக
தொழிற்பெய	ஈச	அஎ
தொழிற்பெய	ஈயஉ	கஅ
தொழிற்பெய	ஈஉக	கஅ
தொழிற்பெய	ஈகஉ	கக
ககர லிறுதியு	ஈஉ	உச
உமவ வென்னு	ஈசக	ஈசடு
உசுட்பெயர்க் கிளவி	ஈயக	ஈஉக
காணமுற் றேளுந்துக்	அஅ	கச
காயும் பலகையும்	ஈஉச	அஅ
காலினிப்பு லீங்கி	கக	கக
காங்க னெற்றே லகார	ஈஇய, ஈடுக	எக
காங்க னெற்றே றகார	ஈசச	இடு
காசுக்கு மைந்து	ஈடுஉ	சஅ
கிலாவென் கிளவி	அஉ	ஈகக
கிறுத்த சொல்லுக்	கக	ஈஉச
கிற்றயு மளவும்	ஈசடு	கக
கீட வருதல்		எடு
கீட்டம் வேண்டி		அ
கீயெ னொருபெயருரு		கய
கீயெ னொருபெயர்		கடு
கீயென் பெயரு		அக
துய்மெ னிறுதியி		சஎ
துய்மெ னிறுதியு		டுக
துய்மெ னொருபெயர்		ஈயக
துளிகா வணரி		கக
துரூ யாமுன்		ஈடுச
துாமுன் வரினுக்		ஈடுக
துதூர்த்த வரூஉ		ஈகய
துறென் கிளவி		ஈடுடு
டுடியத னிறுதி யியல்பு		ஈகஉ
டுடியத னிறுதி யியல்பு		ஈஉச
டுடியதன் முன்ன		இஅ
டுட்டெழுத் திம்பரு		கச
டுட்டெழுத் திம்ப ரொற்று		எக
டுட்டெழுத் தேழே		கக
டுல்லுஞ் செல்லுங்		ஈஉச
படர்க்கைப் பெயரு		ஈக
பதக்குமுன் வரினே		அச
பத்தொற் றுக்கெட		ஈசடு
பத்தென் கிளவி		ஈஉக
பலரறி சொன்முன்		கக
பலவற் றிறுதி கீடு		எஅ
பலவற் றிறுதி யுரு		அய
பல்லவை துதலியு		கச
பல்லித் திரியை		கக
பனியென வருஉக்		அஎ
புணரின் முன்ன		கஅ
புணையு மரையு		கஅ
புனயெ னளவுக்		கக
பன்னி ருயிரு		உச
பாமென் கிளவி		ஈசடு
பீரென் கிளவி		ஈஉக
புணரிய னிவையெட		கச
புன்மரக் கிளவி		அஅ
புள்ளி யில்லா		கக
புள்ளி யிறுகியு - சொல்		எக
புள்ளி யிறுகியு - வல்		இடு
புள்ளி யீற்றுமு		சஅ
புள்ளும் உள்ளுஞ்		ஈகக
புல்லெ வென்ற		ஈஉச
பூவெ னொருபெய		கக

சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	பக்கம்.
பெண்டென் கிளவீ	௩௪௮	மெய்யோ டியையினு	௩
பெயருந் தொழிலும்	௪௪	மெல்லெழுத் தென்ப	௧௨
பெற்ற மாயின்	௬௪	மெல்லெழுத் தாதும்	௩௩
பொன் னென்கிளவி	௩௨௧	மெல்லெழுத் தியை யிண்ணகார	௩௩௧
மகப்பெயர்	௭௧	மெல்லெழுத் தியையி னகார	௩௨௩
மகரத் தொடர்மொழி	௨௧	மெல்லெழுத் தியையி னவ்	௩௨௩
மகர வி துதி வே	௩௪	மெல்லெழுத் தியையி னீறு	௩௮௪
மகன்வினை கிளப்பின்	௩௨௪	மெல்லெழுத்து மிஞ்	௩௮
மக்க னென்னும்	௩௩௩	மெல்லெழுத்து மிகி	௩௧௪
மாப்பெயர் க் கிளவிக்கம்மே	௩௩௮	மெல்லெழுத்து மிகு	௩௩
மாப்பெயர் க் கிளவி மெல்	௭௧	மெல்லெழுத் துறமு	௩௧
மருவின் ரெகுதி	௪௮	மெல்லெழுத் திறமு	௩௨௨
மழையென் கிளவி	௧௧	மெல்லொற்று	௩௩௮
மன்னுந் சின்னு	௩௮௪	மென்மையு மிடைமை	௪௩
மல்காண் புள்ளிமு னத்தே	௧௩	மொழிப்படுக் திசைப்பினு	௨௨
மல்காண் புள்ளிமுன் வவவுந்	௧௪	மொழிமுத	௩௨
மாமரக் கிளவியு	௮௩	யகரம் வருவழி	௩௩௪
மாறுகொ ணெ - மெண்	௧௪	யகர வி துதி	௩௨௧
மாறுகொ ணெ - கைய	௩	யரமு வென்னு மூன்று	௨௮
மீன் னும்	௩௮௩	யரமு வென்னும் புள்ளி முன்னர்	௧௪
மீனென் கிளவி	௩௮௩	யவமுன்	௭௩
முதலா வேன தம்	௨௩	யாதெ னீறுதி - மன்	௭௨
முதலீரெண்ணிரெறு	௩௪௧	யாதெ னீறுதி - முரு	௩௪௮
முதலீ ரெண்ணின்	௩௮௮	யாமரக் கிளவியும்	௮௩
முதனிலை நீடினு	௩௩௩	யாவின் மொழியே	௩௪௨
முதனிலை டெண்	௩௩௩	யாவென் வினாவி	௪௩
முரணென்	௩௩	யாவென் வினாவும்	௪௪
முற்றிய லுகர	௨௧	ரகார வி துதி	௩௨௨
முன்னுயர்	௩௪௮	லகார வி துதி	௩௨௨
முன்னென் கிளவி	௩௨௮	லனவென வருஉ - முன்	௩௨
மூவளா யிசைத்தல்	௮	லனவென வருஉ - யிறு	௩௩௮
மூன்ற னெற்றே ரகார	௩௩௧	வகரக் கிளவி	௨௧
மூன்ற னெற்றே வகார	௩௩௩	வகார மிகையு	௩௮௩
மூன்ற னெற்றே வகாரம்.	௩௪௧	வடவேங்கடந் தென்	௧
மூன்ற னெற்றே வந்த	௩௪௮	வண்டும் பெண்டு	௩௪௮
மூன்றன் முதனிலை	௩௩௧	வறன்முறை மூன்று	௪௮
மூன்றுதலை யிட்ட	௩௧	வல்லெழுத் தென்ப	௧௧
மூன்று நான்கு	௩௮௮	வல்லெழுத் தியற்கை	௧௧
மூன்று மாறு	௩௪௧	வல்லெழுத்து முதலிய	௧௧
மெய்க்கிலை சுட்டி	௧௪	வல்லெழுத்து மிகினு	௮௩
மெய்யி னளபே	௮	வல்லெழுத்து மிகினு - ஒவ்	௮௮
மெய்யி னரியக்கம்	௨௮	வல்லென் கிளவி	௩௨௩
மெய்யி னீயற்கை	௮	வல்லொற்று - மிகு	௩௪௧
மெய்யின் வழிய	௧௧	வல்லொற்று - வரு	௩௩௪
மெய்யுயர்	௪௮	வளியென வருஉம்	௮௩

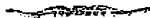
சூத்திரம்.	பக்கம்.	சூத்திரம்.	
வன்றொடர் மொழியு	௩௩௮	வேற்றுமை யல்வழி யாய்	௩௨௭
வஃகாள்	௪௩	வேற்றுமை வழிய	
வாழிய வென்று	௪௭	வேற்றுமைக் குக்கெட	
விசைமரக் கிளவியு	௬௭	வேற்றுமை யாயி	
விண்ணென	௩௪	வேற்றுமை யாயி னேனை	
வினையெஞ்ச கிளவிக்கு	௬௩	வேற்றுமை யல்வழி யெண்	
வினையெஞ்ச கிளவியு	௪௪	வேற்றுமை - ஓகா	
வெயிலென் னிளவி	௩௨௭	முகர ஷகர	
வெரிசெ னிதுதி	௩௩	முகார விதுதி	
வேற்றுமை சூழித்த	௪௮	னகார விதுதி	
வேற்றுமை எக, அஉ, கய, கக, கூ, கூக, கூக		னகார விதுதி	
வேற்றுமைக் கண்ணும்	௮௨	னகார முன்னர்	
வேற்றுமை யல்வழி	௮௭	னகார முன்னர்	
வேற்றுமை யல்வழிக்குறு	௩௨௮	னகார முன்னர்	

	இயலகராதி.	சூத்திரத்தொகை.
௪௪	உயிர்மயங்கியல்	௬௩
௪௪	உருபியல்	௩௮
௩௩௮	சூத்திரம் ஓகரப்புணரியல்	௪௭
௪௮	கொடைமரபு	௩௮
௬	நூன்மரபு	௩௩
௩௮	பிறப்பியல்	௨௬
௩௬	புணரியல்	௪௮
௩௨	புள்ளிமயங்கியல்	௩௮
௬௬	மொழிமரபு	௪௬

ஆக இயல் ௬-க்குச் சூத்திரம் - ௪௮௩.

பாயகம் சூத்திரம் -

ஆக சூத்திரம் - ௪௮௪.

தொல்காப்பியம்

இளம்பூரணம்

சிறப்புப்பாயிரம்

வடவேங்கடர் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்புளு மாயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்
செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துதூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய நவையத்
தறங்கரை நாவி னுன்மறை முற்றிய
அதங்கோட் டாசாற் கரிறபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே,

எந்தால் உரைப்பினும் அந்தாற்குப் பாயிரம் உரைத்து உரைக்கவென்பது மரபு. என்னை? “ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும், பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே” என்ப வாகலின். பாயிரமென்பது புறவுரை. அது தூற்குப்புறவுரையேல் அதுகேட்டு என்னை பயனெனின், கற்றுலல்ல நணவற்குக் கற்புடையாள்போல இன்றிய மையாச் சிறப்பிற்றாயும் திருவமைந்த மாநகரத்திற்கு உருவமைந்த வாயின்மாடம் போல அலங்காரமாதற் சிறப்பிற்றாயும் வருதலானும், பாயிரம்கேளாதே தூல் கேட்டுமெயெனில் குறிச்சி புக்க மான்போல மாணக்கன் இடர்ப்படுமொகலானும், பாயிரங்கேட்டல் பயனுடைத் தாயிற்று. அப்பாயிரம் பொதுவும் சிறப்பும் என இருவகைத்து. எல்லா தூன்முகத்தும் பொதுவாக உரைக்கப்படுதலிற் பொது வெனப்பட்டது. “நவோன்றன்மை” முதலிய தூலுட்சொல்லும் பொருளல்லாத புறப்பொருளைக் கூறும் பொதுப்பாயிரம் போலாது, தூலகத்தெல்லாம் பயத்தன் மாத்திரையேயன்றி அந்தாவற் சொல்லப்படுகின்ற பொருள்முதலிய உணர்த்தலின், அணியிழை மகளிர்க்கு அவ்வணியிற் சிறந்த ஆடைபோல தூற்குச் சிறத்தலாற் சிறப்பெனப்பட்டது.

அவற்றுள், பொது நால்வகைத்து. “ஈவோன் தன்மை யீச வியற்கை, கொள்வோன் தன்மை கோடன் மரபென, ஈரிணன் டென்ப பொதுவீன் றெருகையே.” இதனான் அறிக.

ஈவோர் கற்கப்படுவோரும் கற்கப்படாதோரும் என இருவகையர். கற்கப் படுவோர் நான்கு திறத்தான் உவமம் கூறப்படுவர். “மலைநிலம் பூவே துலாக்கோ லென் நின்னர், உலைவி னுணர்வுடையார்.” இதனான் அறிக.

இளிக் கற்கப்படாதார்க்குக் கூறும் உவமமும் நால்வகைத்து. “கழற்பெய் குடமே மடற்பனை முடத்தெக்கு, குண்டுகைப் பருத்தியோ டிவைவென மொழிப.” இதனான் அறிக.

ஈதலியற்கை: “ஈத லியல்பே யியல்புறக் கிளப்பிற், பொழிப்பே யகல அட்ப மெச்சமெனப், பழிப்பில் பல்லுரை பயின்ற காவீனன், புகழ்ந்த மதியிற் பொருந்து மேரையிற், நெளிந்த வறியினன் நெய்வம் வாழ்த்திக், கொள்வோ னுணர்வகை அறிந்தவன் கொள்வாக், கொடுத்தன் மரபெனக்கறினர் புலவர்.” இதனான் அறிக.

கொள்வோர் கற்பிக்கப்படுவோரும் கற்பிக்கப்படாதோரும் என இரு வகையர். கற்பிக்கப்படுவோர் அறுவகையர். அவர்தாம் “தன்மக ஞசான் மகனே மன்மகன், பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே, யுரைசொ ளானனோ டிவ ரென மொழிப.” இதனான் அறிக. இவர்தன்மை: “அன்னக் கிளியே நன்னிற நெய் யரி, யானே யானே நென்றிவை போலக், கூறிக்கொள்ப குணமாண் டோரே.” இத னான் அறிக. இளிக் கற்பிக்கப்படாதார் எண்வகையர். “மடிமானி பொச்சாப்பன் காழுகன் கள்வன், அடுகோய்ப் பிணியான னொருச் சினத்தன், தமொறு நெஞ்சத் தவனுள்ளிட், டெண்மர், நெடுதூலைக் கற்கலா தார்.” இதனான் அறிக. இவர்தன்மை: “குரங்கெறி வீளங்கா யெருமை யாடே, தோணி யென்றூங் கிவைவென மொழிப.” இதனான் அறிக.

கோடன்மரபு “கொள்வோன் முறைமை கூற்றுங் காலேப், பொழுதொடு சென்று வழிபுடன் முனியான், முன்னும் பின்னு மிரவீனும் பகலினும், அக லா னுகி யன்பொடு புணர்ந்தாங், காசற ஷுணர்ந்தான் வர்வென வந்தாங், கிருவென வீருந்தே ட்விழென வலிழ்த்துச், சொல்லெனச் சொல்லிப் போவெனப் போகி, நெஞ்சுகள றுகச் செவிவா யாகக், கேட்டவை கேட்டவை வல்ல னாகிப், போற்றிக் கோட் லவனது தொழிலே”; “எந்திறத் தாசானுவக்கு மத்திறம், அறத்திற்றிரியாப் படர்ச்சிலழி பாடே”; “செவ்வன் நெரிசிற்பான் மெய்நோக்கிச் காண்கிற்பான், பல்லுரையும் கேட்பான் மிகப்பெரிதுங் காதலான், தெய்வத்தைப் போல் மதிப் பான் நிரிபில்லான், இவ்வாறு மாண்பு முடையாற் குரைப்பவே, செவ்விதி னூலைத் தெரிந்து”; “வழக்கி னிலக்கண் டிழுக்கின் நறியல், பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல், ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக்கேட்டல், அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல், வினாது வினாமை விலீக்த லென்றிவை, கடனாக் கொளினே மடநனி யிகுக் கும்”; “அணைய னல்லேரீன் கொள்ளுவ னாயின், வினையி னுழப்பொடு ப்யன்றில்ப் படாஅன்”. இவற்றான் அறிக. இவ்வாறு கோடன் மரபுடைய மாணக்கன் தான் முற்ற அறிந்தானொறு “ஆசா னுரைத்தவை யமைவரக் கொளினாய், காற்குறல் லது பற்றல னாகும்”; “அவ்வினை யான்றொடு பயிலுவகை யொருபால், செவ்வதினு ரைப்ப வவ்விருபாலும், மையறு புலமை மாண்புகனி யுடைத்தே.” இவற்றான் அறிக,

சிறப்புப் பதினொருவகைத்து: “ஆக்கியோன் பெயரே வழியே. பெயல்ல, தூற் பெயர் யாப்பே தூதலிய பொருளே, கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும், வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே”; “காலங் கனனே காரண மென்றிம். மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே”. இவற்றான் அறிக. இனி, அச்சிறப்பிலக் கணம் செப்புமாறு: “பாயிரத் திலக்கணம் பகருங் காலே, தானுதல் பொருளேத் தன்னகத் தடக்கி, ஆசிரியத் தானும் வெண்பா வானு, மருவிய வகையா னுயறல் வேண்டும்”. இதனான் அறிக.

தூல் செய்தான் பாயிரம் செய்வானல்லன், “தோன்றூ தோற்றித் துறை பல முடிப்பினூர், தான்றற் புகழ்தல் தருதியன்றே” என்பவாகலின். பாயிரம் செய்வார் தன் ஆசிரியனும், தன்னொடு ஒருங்கு கற்ற மாணக்கனும், தன் மாணக்கனும் என மூவகையர். அவருள் இரத்தாற்குப் பாயிரம் செய்தார் தன்னொடு ஒருங்கு கற்ற பணம்பாரனார்.

இ-ள் :—வடவேங்கடம் தென்குமரி அ இடைத் தமிழ் கூறும் நல் உலகத்து வழக்கும் செய்யுளும் அ இருமுதலின்-வடக்கின்கண் ணுளதாகிய வேங்கடமும் தெற்கின்கண் ணுளதாகிய குமரிபு மாகிய அவற்றை எல்லையாக வுடைய நிலத்து வழங்கும் தமிழ்மொழியினைக் கூறும் நன்மக்களான் வழங்கும் வழக்கும் செய்யுளுமாகிய இருகாரணத்தானும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி-எழுத்திலக்கணத்தினையும் சொல்லிலக்கணத்தினையும் பொருளிலக்கணத்தினையும் ஆராய்ந்து, செந்தமிழ் இயற்கை நிலணிய நிலத்தொடு முந்துதல் கண்டு-(அவ்வாராய்ச்சியிற் குறைபா டுடையவற்றிற்குச்) செந்தமிழினது இயல்பு பொருத்தின செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கோடு முதல்தூல்களிற் சொன்னவற்றினைக் கண்டு, முறைப்பீட்ட எண்ணி-அவ்விலக்கணம் முறைப்பட ஆராய்ந்து, நிலம் தருதிருவின் பாண்டியன் அவையத்து-மாற்றாது, நிலத்தினைத் தன்கீழ் வாழ்வார்க்குக் கொண்டு கொடுக்கும் போர்த்திருவிளையுடைய பாண்டியன் மாகீர்த்தியது அழைக்கண்ணே, அறம் கரைநாலின் நால்மறை முற்றிய அடக்கோட்டு ஆசாற்கு-(அவ்வவையுள்ளார் க் கேற்பத் தெரிந்தே) மெய் சொல்லும் நாவியுடைய நான்குவேதத்தினையும் முற்றவுணர்ந்த அடக்கோடுஎன்கின்ற னீரின், ஆசானுக்கு, அரில் தப தெரிந்த-கடா அறத் தெரிந்துகீறி, மயங்காமரயின் எழுத்துமுறை காட்டி-(அவ்வெழுத்தும் சொல்லும் செய்கின்றழி முன்னைதூல்போல, எழுத்திலக்கணம் சொல்லுட்சென்று) மயங்காத முறைமையானே எழுத்திலக்கணத்தினை வேறு தெரிவித்து, பூல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த தெரல்காப்பியன் என தன் பெயர்தோற்றி-(அவ்வாறு செய்கின்றழி) மிக்க நீரையுடைய கடலாகிய எல்லையுடைய வுலகின்கண்ணே, இரத்திரநாத் செய்யப்பட்ட ஐந்திரவியாகாரணத்தினை நிறைய அறிந்த பழையகாப்பியக்குடியினுள்ளேருனெனத் தன் பெயரைத் தோற்றுவீத்து, போக்கு அறு பனுஉல்-தூற்குச் சொல்லியப்பட்ட குற்றங்கன்றற் தன்னு ளுள்ளே, புலம் தொகுத்தோன்-அவ்விலக்கணங்களைத் தொகுத்துக்கூறினான், (அவன் யாரெனில்,) பல் புகழ் நிறுத்த படிமையோன்-(தவத்தான்வரும்) பல்புகழ்களை உலகிலே நிறுத்தினை தவவொழுக் கத்தினையுடையான்.

வழக்கும் செய்யுளும் அ இரு முதலின் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி முறைப்பீட்ட எண்ணி பாண்டியன் அவையத்து அடக்கோட்டு ஆசாற்கு அரில் தபத்

தெரிந்து, எழுத்திலக்கணத்தைச் சொல்லும் முறைமை மயங்கா மரபிற் காட்டி, தொல்காப்பியனைத் தன்பெயர் தோற்றி, பணுவலுள் புலந்தொகுத்தோன் படிமையோன் எனக்கூட்டுக.

வடவேங்கடர் தென்குமரி யெனவே, எல்லை பெறப்பட்டது. வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி னெனவே, தூல் துதலியதாஉம் பயனும் பெறப்பட்டன. முத்துதூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி யெனவே, வழியும் யாப்பும் காரணமும் பெறப்பட்டன. பாண்டிய னவையத் தெனவே, காலமும் களனும் பெறப்பட்டன. அதக்கோட்டாசாற் கரிபபத் தெரிந் தெனவே, கேட்டோர் பெறப்பட்டது. தொல்காப்பியனைத் தன்பெயர் தோற்றியெனவே, ஆக்கியோன் பெயரும் துறப்பெயரும் பெறப்பட்டன.

மங்கலத்திசையாகலின், வடக்கு முன்கூறப்பட்டது. கடல்கொள்வதன் முன்பு பிறநாடும் உண்மையின், தெற்கும், எல்லைகூறப்பட்டது. கிழக்கும் மேற்கும் பிறநாடு இண்மையின், கூறப்படா வாயின. பிற இரண்டெல்லை கூறாது இம்மலையும் ஆறும் கூறியது, அவை தீர்த்தமாகலானும் கேடிலவாதலானும் எல்லாரானும் அறியப் படுதலானுமென்பது. இவை அகப்பாட்டெல்லை.

ஆயிடைத் தாழ்கூறும் நல்லுலகத்தென்றது, அவ்வெல்லைத்தாழ்கூறும் நல்லாசிரியரது என்றவாறு. நல்லாசிரியர்-அகத்தியனார் முதலாயினோர். உலக மென்பது ஆசிரியரை. அன்றாது ஆகு பெயரான், அவற்றை எல்லையாக அடைய நிலத்தினை, இடையென்பது ஏழாமுருபு. முறைப்பட வெண்ணி யென்றது, அம்முத்து தூல்கவில் ஒன்றற் குரிய இலக்கணத்தினை ஒன்றன் இலக்கணத்தோடு ஆராய்ந்தாற்போல் ஆராயாது முறைப்பட ஆராய்ந்து என்றவாறு. மற்று, தூல் செய்யும் இலக்கணமெல்லாம் இந்நூலுட்படச் செய்தானென்பது, இம்முறைப்பட வெண்ணி யென்றதன்றி கொள்க. அவையாமாறு; “ஒத்தே குத்திர மெனவீரு வகைய”, “நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங், கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப, தோத்தென் மொழிப் புலவர்” [செய்யுளியல்-களக]; “ஆட்ப மொட்பந்திட்டுஞ் சொல்லிற், சுருக்கங் கருத்துப் பகுதியொடு தொகைஇ, வருத்தமில் பொருட்பய னிகழ்ச்சி குத்திரம்”]; “பொதுவீனுஞ் சிறப்பினும் போற்றுக்காலைப், பெறுதல் பெற்றவை காத்தல் தூர்பொடு, பிறிதுபெற நீகழ்த்த லதன் கருத் தாகும்”; “அதுவே, பிண்டந் தொகைவகை குறியே செய்கை, கொண்டியல் புறனடை யென்றதன் வீகற்பமோ, டொன்றிய குறியே யொன்று மென்ப”; “ஆற்ற தொழுக்கே தேரைப் பாய்வே, சீய நோக்கே பருந்து வீழ்வென், ஞவகை நான்கே கிடக்கைப் பயனே”; “பொழிப்பே யகல னுட்ப மெச்சமென்ப, பழிப்பில் குத்திரப் பயனான் கென்ப”; “பாடந் கண்ணழி ல்தாடண மென்றிவை, நாடிந் திரிபில வாருதல்பொழிப்பே”; “தன்னான் மருக்கினும் பிறநான் மருக்கினுந், தன்னிய கடாவின் புறந்தோன்று விகற்பம், பன்னிய வகல மென்மனார் புலவர்”; “எதுவி னைக்கவை துடைத்த னுட்பம்”; “துடைத்துக்கொள் பொருளை யெச்ச மென்ப”. இவற்றாலும் பிறவற்றாலும் அறிக. இனி, தூல்செய்தற்கு உரியானையும், தூல்செய்யும் ஆற்றையும் சொல்லுவும். “அப்புல மரிபவ வறிந்து முதலால், பக்கம் போற்றும் பயந்தெரிந் துலகந், திட்ட முடைய தெனிவர லுடையோன், அப்புலம் பண்டத்தற் கமைபு மென்ப”; “குத்திர முறையென் றாயிரு திறனும்,

சிறப்புப்பாயிரம்

௩

பாற்படப் போற்றல் படைத்த வென்ப; தூற்பய னுணர்ந்த முண்ணி யோயே”
இவற்றான் அறிக.

போக்கு அழகுதல்-தூற்குக்கூறுங் குற்றங்களற்று நன்மையுளவாதல். அணை
“ஈனரங் குற்றமு ின்றி நேரிதி, நெண்வகைப் புணர்ப்பின தென்மனார் புலவர்”
இதனான் அறிக.

‘எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் என வைத்துப் பின்னும் ‘மயங்கா மரபி
னெழுத்துமுறை காட்டி’ என்றது பிறநூல்போலச் சொல்லுள் எழுத்தினை மயக்
கிக்கூறுது, வேறு சேரக்கூறினொன்ற தென்பது.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

தொல்காப்பியம்.

இளம்பூரணம்.

எழுத்ததிகாரம்

இவ்வதிகாரம் என் னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ வெனின், அதிகாரம் னுதலியதானும் அதிகாரத்தினது பெயர் உரைப்பவே அடங்கும். அதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ வெனின், எழுத்ததிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. எழுத்து ணர்த்தின்மைக் காரணத்திற்பெற்ற பெயர் என உணர்க.

எழுத்து வினைத்துவகையான் உணர்த்தினரோ வெனின், எட்டுவகையானும் எட்டிறந்த பலவகையானும் உணர்த்தினரென்பது. அவற்றுள், எட்டுவகையான எழுத்து இளைத் தென்றலும், இன்ன பெயர் வென்றலும், இன்ன முறைமைய வென்றலும், இன்ன அளவின வென்றலும், இன்ன பிரப்பின வென்றலும், இன்ன புணர்ச்சிய வென்றலும், இன்ன வடிவின வென்றலும், இன்ன தன்மைய வென்றலும். எனவே, அவற்றுள் தன்மையும் வடிவும் ஆசிரியர்தாம் உணருவரெனினும், நமக்கு உணர்த்தல் அருமையின் ஒழிந்த ஆறுமே இதனுள் உணர்த்தினர் என உணர்க. இனி, எட்டிறந்த பலவகையான உண்மைத்தன்மையும், குறைவும், கூட்டமும், பிரிவும், மயக்கமும், மொழியாக்கமும், நிலையும், இனமும், ஒன்று பலவாதலும், திரிந்த தன் திரிபது வென்றலும், பிரிதென்றலும், அதுவும் பிரிதும் என்றலும், நிலையிற் தென்றலும், நிலையா தென்றலும், நிலையிற்றுநிலையா தென்றலும், இன்றோரன்னவும் என இவை. இவையெல்லாம் ஆமாறுமேல் ஐந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

இவ்வதிகாரத் திலக்கணம் கருவியும் செய்கையும் என இருவகைத்து. அலுற்றுள், கருவி புறப்புறக்கருவியும், புறக்கருவியும், அகப்புறக்கருவியும், அதத்தருவியும் என நான்குவகைப்படும. செய்கை புறப்புறச்செய்கையும், புறச்செய்கையும், அகப்புறச்செய்கையும், அகச்செய்கையும் என நான்குவகைப்படும. தான்மையும் பிரப்பியலும் புறப்புறக்கருவி மொழிமரபு புறக்கருவி; புணரியல் அகப்புறக்கருவி. ஏகர வொகாரம் பெயர்க்கீ ருகா, முன்னிலை மொழிய வெண்டொட்புல்வர்" [உயிர் மடக்கியல்-எல்] என்றற்போல்வன அகக்கருவி. "எல்லா மொழிக்கு முயிர் வரும் வழியே, உடம்பி மெய்யி னுருபுகொளல் னை [புணரியல்-உ.அ] என்றற்போல்வன புறப்புறச்செய்கை. "வனவெனவருஉம் புள்ளி முன்னர்த்; தந வெனவரிற் தனவா ரும்மே" [தொகைமரபு-எ] என்றற்போல்வன புறச்செய்கை. "உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிதுதி, யகமு முயிரும் வரும்வழி யியீற்றை" [தொகைமரபு-உக] என்றற்போல்வன அகப்புறச்செய்கை. தொகைமரபு முதலிய ஒத்தினுள், இன்ன சறு இன்ன வற்று முடியுமெனச் செய்கை கூறுவன வெல்லாம் அகச்செய்கை.

முதலாவது - நூன்மரபு.

இவ்வொத்து என் னுதலிற்றோ வெனின், அதுவும் அதன் பெயர் உரைப்பவே அடங்கும். இவ்வதிகாரத்தாற் சொல்லப்படும் எழுத்திலக்கணத்தினே

எழுத்ததிகாரம் • நான்மரபு

சூரர்நூல் தொகுத்து உணர்த்துதலின், நான்மரபு என்னும் பெயர்ந்தது. இதனுட்கூறுகின்ற இலக்கணம் மொழியிடை [சின்ற] எழுத்திற்கன்றி, தனித்தனியே எழுத்திற்கென உணர்க.

க. எழுத்தெனப்படுப

அகரமுத னகர விறுவாய்

முப்பஃ தென்ப

சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடைபே.

இத்தலைக்குத்திரம் என் ஆதலிற்றோ வெனின், எழுத்துக்களது பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—எழுத்து எனப்படுப-எழுத்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன, அகரம் முதல் னகர இறுவாய் முப்பஃது என்ப-அகரமாகிய முதலை யுடையனவும் னகரமாகிய இறுவாயினையுடையனவுமாகிய முப்பதென்று சொல்லுப (ஆநிரியர்); சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றும் அலங்கடை-சார்ந்து வருதலாகிய இலக்கணத்தினையுடைய மூன்றும் அல்லாவிடத்து.

மூன்றும் ஆனவிடத்து முப்பத்து மூன்று என்று சொல்லுப என்றநா

உதாரணம் அ ஆ இ ஈ உ ண எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ க வ் ச ஞ ட ண் த் ந் ப் ம்
ய் ர் ல் வ் ழ் ன் ன் எனலும்.

எனப்படுப என்ற சிறப்பான், அளபெட்டையும் உயிர்மெய்யும் வரிவடிவும் சிறப்பில்லா எழுத்தாகக் கொள்ளப்பட்டன. அ ஆ என்பன பெயர். முறை அம் முறை. தொகை முப்பது. அவற்றுள், அகரம் தானும் இயங்கித் தனிமெய்களை இயக்குதற் சிறப்பான், முன்வைக்கப்பட்டது. னகாரம் வீடுபேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை உணர்த்துதற் சிறப்பான் பின்வைக்கப்பட்டது. தொகை [யென்பது] தொகையுட்கொகையும், தொகையுள்வகையும், தொகையுள்விரியும், வகையுட்கொகையும், வகையுள்வகையும், வகையுள்விரியும், விரியுட்கொகையும், விரியுள்வகையும், விரியுள்விரியும் என ஒன்பதுவகைப்படும். எழுத்தென்பது தொகையுட்கொகை. முப்பதென்பது அதன் வகை. முப்பத்துமூன்றென்பது அதன் விரி. முப்பதென்பது வகையுட்கொகை. முப்பத்துமூன்றென்பது அதன் வகை. அளபெடை தலைப்பெய்து நாற்பதென்பது அதன் விரி. முப்பத்துமூன்றென்பது விரியுட்கொகை. நாற்பதென்பது அதன் வகை. உயிர்மெய் தலைப்பெய்து இருநூற்றைம்பத்தாறென்பது அதன் விரி. செய்யுளின்ம்கோக்கி வகைம் கீக்கிப் பகரம் இடப்பட்டது. அகரமுதல் னகரவிறுவாய் என்ன, இருபெயரொட்டாருபெயரான் முப்பதன்மேல் சின்றன. (க)

உ. அவைதாம்

குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம் ஆய்த மென்ற

முப்பாற் புள்ளியு மெழுத்தோ ரன்ன.

இது, மேல்சார்ந்துவரும் எண்ணப்பட்ட மூன்றற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-மேற் சார்ந்துவரும் எனப்பட்டவைதாம்; குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற முப்பால் புள்ளியும்-குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளியும் என இவை,

எழுத்தா ஓர் அன்ன-(அவை)
தன்மைய.

முப்பது எழுத்தோடு ஒரு

அப்பெயர்.பெயர். அம்முறை முறை. 'எழுத்தோரன்ன' என வேண்டாகூதிய வதனான், முன் 'எனப்படுப' என்ற சிறப்பு அம்முன்றற்கும் கொள்ளக்கிடந்தமையின், அது விலக்குதல் பெறுது மென்பது. குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் என்னும் எண்ணுமை விகாரத்தால் தொக்கன. சந்தனக்கோல் குறுகினவிடத்துப் பிரப்பங்கோல்ஆகாது. அதுபோல, இகர உகரங்கள் குறுகினவிடத்தும், அவை உயிர் ஆகற்பாலன. அவற்றைப் புணர்ச்சிசேற்றுமையும் பொருள்வேற்றுமையும் கோக்கி செறெழுத்தென்று வேண்டினாரென உணர்க. (உ)

௩. அவற்றுள்

அ இ உ

எ ஒ வென்னு ம்ப்பா லேந்தும்

ஓரள பிசைக்குங் குற்றெழுத் தென்ப.

இது, மேற்கூறப்பட்டனவற்றிற்கு அளவும் குறியும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறப்பட்ட எழுத்தினுள், அ இ உ எ ஒ என்னும் அப்பால் ஐந்தும்-அ இ உ எ ஒ என்று சொல்லப்படுகின்ற அக்கூற்று ஐந்தும், ஓர் அளவு பிசைக்கும் (ஒரோவொன்று)ஓர் அளபாக பிசைக்கும். குற்றெழுத்து என்ப- (அவைதாம்) குற்றெழுத்தென்னும் குறிய என்றுசொல்லுவர் (புலவர்).

இவர் காரணம்பற்றியுள்ளிக் குறியிடார். ஆகலின், இது தன்குறையான் இக்குறி பெற்றது. இக்குறியை ஆண்டவாறு மேல் ஈந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௩)

௪. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ

ஓ ஓள வென்னு ம்ப்பா லேழும்

ஈரள பிசைக்கு ரெட்டெழுத் தென்ப.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஓள என்னும் அப்பால் எழும்-ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஓள என்றுசொல்லப்படுகின்ற அக்கூற்று எழும், ஈர் அளவு பிசைக்கும்-(ஒரோவொன்று) இரண்டு மாத்திரையாக ஒலிக்கும். ரெட்டெழுத்து என்ப-(அவைதாம்) ரெட்டெழுத்து என்னும் குறிய என்றுசொல்லுவர் (புலவர்).

ஐகார ஓளகாரங்களுக்கு இனம் இல்லை பெயரினும், மாத்திரையொப்புமையான் அவை ரெட்டெழுத்து எனப்பட்டன. (௪)

௫. மூவள பிசைத்த லோரெழுத் தின்றே.

இது, உயிரளபெடையெழுத்திற்கு மாத்திரை கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மூ அளவு பிசைத்தல் ஓர் எழுத்து இன்று-மூன்று மாத்திரையாக ஒலித்தல் இயல்பாகிய ஓர் எழுத்திற்கு இல்லை. (விகாரமாகிய இரண்டு கூடியதற்கு உண்டு.) (௫)

நீட்டம் வேண்டி என்வள புடைய

கூட்டி: யெழுதல் வென்மரை புலவர்.

இது, உயிரளபெடை ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

எழுத்த்திகாரம் - நூன்மரபு

இ-ள் :—நீட்டம் வேண்டின்-நீண்டமாத்திரையையுடைய அளபெடை எழுத்துப்பெற வேண்டின், அ அளபு உடைய கூட்டி எழுஉதல்-மேற்கூறிய இரண்டளபுடைய நெடிஸையும் ஓர் அளபுடைய குறியையும்(பிளவுபடாமற்)கூட்டி யெழுஉத, என்மறார் புலவர்-என்று சொல்லுவர் புலவர். (க)

எ. கண்ணிமை நொடியென வவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்ட வாறே.

இஃது, அம்மாத்திரையிலக்கணம் கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—கண்ணிமை என நொடி என அவ் மாத்திரை-கண்ணிமையும் நொடியுமாகிய அவை மாத்திரைக்கு அளபு, நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட ஆறு-(இது) நுண்ணிதாக நூலிலக்கணத்தினை உணர்ந்த ஆசிரியர் கண்ட நெறி.

இமையென்றது இமைத்தற்றொழிலை. நொடியென்றது நொடியிற்பிறந்த ஓசையை. தன் குறிப்பு இன்றி நிகழ்தலின், இமை முன்கூறப்பட்டது. நிறுத்தளத்தல், பெய்தளத்தல், நீட்டியளத்தல், தெறித்தளத்தல், தேங்கமுகந்தளத்தல், சார்த்தியளத்தல், எண்ணியுள்ளத்தன் என எழுவகைய என்னும் அளவினுள், இது சார்த்தியளத்தல். 'நுண்ணிதினுணர்ந்தோர் கண்டவாறு' என்றதனால், நாலுமுகக்குக் கொண்டது நாயுடியென்றூற்போல, அவ்வளவைக்கு அளவை பெறமை அறிக. (எ)

அ. ஓளகார விறுவாய்ப்பு

பன்னீ ரெழுத்து முயிரென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய குறியையும் நெடிஸையும் தொகுத்து வேறு ஓர் குறியிடுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—ஓளகார இறுவாய்ப்பு பன்னீர் எழுத்தும்-ஓளகாரமாகிய இறுதியையுடைய பன்னிரண்டு எழுத்தினையும், உயிர் என மொழிப-உயிரென்னும் குறியினையுடைய என்று சொல்லுவர். (அ)

க. னகார விறுவாய்ப்பு

பதினெண் ணெழுத்து மெய்யென மொழிப.

இது, மேற்கூறிய உயிரல்லா எழுத்திற்கு ஓர் குறியிடுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—னகார இறுவாய்ப்பு பதினெண் எழுத்தும்-னகரமாகிய இறுதியையுடைய பதினெட்டுஎழுத்தினையும், மெய் என மொழிப மெய்யென்னும் குறியினையுடைய என்று சொல்லுவர். (க)

உ. மெய்யோ டிக்யயினு முயிரிய நிரியா.

இஃது, உயிர்மெய்க்கு அளபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—மெய்யோடு இயையினும்-(உயிர்மெய்யாவன) மெய்களோடு உயிர் இயையப்பிறந்த நிலைமையவாயினும், உயிரியல் திரியா-(அவ்வுயிர்மெய்கள் அவ்விையபின்கண்ணே வேறு ஓர் எழுத்தாய் நின்றமையின், மெய்யோடு இயையபின்றி லின்ற) உயிர்களது இயல்பில் திரியா.

உயிரும் மெய்யும் கூடுகின்ற உயிர்மெய்க்கூட்டத்தினை, 'மெய்யோடியையினும்' என உயிர்மெய்வைத்துக்கூறியது, அவ்வுயிரின் மாத்திரையே இதற்குமாத்திரையாகக் கூறுகின்றமை கோக்கிப்போலும். இயலென்றது பெரும்பான்மை

1 தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

மாத்திரையினை, சிறுபான்மை குறியும் எண்ணும் கொள்க.

க எனவும், கா எனவும் அவ்வாறு சின்றமை அறிக.

(10)

கக. மெய்யி னளபே யரையென மொழிப.

இது, தனிமெய்க்கு அளபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மெய்யின் அளபு-மெய்யது மாத்திரையினை, அரை என மொழிப-
(ஒரோ வொன்று) அரை மாத்திரையுடைய வென்று சொல்லுவர்.

காக்கை, கோங்கு எனக் கண்டுகொள்க. ஈண்டு வேற்றுமைநயமின்றி ஒற்
றுமைநயம் கருதப்பட்டது. (கக்)

கஉ. அவ்விய னிலையு மேனை மூன்றே.

இது, சார்பிற்றேற்றத்து எழுத்து மூன்றற்கும் அளபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அ இயல் நிலையும் - மேற்கூறிய அரை மாத்திரையாகிய அவ்வியல்
பின்கண்ணே கிற்கும், ஏனைமூன்று-ஒழிந்த சார்பிற் றேற்றத்து மூன்றும்.

கேண்டியா, நாகு, எஃகு எனக் கண்டுகொள்க. [ஏகாரம் ஈற்றசை] (கஉ)

கங. அரையளபு குறுகன் மகர முட்டைத்தே

இசையிட னருகுந் தெரியுங் காலே.

இது, மெய்களுள் ஒன்றற்கு மாத்திரைச் சுருக்கம் கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அரை அளபு குறுகல் மகரம் உடைத்து-அரையளபாகிய வெல்லையிற்
குறுகிக் காண்மாத்திரை யாதலை மகரமெய் உடைத்து. (அஃது யாண்டோவெ
னின்) இசையிடன் அருகும்-வேறு ஓர் எழுத்தினது ஒலியின்கண் அது சிறு
பான்மையாகி வரும், தெரியுங்காலே-ஆராயுங்காலத்து.

உ - ம். போனம், வரும் வண்ணக்கன் எனவரும். காண்மாத்திரையென்பது
உரையிற்கோடல். [ஏகாரம் ஈற்றசை.] (கங)

கச. உட்பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே.

இது, பகரத்தின் மகரத்திடை வரிவடிவு வேற்றுமைசெய்தல்துதலிற்று.

இ-ள் :—உட்பெறு புள்ளி உருவு ஆகும்-புறத்துப்பெறும் புள்ளியொடு உள்
ளாற்பெறும் புள்ளி மகரத்திற்கு வடிவாம். (அஃதின்மை பகரத்திற்குவடிவாம்.)

உ - ம். ம, ப எனக் கண்டுகொள்க.

[உள்ளாற் பெறும்புள்ளி குறுகிய மகரத்திற்கு வடிவாம் என்பதே இச்சூத்திர
ரத்திற்கு நேர் உரை. ஏகாரம் ஈற்றசை.] (கச)

கரு. மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்.

இஃது, உயிர்மெய்யொடு தனிமெய்யிடை வடிவுவேற்றுமை செய்தல் துத
லிற்று.

இ-ள் :—மெய்யின் இயற்கை-தனிமெய்யினது இயல்பு, புள்ளியொடு நிலையல்-
புள்ளியொடு சிற்றல். (உயிர்மெய்யினதியல்பு புள்ளியின்றி சிற்றல்:)

க் க் ச் சூ ட் ண் த் த் ப் ப் ய் ய் ல் ல் ழ் ழ் ன் ன் எனக் கண்டுகொள்க. (கரு)

கசு. எகர ஓகரத் தியற்கையு மற்றே.

இஃது, எகர ஓகரங்கட்கு ஏகார ஓகாரங்களொடு வடிவுவேற்றுமை செய்
தல் துதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - நூன்மரபு

இன்:—எகர ஓகரத்து இயற்கையும் அற்று-எகர ஓகரங்களது இயல்பும் அவ்வாறு புள்ளிபெறும் இயல்பிற்று. (எகர ஓகரங்களது இயல்பு அப்புள்ளி பெறா இயல்பிற்று.) [எகாரம் ஈற்றகை.] (கக)

உ-ம். எ, ஓ.

கஎ. புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்
உருவுரு வாகி யகரமோ மெயிர்த்தலும்
எனை யுயிரோ மெயுதிநிற் துயிர்த்தலும்
ஆயீ ரியல வுயிர்த்த லாரேற.

இஃது, உயிரும் மெய்யும் கூடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—எல்லா மெய்யும் புள்ளி இல்லாக - எல்லா மெய்களும் புள்ளி இல்லை யாம்படியாக, உருவு உருவு-ஆகி - தத்தம் முன்னையடிவே இன்னும் வடிவாக, அகரமோடு உயிர்த்தலும் - அகரத்தோடுகூடி ஒலித்தலும், எனை உயிரோடு உருவு திரிந்து உயிர்த்தலும்-ஒழிந்த உயிர்களோடு வடிவு வேறுபட்டு ஒலித்தலுமாகிய, அ ஈர் இயல-அவ்வீரண்டு இயல்பினையுடைய, உயிர்த்தல் ஆறு-அவை ஒலிக்கு முறைமை.

“தன்னின முடித்தல்” என்பதனான், அளபெடை உயிரோடும் சார்பிற்றேற்றத்து உயிரோடும் கூடும் உயிர்மெய்யும் கொள்க.

உ-ம். உருவு உருவாகி உயிர்த்தல் கறு எனக் கண்டு கொள்க. உருவு திரிந்து உயிர்த்தல் கா கா எனக் கண்டு கொள்க.

ஈண்டு உயிரும் மெய்யும் கூடுகின்ற உயிர்மெய்கூட்டத்தினை, எல்லா மெய்யு் மென்று மெய்மேல் வைத்துக் கூறியது, அது முன்கூறிக் கூறப்படுதல் நோக்கிப் போலும். உயிர்மெய் யென்பதனை, ஒற்றுமைகொள்வுழி உம்மைத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை யெனவும், வேற்றுமை கொள்வுழி உம்மைத்தொகையெனவும் கொள்க. ‘இல்லாக’ என்பது ‘இல்லா’ என நின்றது. உருவு திரிந்து உயிர்த்தல் மேலும் கீழும் விலங்கு பெறுவன விலங்கு பெற்று உயிர்த்தலும், கோடுபெறுவண் கோடுபெற்று உயிர்த்தலும், புள்ளிபெறுவன புள்ளிபெற்று உயிர்த்தலும், புள்ளியும் கோடும் உடன் பெறுவன புள்ளியும் கோடும் உடன்பெற்று உயிர்த்தலும் எனக்கொள்க. (கஎ)

கஆ. மெய்பின் வழிய துயிர்தோன்று நிலையே.

இது, உயிர்மெய்யுள் உயிரும் மெய்யும் நிற்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இன்:—உயிர்-ஊயிர், மெய்யின் வழியது-மெய்களின் பின்னவாம், தோன்றும் நிலை-உயிர்கள்தோன்றும் நிலைமைக்கண்.

‘தோன்று நிலை’ என்றதனான், உயிர்மெய்களைப் பிரிக்கும்படித்தும் கூட்டுபடித்தும், அவ்வாரே முன்னும் பின்னும் ஆதலைக் கொள்க. மெய்யும் உயிரும் முன்னும் பின்னும் பெரிநிற்குமென்றமையால், அக்கூட்டம் பாலும் நீரும்போல உடன் கலந்ததன்றி, விரல் நுணிகள் தலைப்பெய்தாற்போல வேறுநின்று கலந்தனவல்ல என்பது பெறுதும். ஈண்டு வேற்றுமைநயம் கருதப்பட்டது. [எ-ஈற்றகை.] (கஆ)

ககூ. வல்லெழுத் தென்ப கசடதபற.

இது, தனிமெய்களுள் சிலவற்றிற்கு வேறு ஓர் குறியீடுதல் நுதலிற்று.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள் :—வல்லெழுத்து என்ப-வல்லெழுத்து என்னும் குறிய என்றுசொல்லுவர், க ச ட த ப ற-க ச ட த ப ற என்னும் தனிமெய்களை.

வல்லென்று இசைத்தலானும், வல் என்ற தலைவளியாற் பிறத்தலானும் வல்லெழுத்து எனப்பட்டது. மொழிக்கு முதலாமெழுத்து காண்கு உளவாகலானும், அவற்றால் வழக்குப்பயிற்சி பெரிதாகலானும் [வல்லினம்] முன்கூறப்பட்டது. [க ச ட த ப ற என்னும் தனிமெய்கள் க் ச் ட் த் ப் ற்.] (கக)

உயி. மெல்லெழுத் தென்ப ன ஞ ண ந ம ன.

இதவும் அது.

இ-ள் :—மெல்லெழுத்து என்ப - மெல்லெழுத்து என்னும் குறிய என்று சொல்லுவர், ன ஞ ண ந ம ன-ன ஞ ண ந ம ன என்னும் தனிமெய்களை.

மெல்லென்று இசைத்தலானும், மெல் என்ற மூக்கின்வளியாற் பிறத்தலானும், மெல்லெழுத்து எனப்பட்டன. மொழிக்கு முதலாமெழுத்து மூன்று உளவாகலானும் அவற்றின் வழக்குப்பயிற்சியானும் [மெல்லினம்], முதலாமெழுத்துச் சிறுபான்மை வழக்கினவாய் இரண்டாகிய இடையினத்தின்முன் வைக்கப்பட்டது. வன்மை மென்மை கூறலின், எழுத்து அருவன்றி உருவாதல் பெறப்பட்டது. உயிருக்கும் குறுமை நெடுமை கூறலின், உருவென்பது பெறுதும். (உய) [ன ஞ ண ந ம ன என்னும் தனிமெய்கள் ன் ஞ் ண் ந் ம் ன்.]

உக. இடையெழுத் தென்ப ய ர ல வ ழ ள.

இதவும் அது.

இ-ள் :—இடையெழுத்து என்ப - இடையெழுத்து என்னும் குறிய என்று சொல்லுவர், ய ர ல வ ழ ள-ய ர ல வ ழ ள என்னும் தனிமெய்களை.

இடைகிரவாகி ஒலித்தலானும், இடைகிரத்தாய் மிடற்றுவளியாற் பிறத்தலானும் இடையெழுத்து எனப்பட்டது. [ய ர ல வ ழ ள என்னும் தனிமெய்கள் ய் ர் ல் வ் ழ் ள்.] (உக)

உஉ. அம்மூ லா.றும் வழங்கியன் மருங்கின்

மெய்ம்மயக் குடனிலை தெரியுங் காலை:

இது, தனிமெய் மயக்கத்திற்குப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் அதுதலிற்று.

இ-ள் :—அமூ ஆறும்-மேற்சொல்லப்பட்ட (மூவாறு) பதினெட்டு மெய்யும், வழங்கு இயல் மருங்கின் - தம்மை மொழிப்படுத்தி வழங்கும் இயல்பு உளதாமிடத்து, மெய்மயக்கு-மெய் மயக்கம் என்றும், உட்கூர்நிலை-உட்கூர்நிலை மயக்கம் என்றும் இருவகைய, தெரியும் காலை-(அவை மயக்கு முறைமை) ஆராயும் காலத்து.

உயிர், மெய், உயிர்மெய் என்னும் மூன்றனையும் உறழ்ச்சிவகையான் உறழ ஒன்பது உளவாமன்றே, அவற்றுள் தனிமெய்யோடு தனிமெய் மயக்கம் ஒன்றே கூறிய தென்னெனின், மற்றவற்றிற்கு வரையறை யின்மையின், வரையறையுடைய தனிமெய்மயக்கமே கூறியொழிந்தார் என உணர்க. மெய் என்றதனால், தனிமெய்யோடு உயிர்மெய் மயக்கமன்றி, தனிமெய்யோடு தனிமெய் மயக்கமாதல் கொள்க. (உஉ)

உந். டறலள வென்னும் புள்ளி முன்னர்க்
கசப வென்னு மூவெழுத் தூரிய.

இது, மெய்யக்கம் ஆமாறு உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—டறலள என்னும் புள்ளி முன்னர்-டறலள என்று சொல்லப் படும் புள்ளிகளின் முன்னர், கசப என்னும் மூவெழுத்து உரிய-கசப என்று சொல்லப்படும் மூன்றெழுத்தும் மயங்குதற்கு உரிய.

உ-ம். கட்க, கற்க, செல்க, கொள்க எனவும், கட்சிரூர், கற்சிரூர், செல்சிரூர், கொள்சிரூர் எனவும், கட்ப, கற்ப, செல்ப, கொள்ப எனவும் வரும்.

மேல் 'தெரியுங்காலு' என்றதனால், இம்மெய்யக்கம் கூறுகின்ற சூத்திர மெல்லாம் பலபடியால் மயக்கம் கொள்ளச் சொல்நோக்கு உடையவெனினும், வழக்கினோடு பொருந்த ஒன்றினோடு ஒன்றன்றி மயங்காதென்பது கொள்க. மெய்யக்கம் ஒருமொழிக்கும் புணர்மொழிக்கும் பொதுவாகலின், மேற் கூறும் புணர்மொழிச் செய்கையெல்லாம் தலையாய அறிவினோரை நோக்க ஒருவாற்றும் கூறியவா ருயிற்று. (உந்)

உச. அவற்றுள்

லளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறிய நான்கனுள்ளும், லளஃகான் முன்னர்-லகார ளகாரங்களின் முன்னர், யவவுந் தோன்றும்-கசபக்களையன்றி யகர வகரங்களும் தோன்றிமயங்கும்.

உ-ம். கொல்யானை, வெல்யானை, கோல்வளை, வெல்வளை எனவரும். (உச)

உநி. நஞ்ணந மனவெனும் புள்ளி முன்னர்க்
தத்த மிசைக ளொத்தன நிலையே.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—நஞ்ணந மன என்னும் புள்ளி முன்னர்-நஞ்ணந மன என்று சொல்லப்படும் புள்ளிகளின் முன்னர், தத்தம் மிசைகள் ஒத்தன-(நெடுங்கணக்கினுள்) தத்தமக்கு மேல்நிற்கும் எழுத்தாகிய கசட த ப றக்கள் பொருந்தின, நிலை-மயங்கிநின்றற்கண். [ஏகாரம் ஈற்றசை.]

உ-ம். தெங்கு, மஞ்ச, வண்டு, பந்து, கம்பு, கன்று எனவரும். (உநி)

உசு. அவற்றுள்

ணனஃகான் முன்னர்க்

கசரூப மயவல் வேழு முரிய.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறப்பட்ட மெல்லெழுத்து ஆறனுள், ணனஃகான் ன் முன்னர் ணகார னகாரங்களின் முன்னர், கசரூப மயவ ஏழும் உரிய-(டறக்களையன்றி) கசரூப மயவ என்று சொல்லப்படும் ஏழும் மயங்குதற்கு உரிய.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ-ம். வெண்கலம், புன்கண், வெண்சாந்து, புன்செய், வெண்ணூண், பொன்
நூண், வெண்பலி, பொன்பெரிது, வெண்மலை, பொன்மலை, மண்யாது, பொன்
யாது, மண்வலிது, பொன்வலிது எனவரும். (உச)

உஎ. ஓநமவ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகா னிற்றன் மெய்பெற்றன்றே.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஓ ந ம வ என்னும் புள்ளி முன்னர்-ஓ ந ம வ என்றுசொல்லப்படு
கின்ற புள்ளிகளின் முன்னர், யஃகான் நின்றல் மெய்பெற்றன்றி-யகரம் மயங்கி
நின்றல் பொருண்மைபெற்றது. [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

உ-ம். உரிஞ்யாது, பொருந்யாது, திரும்யாது, தெய்யாது எனவரும். (உஎ)

உஅ. மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—மஃகான் புள்ளிமுன்-மகரமாய புள்ளி முன்னர், வ உம் தோன்
றும்-(பகர யகரங்களேயன்றி) வகரமும் தோன்றிமயங்கும். (உஅ)

உ-ம். நிலம் வலிது எனவரும்.

உசு. யரமு வென்னும் புள்ளி முன்னர்

முதலா கெழுத்து வகரமொடு தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ய ர மு என்னும் புள்ளி முன்னர்-ய ர மு என்றுசொல்லப்படுகின்ற
புள்ளிகளின் முன்னர், முதல் ஆகு எழுத்து வகர மொடு தோன்றும் - மொழிக்கு
முதல் ஆம் என்னப்பட்ட ஒன்பதுமெய்யும் (முதலாகா) வகரத்தொடு தோன்றி
மயங்கும்.

உ-ம். வேய் கடிது, வேர் கடிது, வீழ் கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது; நூன்
றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது; வலிது எனவரும். வேய்கனம், வேர்வனம்,
வீழ்வனம் எனவும் ஒட்டுக. வேய் யாது என்புழி, உடனிலையாதலான் யகரம்
ஒழித்து ஒட்டுக. (உசு)

['மொழிக்கு முதல் ஆம் என்னப்பட்ட ஒன்பது மெய் ' என்பது மொழிக்கு
முதலாய் வரும் ஒன்பது உயிர்மெய்யெழுத்துக்களில் உயிரொழிந்த மெய்களைக்
குறித்தாகின்றது.]

நட. மெய்நிலைச் சட்டி னெல்லா வெழுத்துந்

தம்முந் தும்வருஉம் ரழுவலங் கடையே.

இது, நிறுத்த முறையானே உடனிலையக்கம் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

இ-ள் :—மெய்நிலை சட்டி-பொருள்நிலைமைக் கருத்தின்கண், எல்லா எழு
த்தும் தம்முன் தாம் வரும்-எல்லா மெய்யெழுத்தும் தம்முன்னே தாம் வந்துமயங்
கும், ர மு அலங்கடை-ரகார முகாரங்கள் அல்லாதஇடத்து. [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

உ-ம். காக்கை, எவ்வனம், பச்சை, மஞ்சை, பட்டை, மண்ணை, தத்தை,
வெந்நோய், அப்பை, அம்மி, வெய்யர், எவ்வி, எவ்வீ, கொள்ளி, கொற்றி, கன்னி

எனவரும். 'மெய்நிலைச்சுட்டின்' என்றதனால், 'தம்முற்றும்வரும்' என்றது மெய்யம்முன்னர் மெய்யென்னும் மாத்திரையன்றி உடனிலைமெய் மேலதாம் என்பதுபொருள்க. 'எல்லாம்' என்றது, மேல் யரழ் என்ற அதிகாரம் மாற்றிவந்து நின்றது. (௩௮)

௩௮. அ இ உ அம் மூன்றுஞ் சுட்டு.

இ-ள்:—அ இ உ அமூன்றும் சுட்டு-(குற்றெழுத்து என்னப்பட்ட) அ இ உ என்னும் அம்மூன்றும் சுட்டு என்னும் குறியவாம்.

உ-ம். அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம் எனவரும். (௩௯)

௩௯. ஆ ஏ ஓ அம் மூன்றும் வினா.

இ-ள்:—ஆ ஏ ஓ அமூன்றும் வினா-(மேல் ரெட்டெழுத்து என்னப்பட்ட) ஆ ஏ ஓ என்னும் அம்மூன்றும் வினா என்னும் குறியவாம்.

உ-ம். உண்கா, உண்டே, உண்டோ சாத்தா எனவரும்.

"தன்னின முடித்தல்" என்பதனால், எகாரமும் யகரஆகாரமும் வினாப் பெறுமெனக்கொள்க. இக்குறிகளையும் முன்குறிலென்றும் ரெடிலென்றும் கூறியவழியே || # கூறுகவெனின், இவை சொல்லிலைமையிற்பெறும் குறியாகலின், ஆண்டு வையாது மொழிமரபினைச் சாரவைத்தார் என்க. இக்குறி மொழிநிலைமைக்கேல் எழுத்தின் மேல் வைத்துக் கூறியது என்னையெனின், இவ்வதிகாரத்துப் பெயர்வினையல்லவென்றிருக்க கருவியெய்யாமையின் என்க. (௩௯)

௩௯. அளபிறந்துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்

உளவென மொழிப விசையொடு சிவணிய

நரம்பின் மறைய வென்மனாப்புலவர்.

இஃது, எழுத்துக்கள் முற்கூறிய மாத்திரையின் நீண்டுநிற்கும் இடம் இது வென்பது உணர்த்துதல் னதவீற்று.

இ-ள்:—அளபு இறந்து உயிர்த்தலும்-(உயிரெழுத்துக்களெல்லாம்) தமக்குச் சொன்ன அளவினைக் கடந்து ஒலித்தலையும், ஒற்று இசை நீடலும்-ஒற்றெழுத்துக்கள் தம்மொலி முன்கூறிய அளபின் நீடலையும், இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய-(இந்தாலுட்கூறும் வினியின் கண்ணேயன்றிக்) குரல்முதலிய ஏழிசையொடு பொருந்திய நரம்பினையுடைய யாழினது இசைதாற்கண்ணும், உள என மொழிப என்மனாப்புலவர்-உள எனச்சொல்லுவர் அவ்விசைநூலாசிரியர் என்று சொல்லுவர் புலவர்.

ஒற்றிசை நீடலும் என்றனர், அளபிறந்துயிர்த்த வென்றது அதிகாரத்தால். நின்ற உயிர்மேற்சேறலின். உள வென்றது அந்நீட்டிப்பு ஒருதலைபன் நென்பது விளக்கிற்று. இசைநூலாசிரியரும் முதலுலாசிரியர்தாமே யெனினும், 'மொழிப' என வேறொருவர்போலக் கூறியது, அதுவும் வேறு ஒரு நூலாகச் செய்யப்படும் நிலைமைநோக்கிப் போலும். 'மறையும்' என்பதன் உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. அகரம் செய்யுள் விகாரம். (௩௯)

முதலாவது நான்மரபு முற்றிற்று.

இரண்டாவது மொழிமரபு. 2.

இவ்வாத்து என்ன பெயர்த்தேற வெனின், மொழிகளுக்கு எழுத்தான் வரும் மரபு உணர்த்தினமையின் மொழிமரபு எனப்பட்டது. இதனுள் கூறுகின்ற தது தவிரின்ற எழுத்திற் கன்றி மொழியிடை [நின்ற] எழுத்திற்கு எனவுணர்க.

1௩௪. குற்றிய லிகர நிற்கல் வேண்டும்

யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிச்

காவயின் வருஉ மகர மூர்ந்தே.

இத்தலைக்குத்திரம் என் துதலிற்றேற வெனின், சார்பிற்றேற்றத்து எழுத்துக்களிற் குற்றியலிகரத்தில் ஒருமொழிக்குற்றியலிகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக் கோடும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—குற்றியலிகரம்-ஒருமொழிக்குற்றியலிகரம், உரையசைக் கிளவிக்கு-உரையசைச் சொல்லாகிய மியா என் முதற்கு, ஆ வயின் வருஉம்-(சினை யாக) அச்சொற்றன்னிடத்து வருகின்ற, யா என் சினைமிசை-யா என் சினை மிசை, மகரம் ஊர்ந்து நிற்கல்வேண்டும்-மகர ஒற்றினை ஊர்ந்து நிற்கலவேண்டும் (ஆசிரியன்).

உ-ம். கேண்மியா எனவரும். மியா என்னும்சொல் இடம். மகரம் பற்றுக்கோடு. யா என்னும் சினையும் மகரம்போலக் குறுகுதற்கு ஒரு சார்பு. (க)

1௩௫. புணரிய னிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே

உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்

இது, குற்றியலிகரம் புணர்மொழியுள்ளும் வருமென்று உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—புணர் இயல் சிலை இடையும்-இருமொழி தம்மிற் புணர்தல் இயன்ற சிலைமைக்கண்ணும், குறுகல் உரித்த-அவ்லிகரம் குறுகுதலுடைத்து. உணரக்கூறின்-(ஆண்டை இடத்தினையும் பற்றுக்கோட்டினையும் ஈண்டு) உணரக் கூறப்புகின், முன்னர்த் தோன்றும்-(அது வேண்டுவதில்லை), குற்றியலிகரப்புணரியலுள் (அவ்விடனும் பற்றுக்கோடும்) தோன்றும்.

‘புணரிய னிலையிடையும்’ என மொழிமாற்றி-உரைக்க. முன்னர்த்தோன்ற மாறு: “யகரம் வரும்வழி யிகரங் குறுகும், உகரக் கிளவி துவரத்தோன்றாது” [குற்றியலிகரப் புணரியல்-இ] என்பதனுள் அறிக. உகரம்சார்ந்த வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

உ-ம். நாகியாது, வரகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது எனவரும். (உ)

1௩௬. வெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுந்

குற்றிய லிகரம் வல்லா ழார்ந்தே.

இஃது, ஒருமொழிக் குற்றியலிகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

இ-ள்:—நெட்டெழுத்து இம்பரும்-நெட்டெழுத்தினது பின்னும், தொடர் மொழி சற்றும்-தொடர்மொழியது இறுதியினும், குற்றியலுகரம் வல்லாது ஊர்ந்து (சிற்றல் வேண்டும்)-குற்றிய லுகரம் வல்லெழுத்து ஆறினையும் ஊர்ந்து (சிற்றல் வேண்டும் ஆசிரியன்).

“ தந்துணர்ந்துரைத்தல் ” [மரபு-ய] என்னும் தந்திரவுத்தியாயன், முன்னிற்ற ‘சிற்றல் வேண்டும்’ என்பது ஈண்டும் புணர்க்கப்பட்டது.

உ-ம். நாகு, வாகு என வரும்.

நெட்டெழுத்திம்பரும் தொடர்மொழியீறும் இடம். வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு. இவ்வாறு இடமும் பற்றுக்கோடும் கூறவே, மொழிக்கு ஈறதலும் கூறியவா றாயிற்று. (௩)

௩௭. இடைப்படிற் குறுகு மிடனு மாருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான.

இது, குற்றியலுகரம் புணர்மொழிபுள்ளும் வருமென்பது உணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—இடைப்படினும் குறுகும் இடன் உண்டு-(அவ்வுகரம்) புணர்மொழி இடைப்படினும் குறுகும் இடமுண்டு. (அதன் இடமும் பற்றுக்கோடும் யாண்டோ பெறுவதெனின்) கடப்பாடு அறிந்த புணரியலான்-அதன் புணர்ச்சிமுறைமை அறியும் குற்றியலுகரப்புணரியலின்கண்ணே.

‘இடைப்படினும் குறுகும்’ என மொழிமாற்றி உரைக்க. அக்குற்றியலுகரப் புணரியலன் “ வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழித், தொல்லை யியற்கை நிலைவலு முரித்தே ” [குற்றியலுகரப் புணரியல்-ச] என்பதனுள் வல்லொற்றுத்தொடர்மொழியும் வல்லெழுத்துவருவழியும் இடம். அவ்வல்லொற்றுத்தொடர்மொழியீற்று வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடு.

உ-ம். செக்குக்கிணை, சுக்குக்கோடு எனவரும்.

‘இடன்’ என்றதனை, இக்குறுக்கம் சிறுபான்மை என்றுணர்க. [ஆர், ஏ என்பன அசைகள். ‘புணரியலான்’ என்பது வேற்றுமை மபக்கம். அகரம் சாரியை.] (ச)

௩௮. குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிகைத்தே,

இஃது, ஒருமொழி ஆய்தம் வருமாறு உணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஆய்தப் புள்ளி-ஆய்தமாகிய புள்ளி, குறியதன்முன்னர்-குற்றெழுத்தின் முன்னர், உயிரொடு புணர்ந்த வல் ஆறன் மிகைத்து-உயிரொடுபுணர்ந்த வல் லெழுத்து ஆறன் மேலது.

உ-ம். எஃகு, கஃசு எனவரும்.

குறியதன்முன்னரும் வல்லெழுத்துயிசையும் இடம். இஃது உயிரன்மையின், இதற்குப் பற்றுக்கோடு என்பதில்லை. கஃநீது என்பதனை மெய்பிந்தாகிய புணர்ச்சி [புணரியல்-ஏ] என்ப வாகலின், ‘புள்ளி’ என்றதனை ஆய்தத்தை மெய்ப்பாற்படுத்துக்கொள்க. ஈண்டும் உயிரென்றது, மேல் ‘ஆய்தத்தொடர் மொழி’ [குற்றியலுகரப் புணரியல்-க]!என்றோதலின் பெரும்பான்மையும் குற்றியலுகரத்தினே. வெஃகாமை முதலிய பிற உயிர் வரவு சிறுபான்மை யெனக்கொள்க. (ஊ)

நடன, ஈறியன் மருங்கினு மிசைமை தோன்றும்.

இஃது, அவ்வாய்தம் புணர்மொழியுள்ளும் வருமென்பது உணர்த்துதல் ததவிற்து.

இ-ள்:—ஈறு இயல் மருங்கினும்-கிலைமொழியீறு வருமொழிமுதலொடு புணர்ந்துநடக்கும் இடத்தினும், இசைமை தோன்றும்-ஆய்ததலி தோன்றும்.

உ-ம்.ஈஃறீது, மூஃஉது எனவரும். ஈண்டும் இடங்கள் அவை. (ஈ)

உருவினு மிசையினு மருகித் தோன்று
மொழிக்கூறிப் பெல்லா மெழுத்தி னியலா
ஆய்த மஃகாக் காலீ யான.

இஃது, அவ்வொருமொழி யுத்திற்கு ஓர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் தவிற்து.

இ-ள் :—உருவினும்-ஒருபொருளினது உருவத்தின்கண்ணும், இசையினும்-ஒசையின்கண்ணும், அருகித் தோன்றும்-சிறுபான்மையாய்த் தோன்றும், குறிப்பு மொழியெல்லாம்-குறிப்புமொழிக் கெல்லாம், எழுத்தின் இயலா-ஆய்த எழுத்தானிடே எழுதப்பட்டு [மெழுத்துப்போல] நடவா. (அஃது எக்காலத்துமோ வெனின், அன்று.) ஆய்தம் அஃகா, காலீயான - அவ்வாய்தம் தன் அரையாத்திரை அனபாய்ச் சருந் கிலலாது (அவ்வுருமும் இசையது மிகுதியும் உணர்த்துதற்கு) நீண்டகாலத்து அஃகீட்சிக்கு.

உ-ம். 'கஃறென்றது' என்பது உருவு. 'கஃறென்றது' என்பது இசை. (எ)

க. குன்றிசை மொழியி னின்றிசை நிறைக்கும்
நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே.

இது, ஈண்மன் [அன்மாபு-க] என்பதற்கு ஓர் புறநடை உணர்த்துதல் துத.

இ-ள் :—குன்று இசை மொழியின் றின்று இசை நிறைக்கும்-(அளபெடையோசையாகச் சொல்லாதொழியில்,) குன்றுவதான ஒசையையுடைய அவ்வளபெடைஎழுத்தானபு மொழிக்கண்ணே நின்று அவ்வோசையை நிறைக்கும், (அவையாவையென்னின்,) நெட்டெழுத்து இம்பர் ஒத்த குற்றெழுத்து-நெட்டெழுத்துக்கொண் பின்னாக (அவற்றிற்குப்பிறப்பானும் புணர்ச்சியானும்) ஒசையானும் இனமொத்த குற்றெழுத்துக்கள்.

உ-ம். குஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஓஒ எனவரும்.

ஈண்டு மொழியென்றது, அவ்வளபெடைஎழுத்து ஒரு பொருளுள் உணர்த்தி ஒரொழுத்தொருமொழியாய் தற்கும் கிலைமையினு. இவையும் மொழிமேற் காணப்படுதலிற் சாநிபிற்றேற்றத்தது எழுத்து எனப்பொமொலெனின், பெரும்பான்மையும் அம்மொழிதானே அவ்வெழுத்தாய் வருதலானும், அம்மொழிகிலைமை ஒழியவேறெழுத்தாகவும் சொல்லப்படுதலானும், அவ்வாறு ஆகாதென்பது:

சிறுபான்மையும் அம்மொழிதானே எழுத்தாய் வாராதெனக் கொள்க.

[உ-ம்.] எருதுகாலுருஅது என்றற்போல்வன. (அ).

ஐ ஔ னென்னு மாயி ரெழுத்திற்
கிகர வுகர மிசைகிறை வாகும்.

இது, மேலதற்கு ஒர் புறனடை உணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஐ ஔ என்னும் அ ஈர் எழுத்திற்கு- (ஒத்த குற்றெழுத்து இல்லா) ஐ ஔ எனவெனவென்பதும் அவ்விரண்டெழுத்திற்குமுன், இகரம் உகரம் இசை நிறை ஆகும்- (ஈகாரம் ஊகாரங்கட்கு ஒத்த குற்றெழுத்தாகிய) இகர உகரங்கள் (அக்குன்றிசை மொழிக்கண் சின்று) ஓசையை நிறைப்பன வா

இத்துணையும் தூன்மரபின் ஒழிபு.

(௧)

செட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி.

இஃது, எழுத்தினுள் மொழியாமாறு உணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—செட்டெழுத்து எழும்-செட்டெழுத்தாகியஎழும், ஒர் எழுத்து ஒரு மொழி-ஒர் எழுத்தானாகும் ஒரு மொழியாம்.

உ-ம். ஆ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ எனவரும்.

இதுவும் உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது. ஔகாரத்தில் உயிர்மெய்யினை யே கொள்க. 'எழும் என்பதன் உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. [ஏகாரம் அசை.]

(10)

குற்றெழுத் தைத்து மொழிநிறை பிலவே.

இது, குற்றெழுத்துக்கள் ஒரெழுத்தொருமொழி ஆகா வென்பதும், அவற்றுள் ஒருமொழியாவன உளவென்பதும் உணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—குற்றெழுத்து ஐந்தும்-குற்றெழுத்தாகிய ஐந்தும், மொழி நிறைபு இல-ஒரெழுத்தாய்நின்று ஒருமொழியாய் சிறைதல் இல.

அவற்றுட் சில நிறைக்கும்.

ஒகரம் ஒழிந்த ஈள்கும் சுட்டாயும் விவையுமும் மொழிநிறைக்கும்என்று வெளின், அவை இடைச்சொல்லாதலின், அவற்றிற்குக் கருவிசெய்யார் என்க. ஐந்தும் என்பதன் உம்மை ஈண்டு எச்சப்படநின்றது. [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

இதுவும் உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது.

உ-ம். து, ரொ எனவரும்.

(௧௧)

சதி. ஒரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி

இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி யுளப்பட

மூன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே.

இஃது, எழுத்தினுள் ஆகும் மொழிகளின் பெயருட் முறையும் தொக்கபும் உணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஒர் எழுத்து ஒருமொழி-ஒரெழுத்தான் ஆகும் ஒருமொழி, ஈர் எழுத்து ஒருமொழி-இரண்டெழுத்தான் ஆகும் ஒருமொழி, இரண்டு இறந்து இசைக்கும் தொடர்மொழி-இரண்டிறந்தி பலவற்றின் இசைக்கும் தொடர்மொழி, உளப்பட மூன்று-உட்பட்ட மொழிகளின் நிலைமை மூன்றும், தோன்றிய நெறி-அவை தோன்றிய வழக்குநெறிக்கண். [ஏகாரம் ஈற்றகை.]

உ-ம். ஆ, மணி, வரகு, கொற்றன் எனவரும்.

(௧௨)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

சசு. மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவனும்.

இது, தனிமெய்களைச் சொல்லும் முறைநிலை இதுவென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—மெய்யின் இயக்கம்-தனிமெய்களினது இயக்கம், அகரமொடு சிவனும்-அகரத்தோடு பொருந்தும்.

உ-ம். “உறலள வென்னும் புள்ளி” [நூன்மரபு-உரு] எனவரும்.

இது மொழியிடை [நின்ற] எழுத்துக்கள் அன்மையின் நூன்மரபின் வைக்க வெனில், தன்னை உணர்த்தாது வேறு பொருள் உணர்த்தும் சொல்லிலேபோல ‘உறலள’ வென்றது உயிர்மெய்யை உணர்த்தாது தனிமெய்யை உணர்த்தலானும், ஒற்றினை உயிர்மெய்போலச் சொல்லுகின்ற வழுவமைதியிலக்கணத்தானும் மொழிமரபின்கண்ண தாயிற்றென உணர்க. (கரு)

சஎ. தம்மியல் கிளப்பி னெல்லா வெழுத்து
மெய்நிலை மயக்க மான மில்லை.

இது, மெய்மயக்கத்திற்கு ஒர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லா எழுத்தும் தம் இயல் கிளப்பின்-எல்லா மெய்யெழுத்தும் மொழியிடையின்றித் தம் வடிவின் இயல்பைச் சொல்லுமிடத்து, மெய்மயக்கிலை மானம் இல்லை-மெய்மயக்கநிலையின் மயங்கிவருதல் குற்றம் இல்லை.

உ-ம். “வல்லெழுத் தியையின் டகார மாசும்” [புள்ளிமயங்கு-எ] எனவரும்.

இதனை அம் மெய்மயக்கத்து வைக்கவெனின், இது வழுவமைதிரோக்கி மொழிமரபின்கண்ண தாயிற்று. (கசு)

சஅ. யாழ வென்னு மூன்றுமுன் னொற்றக்
கசதப வஞ்சம வீரொற்றுகும்.

இஃது, ஈர் ஒற்று உடனிலை ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—ய ர மு என்னும் மூன்று-ய ர மு என்றுசொல்லப்படுகின்ற மூன்ற னுள் ஒன்று, முன் ஒற்ற-(குறிந்கீழும் நெடிந்கீழும்) முன்னே ஒற்றாய் நிற்ப (அவற்றின் பின்னே), கசதப வஞ்சம ஈர் ஒற்றாகும்-கசதபக்களிலொன்றாதல் வஞ்சமக் களிலொன்றாதல் ஒற்றாய்வர அவை ஈரொற்றுடனிலையாம்.

உ-ம். வேய்க்குறை, வேய்ங்குறை, வேர்க்குறை, வேர்ங்குறை, வீழ்க்குறை, வீழ்ங்குறை, சிறை, தலை, புறம் என ஒட்டிக.

இவ்விதி மேல் ஈற்றகத்து உணர்ந்துகொள்ளப்படுமொலெனின், இது ‘ஈர்க்கு’ ‘பீர்க்கு’ என ஒருமொழிபுள் வருதலானும், இரண்டுமொழிக்கண் வருதல் விகார மாதலானும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. அஃதேல், இதனை நூன்மரபினகத்து மெய்ம் மயக்கத்துக்கண் கூறுக வெனின், -ஆண்டு வேற்றுமைநயம் கொண்டதாகவின் மூவொற்று உடனிலையாதல் நோக்கி ஒற்றுமைநயம்பற்றி ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. (கஊ)

சகூ. அவற்றுள்

ரகார முகாரம் குற்றொற்றுகா.

இது, ரகார முகாரங்க்கு எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

இன் :—அவற்றுள்—மேற்கூறப்பட்ட மூன்றனுள்ளும், ரகாரம் முகாரம் குற்று ஒற்று ஆகா-ரகாரமும் முகாரமும் குறிக்கீழ் ஒற்றாகா.

அவை நெடிக்கீழ் ஒற்றும் ; குறிக்கீழ் உயிர்மெய்யாகும்.

உ-ம். தார், தாழ் என நெடிக்கீழ் ஒற்றாயினின்றன. கரு மழு எனக் குறிக்கீழ் உயிர்மெய்யாய் இன்றன.

இவ்வாறு விலக்கினமையின், யகரம் பொய் எனவும் நோய் எனவும் இரண்டிடத்தும் ஒற்றாயிற்று. குற்றொற்று என்பது குறிதாசிய ஒற்று எனப் பண்புத் தொகை. குறிக்கீழ் நின்றலான், குறியது எனப்பட்டது. ஈண்டுக் குறில் நெடிச் என்கின்றது மொழிமுதல் எழுத்தினை என உணர்க. இது மேல் வரையறை இவ் எனப்பட்ட உயிரும் மெய்யும் மயங்கும் மயக்கத்திற்கு ஒர் வரையறை கண்டு கூறினவாறு. (சக)

ருடி. குறுமைபு நெடுமைபு மளவீற் கோடலிற்
றொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல்.

இன் :—குறுமையும் நெடுமையும் அளவின் கோடலின்-உயிரெழுத்திற்குக் குறுமையும் நெடுமையும் அளவீற் கொள்ளப்படுதலில், தொடர்மொழி எல்லாம் நெட்டெழுத்து இயல் - தொடர்மொழிக்கீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களெல்லாம் நெடிக்கீழ் நின்ற ரகார முகாரங்களின் இயல்பையுடைய (என்றுகொள்ளப்படும்).

உ-ம். அகர், புகர், அகழ், புகழ் எனக் கொள்க.

‘புலவர்’ என்றற்போல இரண்டுமாத் திரையை இறந்ததன் பின்னும் வருமா வெளின், அடையும் “தன்னின முடித்தல்” என்பதனால் ‘நெடிக்கீழ் ஒற்று’ எனப்படும். எல்லாம் என்றதனால், ரகார முகாரங்களேயன்றி, பிற ஒற்றுக்களும் ‘நெடிக்கீழ் ஒற்று’ எனப்படும். இதனானே, விரல் தீது என்புழி லகரம் ‘நெடிக்கீழ் ஒற்று’ என்று கெடுக்கப்படும். (கஎ)

ருக. செய்யு ளிதுதிப் போலும் மொழிவயின்
னகார மகார மீரொற் றாகும்.

இது, செய்யுட்கண் ஈரொற்று உடனிலை ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இன் :—செய்யுள்-இதுதி போலும் மொழிவயின் - செய்யுள் இதுதிக்கண் ‘போலும்’ என்னும் மொழிக்கண், னகாரம் மகாரம் ஈர் ஒற்று ஆகும்-னகாரமும் மகாரமும் வந்து ஈரொற்று உடனிலையாய் நிற்கும். [‘போலி’ எனவும் பாடும்.]

“எம்மொடு தம்மைப் பொருஉங்காற் பொன்னொடு, கூவினம் பூத்தது போனம்” எனவரும். (கஆ)

ருஉ. னகார முன்னர் மகாரங் குறுகும்.

இஃது, அரையளபு குறுகண் மகர முடைத்து ” [தூன்மரபு-கக] என்பதற்கு ஒர் புறநடை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இன் :—னகாரம் முன்னர் மகாரம் குறுகும்-(மேற்கூறப்பட்ட) னகாரத்து முன்வந்த மகாரம் மாத்திரை குறுகிநிற்கும். (கக)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே றிசைப்பினும்
எழுத்திய றிரியா வென்மனார் புலவர்.

இது, எழுத்துக்கட்கு மொழிக்கண் மாத்திரை காரணமாகப் பிறப்பதோர்
ஐயம் தீர்த்தல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—மொழிப்படுத்து இசைப்பினும்-மொழிக்கண்படுத்துச் சொல்லினும்,
தெரிந்து வேறு இசைப்பினும்-தெரிந்துகொண்டு வேறே சொல்லினும், எழுத்து
இயல் திரியா என்மனார் புலவர்-உயிரும் மெய்யுமாகிய எழுத்துக்கள் (பெருக்கம்
சுருக்கம் உடையனபோன்று இசைப்பினும்,) தத்தம் மாத்திரை இயல்பில் திரியா
என்றுசொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். அல்கல், அ எனவும், ஆல், ஆ எனவும், கடல், க எனவும், கால், கா
எனவும் கண்டுகொள்க.

வேறு என்நதனான், எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய ஓசை வேற்றுமைக்கண்ணும்
எழுத்தியல் திரியா வென்பது கொள்க. (உல)

ருச. அகர இகர மைகார மாகும்.

இது, போலி எழுத்து ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அகரம் இகரம்-அகரமும் இகரமும் கூடச்சொல்லல்,
ஐகாரம்போல ஆகும்.

உ-ம். ஐயர், அஇயர் எனவரும். அது கொள்ளற்க. (உக)

ருரு. அகர உகர மெளகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அகரம் உகரம்-அகரமும் உகரமும் கூடச்சொல்லல், ஓளகாரம் ஆகும்-
ஓளகாரம்போல ஆகும்.

உ-ம். ஓளவை, அஉவை எனக் கண்டுகொள்க. [அது கொள்ளற்க.] (உஉ)

ருசு. அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐயெ நெடுஞ்சினை மெய்ப்பெறத் தோன்றும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அகரத்து இம்பர் யகர புள்ளியும்-அகரத்தின்பின்னர் இகர மேயன்றி
யகர மாகிய புள்ளியும், ஐ என் நெடுஞ்சினை-ஐ எனப்பட்ட நெட்டெழுத்தாம்-
மெய்ப்பெற தோன்றும்-அவை வடிவப்பெறத் தோன்றும்.

உ-ம். ஐவனம், அய்வனம் எனவரும்.

‘மெய்ப்பெறத் தோன்றும்’ என்நதனான், (அகரத்தின் பின்னர் உகரமே
யன்றி) யகரப்புள்ளியும் ஓளகாரம்போல வருமெனக்கொள்க என்றவாறு.

[இச்சூத்திரம்,

“ அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐயெள நெடுஞ்சினை மெய்ப்பெறத் தோன்றும்

என்றிருக்கல் வேண்டும்.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

இ-ல் :—அகரத்து இம்ப்ர் யவகரப் புள்ளியும்-அகரத்தின் பின்னர் யகர வொற்றும் வகர வெற்றும், ஐ ஓள நெடுஞ்சினை-ஐகாரம்-ஓளகாரம் என்னும் நெட டெழுத்தாம். மெய் பெற தோன்றும்-(அவை) வடிவு பெறத் தோன்றும்.

உ-ம். ஐயவ், அய்யவி ; ஓளவை, அவ்வை.

‘மெய் பெறத்தோன்றும்’ என்றனால், அவற்றைக் கொள்க என்றவாறு.

காலப் பழைமையில் ஏடு பெயர்ந்து எழுதினார் ‘யவகரப்புள்ளி’ என்பதனை ‘யகரப்புள்ளி’ எனவும் ‘ஐயெள நெடுஞ்சினை’ என்பதனை ‘ஐயெ நெடுஞ்சினை’ எனவும் பிழையாக எழுதினர் போலும். அப்பிழைப்பாடத்தைப் பிழையற்ற பாடமெனக் கருதி உரையாசிரியர் அதற்குத் தக்கவாறு உரையெழுதிச் சென்றனர் போலும்.] (உஉ)

நா. ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே

தேரும் காலை மொழிவயி னை.

இஃது, என் துதலிற்றே வெனின், உயிர்களுள் ஒன்றற்கு மாத்திரைச் சுருக்கம் கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—தேருங்காலை மொழிவயின் ஓர் அளவு ஆகும் இடனும் உண்டு-ஐகாரம் ஆராய்க்காலத்து மொழிக்கண் ஓர் அளவாய் நிற்கும் இடமும் உண்டு.

உ-ம். இடையன், மடையன் எனவரும்.

தேருங்காலை என்றதனால் முதற்கண் சுருக்கா தென்பது கொள்க. இடன் என்றதனால் இக்குறுக்கம் சிறுபான்மை யென்பது கொள்க.

[இக்குத்திரத்திற்குப் பின்வருமாறு உரைத்தலே பொருத்தமுடைந்து :—

இஃது, உயிர்களுள் இரண்டற்கு மாத்திரைச்சுருக்கம் கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—தேரும் காலை மொழிவயின் ஆள்-ஆராய்க்காலத்து மொழிக்கண் நின்ற ஐகார ஒளகாரங்கள், ஓர் அளவு ஆகும் இடனும் உண்டு-ஓர் அளவாய் நிற்கும் இடமும் உண்டு.

‘தேருங்காலை’ என்றதனால், தளியே நின்ற ஐகாரமும் ஒளகாரமும் ஒரு மாத்திரையாகு மென்றுகொள்க.

உ-ம். பை, மை, கை ; கெள, செள, வெள.

‘இடனும்’ என்றதனால் இக்குறுக்கம் சிறுபான்மை யென்பது கொள்க. ஆர் என்பன அசைகள்.

மேல், “யகரப் புள்ளியும் ஐயெ நெடுஞ்சினை என்ற பிழைப்பாடத்தைப் பிழையற்ற பாடமெனக் கொண்டதால் உரையாசிரியர் ஈண்டு ஒளகாரத்தைக் கூறாது ஐகாரம் ஓர் அளவாய் நிற்கும் இடமும் உண்டு என்று உரைத்துச் சென்றனர் போலும்.] (உச)

நா. இகர யகர யிறுதி விரவும்.

இதுவும் ஓர் போலியெழுத்து உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—இறுதி இகர யகரம் விரவும்-இகரவீற்று மொழிக்கண் யகரமும் (அதுபோல) இகரமும் விரவிவரும்.

உ-ம். நாய் நாஇ, எனக் கண்டு கொள்க. [விரவும் என்றதனால், அவையிரண்டும் கொள்க என்றவாறு.] (உஊ)

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

சூக. பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்.

இஃது, உயிரெழுத்து மொழிக்கு முதலாமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—பன்னீர் உயிரும் மொழிமுதல் ஆகும்-பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும் மொழிக்கு முதலாம்.

உ-ம். அடை, ஆடை, இடை, ஈயம், உரல், ஈர்தி, எழு, ஏணி, ஐவனம், ஒளி, ஐளி, ஒளவியம் எனவரும். (உசு)

கூய. உயிர்மெய் யல்லன மொழிமுத லாகா.

இஃது, [உயிர்]மெய்யெழுத்து மொழிக்கு முதலாம் ஆறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர்மெய் அல்லன மொழி முதல் ஆகா-உயிரொடுகூடிய மெய்யல் லாதனவாகிய தனிமெய்கள் மொழிக்கு முதலாகா. உயிரொடுகூடிய மெய்கள் மொழிக்கு முதலாம்.

எண்டு உயிர்மெய் பென்பது வேற்றுமைநயம் கருதி பெனவுணர்க. எண்டு ஒற்றுமை கருதில், “கதந பமவெனு மாவைந் தெழுத்தும், எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே” [மொழிமடபு-உஅ] எனச் சூத்திரம் கருங்க வருவதன்றி, இதனாற் சொல்லப்பட்ட அறுபது உயிர்மெய்யினை எடுத்தோத வேண்டிச் சூத் திரம் பரக்கவரு மென்பது.

[‘கருங்க ஓதும்ன்றி’ எனவும், ‘ஓதவேண்டில்’ எனவும் முந்திய அச்சப் பிரதியிலும் ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் காணப்படும் (உரைப்) பாடம் எடுபெயர்த் தெழுதினோரால் நேர்ந்த பிழைபோலும்.] (உஎ)

கூக. கதந பமவெனு மாவைந் தெழுத்தும்

எல்லா வுயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே.

இது, மேல் முதலாம் என்னப்பட்ட உயிர்மெய்கட்டு வரையறை கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—கதநபம எனும் அ ஐந்து எழுத்தும்-கதநபம என்றுசொல்லப்பட்ட ஐந்து தனிமெய்யெழுத்தும், எல்லா உயிரொடும் முதல் செல்லும்-பன்னிரண்டு உயிரொடும் மொழிக்கு முதலாதற்குச் செல்லும்.

உ-ம். கலை காளி கிளி கீரி குடி கூடு கெண்டை கேழல் கைதல் கொண்டல் கோடை கெளவை எனவும், தந்தை தாடி திற்றி தீமை துணி துணி தெற்றி தேவர் தையல் தொண்டை தோடு தெளவை எனவும், நடம் நாரை நிலம் நீர் துழை தூல் நெய்தல் நேயம் நைகை நொய்யன நோக்கம் நெளவி எனவும், படை பாடி பிடி பீடம் புகழ் பூழி பெடை பேடி பைதல் பொன் போதகம் பௌவம் எனவும், மடம் மாலை மீடறு மீனம் முகம் மூதூர் மெலிந்தது மேனி மையல் மொழி மோத கம் மெளவல் எனவும் வரும்.

‘முதற்கு’ என்பதன் நான்காம் உருபு வீகாரத்தாற் றொக்கது. [ஆர் என் பது அசை. ஏகாரம் ஈற்றசை.] (உஅ)

கூஉ. சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே

அ ஐ ஒளவெனு மூன்றலங் கடையே.

இதுவும் அது.

எழுத்த்திகாரம் - மொழிமரபு

இ-ள் :—சகர கிளவியும் அவற்று ஒர் அற்று-சகரமாகிய எழுத்தும் மேற் சொல்லப்பட்டவைபோல எல்லா உயிரோடும் மொழிக்கு முதலாம், அ ஐ ஔ என மூன்று அலங்கடை-அ ஐ ஔ என்னும் மூன்றும் அல்லாவிடத்தா.

உ-ம். சாலை சிலை சிதக சுரும்பு சூழக செய்கை சேவடி சொறிக சோறு என வரும்.

சகடம் எனவும், சையம் எனவும் விலக்கினவும் வருமாவெனின், அவற்றுள் ஆரியச்சிதை வல்லாதன “கடிசொல் லில்லை” என்பதனாற் கொள்க. [ஏகாரம் இரண்டும் ஈற்றசைகள். இந்நூல் மூலத்தில் ‘ஒர் அன்ன,’ ‘ஒர்அற்று’ என்று வரும் இடங்களில் ‘ஒர்’ என்பதனை அசைநென்று கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகத் தோற்றுகின்றது.] (உ.க)

௩௩. உ ஊ ஒ ஔ வென்னு நான்குயிர்
வ என் எனமுத்தொடு வருத லில்லை.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—உ ஊ ஒ ஔ என்னும் நான்கு உயிர்-உ ஊ ஒ ஔ என்று சொல்லப் படுகின்ற நான்கு உயிரும், வ என் எனமுத்தொடு வருதல் இல்லை-வ என்னும் மெய் பெயமுத்தொடு மொழிமுதலில் வருதலில்லை.

பிற உயிர்கள் வரும்.

உ-ம். வளை வாளி விளரி வீடு வெள்ளி வேர் வையம் வெளவு எனவரும். ( )

௬௪. ஆ எ

ஒ எனு மூவுயிர் ஞகாரத் துரிய.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஆ எ ஔ எனும் மூ உயிர் ஞகாரத்து உரிய-ஆ எ ஔ என்று சொல்லப்படும் மூவுயிர்கள் ஞகார ஒற்றோடு முதலாதற்கு உரிய. பிற உயிர் உரியவல்ல.

உ-ம். ஞாலம் ஞெகிழி ஞொள்கிற்று எனவரும்.

ஞழியிற்று என்றற்போல்வன விலக்கினவும் வருமாவெனின், அவை அழி வழக்கென்று மறுக்க. (௩.க)

௬௫. ஆவோ டல்லது யகரமுதலாது.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஆவோடு அல்லது யகரம் முதலாது-ஆகாரத்தோடு அல்லது யகர முதலாகாது.

உ-ம். யான் எனவரும்:

யவனர் என்றற்போல்வன விலக்கினவும் வருமாவெனின், அவை ஆரியச் சிதைவேன்று மறுக்க. (௩.உ)

௬௬. முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்.

இது, மொழிக்கு முதலாகாதனவும் ஒரோவழி ஆமாறு உணர்த்துதல் ஆதலிற்று.

இ-ள் :—முதலா என-மொழிக்கு முதலாகாத ஒழிந்த மெய்களும், தம்பெயர் முதலும்-(அவ்வெழுத்துக்கள்) தம் பெயர் கூறுதற்கு முதலாம்.

முதலாயின மெய் கதநபமக்களும், வகரமும், சகரமும், ஞகரமும், யகரமும் என இவை. முதலாகாத மெய் ககரமும், டகரமும், ணகரமும், ரகரமும், லகரமும், மகரமும், ளகரமும், நகரமும், னகரமும் என இவை.

அவை தம் பெயர்க்கு முதலாமாறு :—வக்களைந்தார், டப்பெரிது, ணர்நன்று என்றற்போல ஒட்டிக்கொள்க.

இனி 'என' என்றதனால், முதலாம் என்னப்பட்ட ஒன்பது உயிர்மெய்யும் பன்னிரண்டு உயிரும் தம்பெயர் கூறும்வழியும் மொழிக்கு முதலாம் எனக்கொள்க.

கக்களைந்தார், தப்பெரிது, அக்குறிது, ஆவலிது என்றற்போல ஒட்டிக்கொள்க. (௩௩)

௬௭. குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்
ஒற்றிய நகரயிசை நகரமொடு முதலும்.

இது, குற்றியலுகரம் மொழிக்கு முதலாமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்-குற்றியலுகரம் முறைப்பெயரிடத்து, ஒற்றிய நகரயிசை நகரமொடு முதலும்-ஒற்றியின்ற நகரத்தின் மேலாய நகரத்தோடு மொழிக்கு முதலாம்.

துந்தை எனவரும்.

இவ்வாறு முதலாக்கம் கூறவே, மொழிமுதற் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமும் பற்றுக்கோடும் கூறியவா ரூயிற்று. இடம் துந்தை என்னும் முறைப்பெயர். பற்றுக்கோடு நகரயிசை நகரம். [நகரயிசை நகரம்-நகர ஒற்றின் மேலுள்ள நகர ஒற்று.] (௩௪)

௬௮. முற்றிய லுகரமொடு பொருள்வேறு படராது
தப்பெயர் மருங்கி னிலையி லான.

இது, மேலதற்கு ஒர் புறனடை.

இ-ள் :—முற்றியலுகரமொடு பொருள் வேறுபடாது-(அம் முதற்கட்கு குற்றியலுகரம் ஆண்டு இடங்குவித்துக் கூறும்வழி) முற்றுக்கரத்தோடு பிற உகரம்போலப் பொருள் வேறுபடாது; (யாண்டெனின்,) அப்பெயர் மருங்கின் நிலை இயலாள்-அம் முறைப்பெயரிடத்துத் தான் நிற்றற்கண்.

நாகு எனவும், நகு எனவும் குறுகியும், குறுகாதும் நின்ற உகரங்கள்போல, துந்தை என்று குறுக்கமாயவழியும், இடங்குவித்துக்கூறக் குறுகாதவழியும், பொருள் வேறுபடாதவாறு அதிக.

இனி "இரட்டுறமொழிதல்" என்பதனால், பொருள் என்றதனை இடனும் பற்றுக்கோடும் ஆக்கி, பிற உகரங்கள்போல ஈண்டை உகரங்கள் இடனும் பற்றுக்கோடும் வேறுபடா என்பது கொள்க. [சுற்றகரம் சாரியை.] (௩௫)

௬௯. உயிர் ஓள வெஞ்சிய விறுதி யாகும்,

இஃது, உயிர் மொழிக்கு ஈராமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர் ஓள எஞ்சிய இறுதி ஆகும்-உயிரெழுத்துக்களால் ஓளகாரம் ஒழிந்தவை மொழிக்கு ஈராம். ஓளகாரத்தான் ஈராகாது.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

இஃது உயிர்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் பொது.

ஆஅ, ஆ, ஈஇ, ஈ, ஈஊஉ, ஈஊ, ஏஎ, ஏ, ஏஐ, ஏ, ஏஐ, ஏஐ, ஏஐ என உயிர் ஈராயின. இவற்றுட் குற்றெழுத்தைதரும் அளபெடைவகையான் ஈராயின.

உயிர்மெய்களும் மேல்வரையறை கூறாதனவாகிய அகர ஆகார இகர ஈகார ஐகாரங்களோடு இயைந்தன ஈண்டே கொள்க.

உ-ம். விள, பலா, கிளி, குர், பனை எனவரும். (௩௬)

சுவலோ டியையி னொளவு மாகும்.

இஃது, ஈரகா தென்ற ஒளகாரம் இன்னுழி ஆம் என்கின்றது.

இ-ள் :—க வ ஒடு இயையின்-ககர வகரமாகிய மெய்களோடு பொருத்தின், ஔ உம் ஆகும்-முன்ஈரகா தென்ற ஒளகாரமும் ஈரமும்.

உ-ம். கௌ, வெள் எனவரும். (௩௭)

எக, எ என வருமுயிர் மெய்யீ ருகாது.

இஃது, எகரம் தானே சிந்தவழியன்றி மெய்யோடுகூடி ஈரகாதென வரையறை கூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—எ என வரும் உயிர்-எ என்றுசொல்ல வரும் உயிர், மெய் ஈறு ஆகாது-தானே ஈரவதன்றி மெய்யோடு இயைந்து ஈரகாது. (௩௮)

எஉ, ஒவ்வு மற்றே நவ்வலங் கடைபே.

இதுவும் வரையறை.

இ-ள் :—ஒவ்வும் அற்று-ஒகரமும் தானேசின்று ஈரவதன்றி மெய்யோடு இயைந்து ஈரகாது, ந அலங்கடை-நகரமெய்யோ டல்லாத விடத்து. (௩௯)

எஊ, ஏ ஒ ஈனுமுயிர் ஐகாரத் தில்லை.

இதுவும் வரையறை.

இ-ள் :—ஏ ஒ எனும் உயிர் ஐகாரத்து இல்லை-ஏ ஒ என்றுசொல்லப்படும் உயிர் (தாமே நின்றும் பிறமெய்களோடு நின்றும் ஈரவதன்றி) ஐகாரத்தோடு ஈர வதில்லை.

தாமேயாதல் முன்னே காட்டப்பட்டது. பிறமெய்களோடு ஈரவனவற்றுள் வழக்கிறந்தனவொழிய இறவாதன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (௪௦)

எச, உ ஊ கார நவ்வொடு நவிலா.

இதுவும் வரையறை.

இ-ள் :—உ ஊகாரம் ந வ ஒடு நவிலா-உ ஊகாரங்கள் (தாமே நின்றும் பிற மெய்களோடு நின்றும் பயில்வதன்றி) நகர வகரங்களோடு பயிலா.

தாமே ஈரதல் மேலே காட்டப்பட்டது. பிற மெய்களோடு ஈரமவற்றுள், வழக்கிறந்தனவல்லாதன வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. 'நவிலா' என்றதனாற் சிறு பான்மை நொவ்வும் கவ்வும் என [உகரம்] வகாரத்தோடு ஈரதல் கொள்க. இன்னும் இதனானே சிறுபான்மை நகரத்தோடு வரவு உண்டேனும் கொள்க. (௪௧)

எரு. உச்சகார மிருமொழிக் குரித்தே.

இதுவும் ஒரோவழி வரையறை.

இ-ள்:—உச்சகாரம் இரு மொழிக்கு உரித்து-உகரத்தோடு கூடிய சகரம் இரு மொழிக்கு ஈறாகும் (பலமொழிக்கு ஈறாகாது).

உ-ம். உசு, முசு எனவரும். பசு வென்பது ஆரியச்சிதைவு. (ச௨)

எசு. உப்பகார மொன்றென மொழிப

இருவயி னிலையும் பொருட்டா கும்மே.

இதுவும் மொழிவரையறையும் மொழியது பொருள்பாடும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—உப்பகாரம் ஒன்று என மொழிப-உகரத்தோடு கூடிய பகரம் ஒரு மொழிக்கு ஈறும் என்று சொல்லுவர். இருவயின் நிலையும் பொருட்டுஆகும்-அது தான் தன்வினை பிறவினை என்னும் இரண்டிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மைத் தாம்.

உ-ம். தபு எனவரும். இது படுத்துச்சொல்ல, நீ சா எனத் தன்வினையாம். எடு த்துச்சொல்ல, நீ ஒன்றைச் சாவி எனப் பிறவினையாம். [எகாரம் ஈற்றகை.] (ச௩)

எஎ. எஞ்சிய வெல்லா மெஞ்சுத லிலவே.

இது, மொழிக்கு ஈறாகா உயிர்மெய்யும் ஒரோவழி ஆமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—எஞ்சிய எல்லாம் எஞ்சுதல் இல-மொழிக்கு ஈறாகாது நின்ற உயிர் மெய்களெல்லாம் தம்பெயர் கூறும்வழி ஈறாதற்கு ஒழிபு இல.

எஞ்சிய உயிர்மெய்யாவன: ஒளகாரம் ககார வகாரங்களை ஒழிந்த மெய்யோடு இயைந்த உயிர்மெய்யும், எகரம் எல்லாமெய்யோடும் இயைந்த உயிர்மெய்யும், ஒகரம் நகரம் ஒழிந்த மெய்யோடு இயைந்த உயிர்மெய்யும், எகார ஒகாரம் ஞகாரத்தோடு இயைந்த உயிர்மெய்யும், உணகாரம் நகர வகாரங்களோடு இயைந்த உயிர் மெய்யும் என இவை.

தம் பெயர்க்கு [ஈறு] ஆமாறு: பெளக் களைந்தார் எனவும், கெக் களைந்தார் எனவும், கொக் களைந்தார் எனவும், ஞேக் களைந்தார் எனவும், ஞோக்களைந்தார் எனவும், ஆக் களைந்தார் எனவும், தூக் களைந்தார் எனவும், வுக் களைந்தார் எனவும், பூக் களைந்தார் எனவும்வரும். எல்லாம் என்றதனான், மொழிக்கு ஈறாய்கின்ற உயிர்மெய்களும் தம்பெயர் கூறும்வழியும் ஈறும் என்கொள்க. கக் களைந்தார், கா வலிது எனவும், அக் களைத்தார், ஆ வலிது எனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க. தன்னை உணர நின்றவழி, மொழிகட்கு இது கருவியாக ஈற்றகத்து முடிபு ஒன்றினமுடித்தலாற் கொள்க. (ச௪)

எஅ. ஞுணநம னயரல வமுள வென்னும்

அப்பதி ஞென்றே புள்ளி யீறுதி.

இது, தனிமெய்களுள் மொழிக்கு ஈறாவன கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஞுணநம னயரல வமுள என்னும் அபதிஞென்றே-ஞுணநம னயர்ல வமுள என்று கூறுப்பட்ட அப்பதிஞென்றுமே, புள்ளி இறுதி-புள்ளிகளில் மொழிக்கு ஈறாவன.

எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு

உ-ம். உரிஞ், மண், பொருந், திரும், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ் வேன் எனவரும். னகாரத்தை சுற்று வையாது, மகரத்தோடு வைத்தது அதன் மயக்க இயைபு நோக்கி என்றுணர்க. (சௌ)

எசு. உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்.

இதுவும் மொழிவரையறை.

இ-ள் :—உச்ச காரமொடு நகாரம் சிவணும்—உகரத்தோடுகூடிய சகாரத்தோ டே நகாரம் பொருந்தி அஃது இருமொழிக்கு ஈரய வாறுபோல தானும் இரு மொழிக்கு ஈரும்.

உ-ம். பொருந், வெரிந் எனவரும்.

[உகரத்தோடு கூடிய சகரம் இருமொழிக்கு ஈரயவாறுபோல நகரம் இரு மொழிக்கு ஈரும் என்க.] (சக)

அய. உப்பு காரமொடு ஞகாரையு மற்றே

அப்பொரு ளிரட்டா திவணை யான.

இதுவும் மொழிவரையறை.

இ-ள் :—உப்பகாரமொடு ஞகாரையும் அற்று—உகரத்தோடுகூடிய பகரத் தோடு ஞகாரமும் அத்தன்மைத்தாய் ஒருமொழிக்கு ஈரும். இவணையான அ பொருள் இரட்டாது—இவ்வீடத்ததன்பொருள் அவ்வுப்பகரம்போல இருபொ ருள் படாது.

உ-ம். உரிஞ் எனவரும்.

ஞகாரம் ஒருமொழிக்கு ஈரூதலின், பகரத்தின்பின் கூறப்பட்டது. [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (சள)

அக. வகரக் கிளவி நான்மொழி யிற்றது.

இதுவும் மொழிவரையறை.

இ-ள் :—வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது—வகராகிய எழுத்து நான்கு மொழி ஈற்றதாம்.

உ-ம். அவ், இவ், உவ், தெவ் எனவரும். (சஅ)

அஉ. மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த

னகரத் தொடர்மொழி யொன்பஃ தென்ப

புகரறக் கிளந்த வஃறிணை யேமன.

இதுவும் ஒரோவழி மொழிவரையறை.

இ-ள் :—புகர் அற கிளந்த அஃறிணைமேல்—குற்றம் அறச் சொல்லப்பட்ட அஃறிணையிடத்து, மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த—மகரவீற்றுத் தொ டர்மொழியோடு மயங்காதென்று வரையறுக்கப்பட்ட, னகரத் தொடர்மொழி ஒன்பஃது என்ப—னகரவீற்றுத் தொடர்மொழி ஒன்பதென்று சொல்லுவர்.

உ-ம் :—ஈலன், நீலம், பிலம், பிலன் என்றூற்போல்வன மயங்குவன.

இனிமயங்காதன உகின், செகின், வீழன், பயின், அழன், புழன், குயின், கடான், லயான் எனவரும்.

இவற்றுள் திரிபுடையன களைக. ஒன்பஃது என்னும் ஆய்தம் செய்யுள்விகா ரம். அஃறிணையென்றது ஈண்டு அஃறிணைப் பெயரின். (சக)

இரண்டாவது மொழிமரபு முற்றிற்று.

மூன்றாவது பிறப்பியல்

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோவெனின், எழுத்துக்களது பிறப்பு உணர்த்தினமையின் பிறப்பியல் என்னும் பெயர்த்து. இதனை நூன்மரபின் பின்னே வைக்கவெனின், சார்பிற்றேற்றத்தெழுத்தும் தனிமெய்யும் மொழிமரபிடை உணர்த்தி [ப் பிறப்பு] உணர்த்தவேண்டுதலின், மொழிமரபின் பின்ன தாயிற்று.

அஃ. உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினு நிலைஇப்
பல்லு யிதழு நாவு மூக்கும்
அண்ணமு முளப்பட வெண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லும் காலைப்
பிறப்பி னுக்கம் வேறுவேறியல
திறப்படத் தெரியும் காட்சி யான.

இத் நிலைக்குத்திரம் என் துதலிற்றே வெனின்; எழுத்துக்களது பொதுப் பிறப்பு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லா எழுத்தும் நெறிப்பட நாடி சொல்லும் காலை-தமிழெழுத்துக் கனெல்லாம் ஒருவன் முறைப்பட ஆராய்ந்து டம்மைச் சொல்லுங்காலத்து, உந்தி முதலா முந்து வளி தோன்றி-கொப்பூழ் அடியாக மேலே கிளர்கின்ற உதானன் என்னும் பெயரையுடைய வாயுத் தோன்றி, தலையினும் மீட்டற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇ - தலையின்கண்ணும் மீட்டற்றின்கண்ணும் நெஞ்சின்கண்ணும் நிலைபெற்று, பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான் உறுப்பு உற்று அமைய-(தலையும் மீட்டறும் நெஞ்சும் என்னும் மூன்றனோடும்) பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும் அண்ணமும் உளப்பட எட்டாகிய முறைமையை யுடைய இடங்களில் ஓர் உறுப்போடு ஓர் உறுப்புத் தம்பீற்பொருந்தி அமைதி பெற, பிறப்பின் ஆக்கம் வேறு வேறு இயல்-பிறப்பினது ஆக்கம் வேறு வேறு புலப்பட்டு வழங்கு தலையுடைய, திறப்படத் தெரியும் காட்சியான்-கூறுபாடுளதாக ஆராயும் அறிவிட்டது.

இதழ்போறலான் வாய் இதழெனப்பட்டது. எல்லா எழுத்தும் என்னும் எழுவாய்க்குப் 'பிறப்பினுக்கம் வேறுவேறு இயல்' என்பதனை ஒருசொன்னீர்மைப் படுத்திப் பயனிலையாக்குக. ['முதலாக' என்பது ஈறு கெட்டு நின்றது. ஈற்ற கரம் சாரியை.]

(க)

அச. அவ்வழிப்

பன்னீ ருயிருந் தந்கிலை திரியா

மிடற்றுப் பிறந்த வளியி னிகைக்கும்.

இஃது, உயிரெழுத்திற்குப் பொதுப்பிறப்பு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அ வழி-அவ்விடத்து, பன்னிரு உயிரும் தம் நிலை திரியா-பன்னிரண்டு உயிரெழுத்தும் தத்தம் நிலையில் திரியாவாய், ிட்டற்று பிறந்த வளியின் ஒலிக்கும்-பிடற்றின்கட் பிறந்த வளியான் ஒலிக்கும்.

‘தந்நிலை திரியா’ என்றதனால், குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் தந்நிலை திரியுமென்பது பெறப்பட்டது. (உ)

அரு. அவற்றுள்

அ ஆ வாயிரண் டங்கார் தியலும்.

இஃது, உயிரெழுத்துக்களுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்புப்பிறவி உணர்த்துதல் தகவிற்து.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்சொல்லப்பட்ட உயிர் பன்னிரண்டினுள், அ ஆ அ இரண்டு அங்காந்து இயலும்-அகர ஆகாரங்களாகிய அவ்விரண்டும் அங்காந்து சொல்ல அஃது இடமாகப் பிறக்கும். (௩)

அ௩. இ ஈ எ ஏ ஐயென விசைக்கும்

அப்பா லீந்து மவற்றோ ரன்ன ;

அவைதாம்

அன்பன் முதனா விளிம்புற லுடைய.

இதவும் அது.

இ-ள் :—இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கும் அ பால் ஐந்தும்-இ ஈ எ ஏ ஐ என்று சொல்லப்படும் அக்கூற்று ஐந்தும், அவற்று ஓர் அன்ன-மேற்கூறிய அகர ஆகாரங்கள் போல அக்காந்து சொல்லப் பிறக்கும். அவை தாம் பல்அண் நாமுதல்விளிம்பு உறல் உடைய-அவைதாம் (அவ்வாறு சொல்லப் பிறக்குமிடத்துப்) பல்வினது அணிய இடத்தினா நாவினது அடியின் விளிம்பு சென்று உறுதலை யுடைய. (௪)

அ௪. உ ஊ ஒ ஓ ஔவென விசைக்கும்

அப்பா லீந்து மிதழ்குவிற் தியலும்.

இதவும் அது.

இ-ள் :—உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும் அ பால் ஐந்தும்-உ ஊ ஒ ஓ ஔ என சொல்ல இசைக்கும் அக்கூற்று ஐந்தும், இதழ் குவிந்து இயலும்-இதழ் குவித்துச் சொல்ல நடக்கும். (௫)

அ௫. தத்தந் திரிபே சிறிய வென்ப.

இது, முன்கூறிய உயிர்க்கும் மேற்கூறிய மெய்க்கும் ஓர் புறனடை கூறுதல் தகவிற்து.

இ-ள் :—தத்தம் திரியு சிறிய என்ப-(எழுத்துக்கள் ஒருதானத்துக் கூடிப் பிறக்கு மெனப்பட்டன. அவ்வாறு கூடிப்பிறப்பினும்,) தத்தம் வேறுபாடுகளைச் சிறிய வேறுபாடுக ளென்று சொல்லுவர்.

அவ்வேறுபாடு அறிந்துகொள்க. [ஏகாரம் அசை.]

(௬)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

அக. ககார ஙகார முதலு வண்ணம்.

இது, மெய்களுட் சிலவற்றிற்குப் பிறவி ஆமாறு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—ககாரம் ஙகாரம் நாமுதல் அண்ணம்(முதல்)-ககாரமும் ஙகாரமும் நாமுதலும் அண்ணமுதலும் உறப் பிறக்கும். (எ)

சூய. சகார ஞகார மிடைநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—சகாரம் ஞகாரம் நாமுதல் அண்ணம்(இடை)-சகாரமும் ஞகாரமும் நாவது இடையும் அண்ணத்தது இடையும் உறப் பிறக்கும். (அ)

சூக. டகார ணகார நுனிநா வண்ணம்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—டகாரம் ணகாரம் நாமுதல் அண்ணம்(நுனி)-டகாரமும் ணகாரமும் நாவது நுனியும் அண்ணத்தது நுனியும் உறப் பிறக்கும். (க)

சூஉ. அவ்வா நெழுத்து மூவகைப் பிறப்பின.

இது, மேலவவற்றிற்கு ஒர் புறனடை உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அ ஆறு எழுத்தும் மூவகை பிறப்பின-மேற்கூறப்பட்ட ஆறு எழுத்தும் நிரனிறைவகையான் (அறுவகைப் பிறப்பின அல்ல.) மூவகைப் பிறப்பின. (ஐ)

சூந. அண்ண நண்ணிய பன்முதன் மருங்கின்

நாமுதல் பரந்து மெய்யுற வெற்றத்த

தாமுனிது பிறக்குந் தகார நகாரம்.

இதுவும் மெய்களிற் சிலவற்றிற்குப் பிறப்பு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அண்ணம் நண்ணிய பல் முதல் மருங்கின்-அண்ணத்தைப் பொருந்திய பல்வினது அணிய இடத்தின்கண்ணே, நாமுதல் பரந்து மெய் உற ஒற்ற-நாவினது நுனி பரந்து வடிவை உறும்படி ஒற்ற, தாம் இனிது பிறக்கும்-தாம் இனிதாகப் பிறக்கும், தகாரம் நகாரம்-தகாரமும் நகாரமும்.

முன்னே 'உறுப்புற்றமைய' என்று வைத்துப் பின்னும் 'மெய்யுற' என்றதனால், எல்லா எழுத்துக்களும் மெய்யுற்றபோதே இனிது பிறப்பதென்பது கொள்க. (கக)

அணரி நுனிநா வண்ண மொற்ற

றஃகா னஃகா னுயிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்ற-அணர்ந்து நுனிநா அண்ணத்தைச் சென்று ஒற்ற, றஃகான் னஃகான் அ இரண்டும் பிறக்கும்-நகார ணகாரமாகிய அவ்விரண்டும் பிறக்கும்.

இங்குரின்று நெடுங்கணக்கு முறைமை விட்டு நா அதிகாரப்பட்டது கண்டு கூறுகின்ற தெனவுணர்ச்சு. (கஉ)

௯௫. துணிநா வணரி யண்ணம் வருட
ரகார முகார மாவிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—துணிநா அணரி அண்ணம் வருட-துணிநா அணர்ந்து அண்ணம்
தைத் தடவ, ரகார முகாரம் அ இரண்டும் பிறக்கும்-ரகார முகாரமாகிய அவ்விரண்
டும் பிறக்கும். (௧௩)

௯௬. நாவீளிம்பு வீங்கி யன்பன் முதலுற
ஆவயி னண்ண மொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகார மாவிரண்டும் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—நா வீளிம்பு வீங்கி பல் அண் முதல் உற-நாவினது வீளிம்பு தடித்தப்
பல்லினது அணிய இடத்தைப் பொருத்த, அ வயின் அண்ணம் ஒற்ற லகாரமும்
வருட ளகாரமும் அ இரண்டும் பிறக்கும்-அவ்விடத்து (முதல்கா) அவ்வண்ணத்தின்
ஒற்ற லகாரமும் அத்தனைத் தடவ ளகாரமுமாக அவ்விடம் பிறக்கும். (௧௪)

௯௭. இதழியைத்து பிறக்கும் பகார மகாரம்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—இதழ் இயைத்து பிறக்கும் பகாரம் மகாரம்-கீழ்இதழும் மேல்இதழும்
தம்மில் இயையப் பிறக்கும் பகாரமும் மகாரமும். (௧௫)

௯௮. பல்லித் திவைய லகாரம் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—பல் இதழ் இயைய லகாரம் பிறக்கும்-மேற்பல்லும் கீழ் இதழும் தம்
மில் இயைய லகாரம் பிறக்கும். (௧௬)

௯௯ அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளிபிசை
கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்று எழு வளி இசை கண் உற்று அடைய யகா
ரம் பிறக்கும்-அண்ணத்தை நாச் சேர்ந்தவிடத்து. மிடற்றினின்றும் எழும் வளியா
ரைய இசை அவ்வண்ணத்தை அணைந்து செயிய யகாரம் பிறக்கும். (௧௭)

௧௦. மெல்லெழுத் தாறும் பிறப்பி னுக்கஞ்
சொல்லிய பள்ளி நிலையின வாயினும்
மூக்கின் வளிபிசை யாப்புறத் தோன்றும்.

இது, மெல்லெழுத்திற்கு ஓர் புறகடை கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மெல்லெழுத்து ஆறும் பிறப்பின் ஆக்கம் சொல்லிய பள்ளி நிலையின
ஆயினும்-மெல்லெழுத்துக்களாரும் தத்தம் பிறப்பினது ஆக்கஞ்சொல்லிய இடத்தே
நிலைபெற்றன வாயினும், மூக்கின் வளி இசை யாப்புற தோன்றும்-அவை மூக்கின்
கண் ணுநாகிய வளியது இசையான் யாப்புறத் தோன்றும்.

‘யாப்புற’ என்றதனான், இடையெழுத்திற்கு மீடற்றுவனியும், வல்லெழுத்திற்குத் தலைவனியும் கொள்க. (௧௮)

௩௧. சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கீயல் பிலவெனத்
தேர்ந்துவெளிப் படுத்த வேளை மூன்றுந்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஒத்த காட்சியிற் றம்மியல் பியலும்,

இது, சார்பிற்குற்றத் தெழுத்திற்குப் பிறப்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்கு இயல்பு இல என தேர்ந்து வெளிப் படுத்த வேளை மூன்றும்—சிலவற்றைச் சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்குத்தாமே வரும் இயல்பு இலவென்று ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒழிந்த மூன்றும், தம்ம்தம் சார்பின் பிறப்பொடு சிவணி ஒத்த காட்சியில் தம் இயல்பு இயலும்—தத்தமக்குச் சார்பாகிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடத்தே பிறத்தலொடு பொருத்தி பொருந்தின அம்மிடத்தே தமக்குரிய இயல்பில் நடக்கும்.

‘ஒத்தகாட்சி’ என்றதனான், ஆயத்திற்குக் குற்றெழுத்துச் சார்பேயெனினும் தலைவனியாற் பிறத்தலின், உயிரொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்துச் சார்பாகவே பிறக்கு மென்பது கொள்க. ‘தம்மியல்பியலும்’ என்றதனான், அளபெடையும் உயிரெடும் தமக்கு அடியாகிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடமே இடமாக வருமென்பது கொள்க. (௧௯)

௩௨. எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி பெழுதரு வளியிற்
பிறப்பொடு விடுவழி புறழ்ச்சி வாரத்
தகத்தெழு வளியிசை யரிறப நாடி
யளகிற் கோட லந்தணர் மறைத்தே.

இஃது, எல்லா எழுத்திற்கும் ஆவதோர் புறநடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லா எழுத்தும்—எல்லா எழுத்துக்களும், வெளிப்பட கிளந்து சொல்லிய பள்ளி—வெளிப்பட விதந்து சொல்லப்பட்ட இடத்தின்கண்ணே, எழுதரு வளியின்—எழுதின்ற வளியானே, பிறப்பொடு விடுவழி—தாம் பிறக்குந் தொழிலுடைய வாதலொடு தம்மைச் சொல்லும் இடத்து, உறழ்ச்சி வாரத்து அகத்து எழு வளி இசை—திரிதருங்கூற்றையுடைய உண்ணின்று எழும் வளியாறைய இசையை, அரில் தப நாடி—பிணக்கமற ஆராய்ந்து, அளபின் கோடல்—மாத்திரை வரையறையாற் கோடல், அந்தணர் மறைத்து—பார்ப்பார் வேதத்துக்கண்ணது.

உறழ்ச்சி வாரம் என்றது, உந்திமுதலா எழும் வளி தலைகாரும் சென்று மீண்டு நெஞ்சின்கண் நிலபெறுதலை எனக்கொள்க. வளி என்னுது வளியிசை என்றது, அவ்வாறு நெஞ்சின்கண் நிலபெறும் அளவும் வளி எனப்படுவது பின்னை நெஞ்சினின்றும் எழுவுழியெல்லாம் வளித்தன்மை திரிந்து எழுத்தாம் தன்மைய தாம் என்பது விளக்கினின்றது. [எகாரம் ஈற்றசை.] (௨௦)

௩௩. அஃகிவ ணுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்
மெய்தெரி வளியிசை யளபுதுவன் றிசினே.

இது, மேற்கூற்றிற்கு ஓர் புறநடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ன் :—அஃது இவண் துவலாது-(அகத்தெழுவுளியிசை அளபிற் கோடலாசிய) அதனை இந்நாவிடத்துச் சொல்லாது, எழுந்து புறத்து இசைக்கும்-(அகத்தினின்று) எழுந்து புறத்துப் போந்து இசைக்கும், மெய் தெரி வளி இசை அளபு-பொருண்மை தெரிகின்ற வ்ளியாளுய இசையது மாத்திரையினை, துவன்றிசின்-யான் ஈண்டுக் கூறினேன்.

மற்று, இஃது “அளபிற் கோட லந்தணர் மறைத்து” [மொழிமரபு-உய்] எனவே பெறப்பட்ட தன்ரோவெனின், “அந்தணர் மறைத்து” என்பது பிறன் கோட் கூறுதற்கும், பிறன்கோட் கூறி நோந்து உடம்படுதற்கும் ஒப்பக்கிடந்தமையின் அவ்வையம் தீர்த்தற்குக் கூறினாரென்பது. புறத்து இசைப்பதன் மூன்னர், அகத்து இசைக்கும் வளி யிசையை அம்மறைக்கண் ஓர் எழுத்திற்கு மூன்று நிலை உளதாகக் கூறும் [அதன் ஐசிரியன்]. அஃது ஆமாறு அறிந்துகொள்க. ‘மெய்தெரி’ என்றதனான், முற்கு முதலியன முயற்சியாற் பிறக்குமெனினும், பொருள் தெரியா நிலைமைய வாசலின் அவற்றிற்கு அளபு கூறாயினு ரென்பது பெறப்பட்டது. ‘துவன்றிசின்’ என்பது ஈண்டு இறந்தகாலத்தன்மைவினை. (உக)

மூன்றாவது பிறப்பியல் முற்றிற்று.

நான்காவது - புணரியல்

இவ்வேர்த்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், மொழிகள், (மேற் செய்கையோத் துக்களுள்) புணர்த்தருரிய கருவியின் இயல்பு கூறினமையின் புணரியல் எனப்பட்டது. மேல் மொழிமரபிற் கூறிய மொழிகள் புணருமாறு உணர்த்தினமையின் மொழிமரபினோடு இயைபுடைத் தாயிற்று.

ஈச. மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்
இரண்டுதலை யிட்ட முதலா இருபஃ
தறுநான் றொருடு நெறிநின் றியலும்
எல்லா மொழிக்கு மிறுதியு முதலும்
மெய்யே யுபிரென் றுயீ ரியல்.

இத்தலைச் சூத்திரம் என் ஆதலிற்றோ வெனின், மொழிமரபினுள் முதலும் ஈறும் கூறியவழி உயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யும் என மூன்றாய் விரிந்துநின்றதனை உயிரும் மெய்யும் என இரண்டாகத் தொகுத்தலானும், அவ்வழி இருபத்திரண்டு எழுத்து மொழிக்கு முதல், இருபத்துநான்கு எழுத்து மொழிக்கு ஈறு எனக்கூறலின், முப்பத்து மூன்று எனப்பட்ட எழுத்து நூற்பத்தாறு ஆவனபோல் விரித்தனை அவையெல்லாம் முப்பத்து மூன்றினுள்ளனவே எனத் தொகுத்தலானும் விரித்து தொகுத்தல் ஆதலிற்று.

இ-ள் :—மூன்று தலை இட்ட முப்பதிற்று எழுத்தின்—மூன்றனை முடிவிலே யிடப்பட்ட முப்பதாகிய எழுத்தினுள், இரண்டு தலை இட்ட முதல் ஆகு இருபஃது—அவ்விரண்டினை முடிவிலே யிடப்பட்ட மொழிக்கு முதலாய இருபதும், அது நான்கு ஈறொடு நெறி நின்ற இயலும்—இருபத்துநான்கு ஈற்றொடு வழக்குநெறிக் கண் நின்றநடக்கும், எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்—மூவகை மொழிக்கும் ஈறும் முதலுமாவன, மெய் உயிர் என்று அ ஈர் இயல்-மெய்யும் உயிருமாகிய அவ்வி ரண்டு இயல்பினையுடைய.

உ-ம். மாம், இலை, ஆல், வீள்-என மெய்யும் உயிரும், முதலும் ஈறும் ஆயின.

இருபத்திரண்டு எழுத்து முதலாவன பன்னிரண்டு உயிரும் ஒன்பது உயிர் மெய்யும் மொழிமுதற் குற்றியலுகரமும் என இவை. இருபத்து நான்கு எழுத்து ஈறு வன பன்னிரண்டு உயிரும் பதினொரு புள்ளியும் ஈற்றுக்குற்றிய லுகரமும் என இவை. 'ஈற்றொடு' என்பது ['ஈறொடு' என] விகாரத்தாற்றொடுக்கது. மெய் முற் கூறிய வதனால், நால்வகைப்புணர்ச்சியும் மெய்க்கண் நிகழுமாறு உயிர்க்கண் நிகழா தென்பது கொள்க. ['என்று' என்பது எண்ணிடைச்சொல்.] (க)

ஈடு. அவற்றுள்

மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்.

இது, (மேற்கூறியவாற்றான் தனிமெய்யும் முதலாவான் சென்றதனை விலக்க லின்,) எய்திவது விலக்கல் ஆதலிற்று.

இன் :—அவற்றுள்-மேல் மெய்பும் உயிரும் என்று கூறிய இரண்டினுள், ஈறு மெய்யெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்-மொழிக்கு ஈரூய மெய்யெல்லாம் புள்ளி பெறுதலொடு நிற்க. முதலாயவையெல்லாம் புள்ளியிழந்து நிற்க என்றவாறு.

உ-ம். மரம் எனவரும்.

மொழிமுதன் மெய் புள்ளியொடு நில்லா தென்னாது, ஈறெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல் என ஈற்றின்மேல் வைத்துக் கூறிய வதனான், அவ்வீற்றின் மெய் உயிர் முதன்மொழி வந்த இடத்து அஃது ஏற இடம் கொடுக்கு மென்பது பெறப்பட்டது. (உ)

௩௭. குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.

இஃது, ஈற்றிற் குற்றியலுகரத்திற்கு ஓர் கருவி கூறுதல் துதலிற்று.

இன் :—குற்றியலுகரமும் அற்று என மொழிப-ஈற்றிற்குற்றியலுகரமும் (புள்ளியீறுபொல உயிரேற இடம்கொடுக்கும்) அத்தன்மைத்து என்று சொல்லுவர்.

இம்மாட்டேறு ஒருபுடைச்சேறல் எனவுணர்க. (௩)

௩௮. உயிர்மெய் யீறு முயிரீற் ரியற்றே.

இது, மேல் “மெய்யே யுயிரென் றாயீ ரியல்” [புணரியல்-க] என்றதற்கு ஓர் புறநடை கூறுதல் துதலிற்று.

இன் :—உயிர்மெய் ஈறும் உயிர் ஈற்று இயற்று-உயிர்மெய் மொழியீற்றில் நின்றதையும் உயிரீற்றின் இயல்பையுடைத்து. இடையில் நின்றதையும் உயிரின் இயல்பையுடைத்து.

ஈறும் இடையும் உயிருள் அடங்குமெனவே, முதல் மெய்புள் அடங்கும் என்பதாயிற்று.

இதனால், வீன முதலிய உயிர்மெய் ஈறெல்லாம் அகரீயு முதலிய உயிரீற்றுள் அடங்கிப் புணர்ச்சிபெறுவன வாயின. வரகு என்புழி இடை நின்ற ரகரஉயிர்மெய் அகரமாய் உயிர்த்தொடர்மொழி யெனப்பட்டது.

ஈண்டு உயிர்மெய் ஒற்றுமை நயத்தான் உயிர்மெய்யென வேறு ஓர் எழுத்தாவதன்றி, ஈறும் இடையும் உயிரென ஒரெழுத்தாயும். முதல் மெய்யென ஒரெழுத்தாயும் நின்றதாயிற்று.

இத்துணையும் ஒருமொழி யிலக்கணங்கூறலின் மொழிமரபின் ஒழிபாயிற்று.(௪)

௩௮ உயிரீறு சொன்மு னுயிர்வரு வழிபும்
 உயிரீறு சொன்முன் மெய்வரு வழிபும்
 மெய்யீறு சொன்மு னுயிர்வரு வழிபும்
 மெய்யீறு சொன்முன் மெய்வரு வழிபுமென்
 ரில்வென வறியக் கிளக்குங் காலே
 யீறுத்த சொல்லே குறித்துவரு கிளவியென்
 றாயீ ரியல் புணர்ச்சிச் சட்டே.

இது, மேற்கூறும் புணர்ச்சி மும்மொழிப்புணர்ச்சியாகாது, இருமொழிப்புணர்ச்சியாமென்பதாஉம், அவை எழுத்துவகையால் நான்கா மென்பதாஉம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இன் :—உயிர் இறு சொல் முன் உயிர் வரு வழியும்-உயிரீற்றுச் சொல்முன் உயிர்முதல் மொழி வரும் இடமும், உயிர் இறு சொல்முன் மெய் வரு வழியும்-உயிரீற்றுச்சொல்முன் மெய்முதல் மொழி வரும் இடமும், மெய் இறு சொல்முன் உயிர் வரு வழியும்-மெய்யீற்றுச் சொல்முன் உயிர்முதல் மொழி வரும் இடமும், மெய் இறு சொல்முன் மெய் வரு வழியும்-மெய்யீற்றுச்சொல்முன் மெய்முதல் மொழி வரும் இடமும், இவ் என அறிய-(அப்புணர்ச்சிவகை) இவையென அறிய, கிளக்கும் கால-ஆசிரியர் சொல்லுங்காலத்து, நிறுத்த சொல் குறித்துவரு கிளவி என்று அநர் இயல்-அவை நிறுத்த சொல்லும் அதன்பொருண்மையைக் குறித்துவரும் சொல்லுமாகிய அவ்விரண்டு இயல்பையுடைய, புணர்நிலைச் சட்டு-புணரும் நிலைமைக்கண்.

ஆ ஈ, ஆ வலிது, ஆல் இலை, ஆல் வீழ்ந்தது எனக் கண்டுகொள்க.

வினவினைக் குறைத்தான் என்பது அவ்ஃருபுகுறித்து வருகிளவியை நிலைமொழியுள் அடக்கி இருமொழிப்புணர்ச்சியாய் நின்றவாறு அறிக.

[அவ்ஃருபு-‘வினவினை’ என்பதன் ஐ உருபு முதல் ஏகாடம் பிரிநிலை. இரண்டாம் ஏகாடம் ஈற்றகை. ‘என்று’ இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல்.] (ஈ)

ஈக.. அவற்றுள்

நிறுத்த சொல்லி னீறு கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்
பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்கும் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்கும் காலும்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்கும் காலும்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்கும் காலும்
மூன்றே திரிபிட னென்றே யியல்பென
ஆங்கக் காண்கே மொழிபுண ரியல்பே.

இது, மேற்கூறும் புணர்ச்சி புணர்ச்சிவகையான் நான்கா மென்பதூஉம், சொல்வகையான் நான்காமென்பதூஉம், புணர்வது சொல்லும் சொல்லுமேயன்றி, எழுத்தும் எழுத்துமே யென்பதூஉம் உணர்ந்துதல் நுதலிற்று.

இன் :—அவற்றுள்-நிலைமொழி வருமொழி யெண்ப்பட்டவற்றுள், நிறுத்த சொல்லின் ஈறு ஆகு எழுத்தொடு குறித்து வரு கிளவி முதல் எழுத்து இயைய-நிறுத்த சொல்லினது ஈறுகின்ற எழுத்தினோடு அதனைக்குறித்து வருகின்ற சொல்லினது முதலெழுத்துப் பொருந்த, பெயரொடு பெயரை புணர்க்கும் காலும்-பெயர்ச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல்லைப், புணர்க்கும் காலத்தும், பெயரொடு தொழிலை புணர்க்கும் காலும்-பெயர்ச்சொல்லொடு வினைச்சொல்லைப் புணர்க்கும் காலத்தும், தொழிலொடு பெயரை புணர்க்கும் காலும்-வினைச்சொல்லொடு பெயர்ச்சொல்லைப் புணர்க்கும் காலத்தும், தொழிலொடு தொழிலை புணர்க்கும் காலும்-வினைச்சொல்லொடு வினைச்சொல்லைப் புணர்க்கும் காலத்தும், திரிபு மூன்று இயல்பு ஒன்று என அநான்கே மொழிபுணர் இயல்பு-திரிபும் இடம் மூன்றும் இயல்பு ஒன்றும் ஆகிய அந் நான்கே மொழிகள் தம்மறி புணரும் இயல்பு.

உ-ம். சாத்தன் கை, சாத்தன் உண்டான், வந்தான் சாத்தன், வந்தான் போயினான் எனக்கண்டுகொள்க.

இடையும் உரியும் பெயர் வினைகளை அடைந்தல்லது தாமாக நில்லாமையின், பெயர் வினைக்கே புணர்ச்சி கூறப்பட்டது.

[இடை-இடைச்சொல், உரி-உரிச்சொல், 'ஆய்கு' என்பது அசை. முதல் மூன்று ஏகாரமும் தேற்றப்பொருளில் வந்தன. நான்காம் ஏகாரம் ஈற்றசை.] (சு)

ராய். அவைதாம்

மெய்பிறி தாதன் மிகுதல் குன்றலென்
நில்வென மொழிப திரியு மாறே.

இது, மேற்கூறிய திரியுமன்றும் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :- அவைதாம்-அத்திரியுதான், மெய்பிறிது ஆதல் மிகுதல் குன்றல் என்று இவ் என மொழிப திரியும் ஆறு-மெய்பிறிதாதலும் மிகுதலும் குன்றலுமாகிய இவை எனச் சொல்லுவர் திரியும் நெறியினை. இம்மூன்றும் அல்லாதது இயல் பென்று கொள்க.

உ-ம். பொற்குடம், யானைக்கோடு, மரவேர் எனவரும்.

குறவினமலர் என்பது இயல்பு.

இப்புணர்ச்சினான்கும் ஒருபுணர்ச்சிக்கண்ணே சிகழ்வு பெறுமென்பது உரையிற்கொள்க. மேல் 'இடம்' [புணரியல்-சு] என்றதனால், ஒருபுணர்ச்சிக்குத் திரியு மூன்றனுள் ஒன்றாயினும் இரண்டாயினும் மூன்றாயினும் வரப்பெறும் எனக்கொள்க.

'மகத்தாற் கொண்டான்' என்பது அம்மிகுதி இரண்டுவந்தது. 'கீயிர் குறியிர்' என்பது அம்மிகுதி மூன்றுவந்தது. பிறவும் அன்ன. [முதல் உதாரணத்தில் 'அத்திரியு மூன்று வந்தது' என்றிருத்தல் வேண்டும். இரண்டாம் உதாரணம் பிழை. இப்பிழைகள் ஏடுபெயர்த்தெழுதினோரால் நேர்ந்தன போலும். 'என்று' எண்ணிடைச்சொல்.]

ராகக. நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும்

அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய.

இது, "நிறுத்தசொல்லே குறித்துவருகிளவி" [புணரியல்-டு] என்பதற்கு ஓர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :- நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வரு கிளவியும்-நிலைமொழியாக நிறுத்தின சொல்லும் அதனைக்குறித்து வரு சொல்லும், அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக்கு உரிய-(தாமேவந்து புணர்வதன்றி) அவையிரண்டினும் ஒரோர் சொல்லடைவந்து ஒன்றித்தோன்றினும் புணர்நிலைக்கு உரிய.

உ-ம். பதிரையிரத்தொன்று, ஆயிரத்தொருபஃது, பதிரையிரத்தொருபஃது எனவரும்.

சண்டு அடையென்றது உம்மைத் தொகையின்புயும், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையின்புயும் எனவுணர்க. அவையல்லாத தொகைகளுள் வினைத்தொகையும், பண்புத்தொகையும் பிளந்து முடியாமையின் ஒருசொல் எனப்படும். அன்மொழித்தொகையும் தனக்கு வேறு ஓர் முடிபு இன்மையின் ஒரு சொல் எனப்படும். இனி, ஒழிந்த வேற்றுமைத்தொகையும் உவமைத்தொகையும் "தண்ணினமுடித்தல்" என்றதனால் சண்டு ஒருசொல் எனப்படும்.

உண்டசாத்தன் வந்தான், உண்டுவந்தான் சாத்தன் என்பனவும் அவ்வாறே ஒருசொல் எனப்படும். பிறவும் அன்ன.

(அ)

80520

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

ாகஉ. மருவின் தொகுதி மயங்கியன் மொழியும்
உரியவை புளவே புணர்நிலைச் சுட்டே,

இஃது, இலக்கணவழக்கேயன்றி மருஉக்களும் புணர்க்கப்படும் என்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மருவின் தொகுதி மயங்கு இயல் மொழியும்-(இலக்கணவழக்கே யன்றி) மருஉத்திரளாகிய தலைதொமாறாக மயங்கின இயல்பையுடைய இலக்கணத் தொடு பொருந்தின மருஉவழக்கும், உரியவை உள புணர் நிலைச் சுட்டு-உரியன உள புணரும் நிலைமைக்கண்.

உ-ம். மீகண், முன்றில் எனவரும்.

'நிலை' என்றதனான், இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருஉவழக்கல்லா மருஉ வழக்கும் புணர்க்கப்படும் எனக்கொள்க. (க)

ாகஉ. வேற்றுமை குறித்த புணர்மொழி நிலையும்
வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி நிலையும்
எழுத்தே சாரியை யாபிநு பண்பின்
ஒழுக்கல் வலிய புணருந் காலை.

இது, நால்வகைப்புணர்ச்சியுள் மிக்கபுணர்ச்சி இத்தன்மைத் தென்பதும், அந்நால்வகைப்புணர்ச்சியும் வேறு ஒர் ஆற்றான் இருவகையா மென்பதும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வேற்றுமை குறித்த புணர் மொழி நிலையும்-வேற்றுமையது பொருண்மையினைக் குறித்த புணர் மொழியது நிலைமையும், வேற்றுமை அல்வழி புணர் மொழி நிலையும்-வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்துப் புணர் மொழியது நிலைமையும், எழுத்து சாரியை அ இரு பண்பின் ஒழுக்கல் வலிய-(மிக்க புணர்ச்சிக்கண்) எழுத்தாயிருதலும் சாரியையிருதலு மாகிய அல்வீரண்டு இலக்கணத்தானும் நடாத்துதலைத் தமக்கு வலியாகவுடைய, புணரும்காலை-அவைபுணருங்காலத்து.

விளங்கோடு, மகவின்கை, விளக்குதிது, பனையின்குறை எனக்கண்டுகொள்க.

'ஒழுக்கல்வலிய' என்றதனான், எழுத்தும் சாரியையும் உடன்பெறுதல் கொள்க.

அவற்றுக்கோடு, கலத்துக்குறை எனவரும்.

'அல்வழி முற்கூறாதது, வேற்றுமையல்லாதது அல்வழியென வேண்டலின் என்பது. முன்னே 'புணர்மொழி' என்று வைத்து, 'புணருங்காலை' என்றதனாற் புணர்ச்சிக்கண்ணே வேற்றுமை அல்வழி என இரண்டாவது; அல்லாக்கால், வேற்றுமையெனவே படுமென்பது கொள்க. ஈண்டு அல்வழி யென்றது பெரும்பான்மை யும் எழுவாயினே. (ஊ)

ாகச. ஐஒடு குஇன் அதுகண் ணென்னும்
அவ்வா நென்ப வேற்றுமை புருபே.

இது, மேல் வேற்றுமை யென்னப்பட்ட அலற்றது பெயரும், முறையும், தொகையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

எழுத்தத்தீக்காரம் - புணரியல்

இ-ள் :—ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்னும்-ஐ ஒடு கு இன் அது கண் என்று சொல்லப்படும், அ ஆறு எனப் வேற்றுமை உருபு-அவ்வாறும் என்று சொல்லுவர் வேற்றுமை யுருபுகளை.

இவ்வாறும் அல்லன வெல்லாம் அவ்வழி எனப்படும். அவை எழுவாயும், வினியும், உவமத்தொகையும், உம்மைத்தொகையும், பண்புத்தொகையும், இருபெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகையும், முற்றும், இருவகை எச்சமும், இடையும், உரியும் என இவை. (கக)

ராகஇ. வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை யுருபிற்
கொல்வழி பொற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது, நான்காவதற்கும் ஏழாவதற்கும் உருபியலை நோக்கிற்றோர் கருவி உணர் த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—வல்லெழுத்து முதலிய வேற்றுமை உருபிற்கு-வல்லெழுத்து முத லாகவுடைய வேற்றுமை யுருபிற்கு, ஒல்வழி ஒற்று இடை மிகுதல் வேண்டும்-பொருத்தினிடைத்து வல்லொற்றியினும் மெல்லொற்றியினும் இடைக்கண் மிகுதல் வேண்டும்.

ஊர்க்கு, நீர்க்கு, ஊர்க்கண், நீர்க்கண் என வல்லெழுத்து மிக்கண், தங்கண், எங்கண் என மெல்லெழுத்து மிக்கண்.

'ஒல்வழி' என்றதனால், அரசர்கண், பார்ப்பார்கண் என ஒற்று மிகாதனவும் கொள்க. "மெய்பிறிதாதல்" [புணரியல்-எ] முதலாய நான்கு புணர்ச்சியும் உருபு புணர்ச்சிக்கண்ணும் எய்தலின், மெய்பிறிதாதலை எடுத்தோதாது மிக்கதனை எடுத்தோதிய வதனால், மிக்க புணர்ச்சி யல்லனவும் ஈண்டே கொள்க. பொற்கு, பொற் கண், ஆங்கண், ஈங்கண், ஊங்கண், அவற்கு, இவற்கு, நுங்கண், கொற்றற்கு, சாத்தற்கு எனவரும்.

அவன்கண், சாத்தன்கண் என்புழி இயல்பும் இதனானே கொள்க. (கஉ)

ராகசு. ஆற னுருபி னகரக் கிளவி
ஈற ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது, ஆறவதற்குத் தொகைமரபினை நோக்கியதோர் கருவி கூறுதல் நுத லிற்று.

இ-ள் :—ஆறன் உருபின் அகரக்கிளவி-ஆறும் வேற்றுமையாகிய அது என் னும் சொல்லிடத்து அகரமாகிய எழுத்து, ஈறு ஆகு அகரமுனை. கெடுதல் வேண்டும்- (கெடுமுதல் குறுகும்) மொழியீற்று உளதாகின்ற அகரத்தின்முன்னர்த் தான் கெடு தல் வேண்டும்.

உ-ம். நமது, எமது, தனது, எனது, நினது எனவரும்.

மேல் ஈறகு அகரம் இதற்குத் தாராத, இவ்வுருபகரமே ஏறி முடிய அமைத லின், அது கேடாதல் வேண்டா எனின், கெடுமுதல் குறுகி விக்காரப்பட்டு கின்ற மொழியாகலின் அதன்மேல் உருபகரமேறி முடியல் வேண்டா ராயினார் போலு மென்பது.

ராகஎ. வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் கிலையே.

இது, வேற்றுமையுருபு பெயர்க்கண் சிற்றொழு உணர்த்துதல்

இ-ள் :—வேற்றுமை பெயர் வழிய புணர் நிலை-வேற்றுமை பெயர்களின் பின் னிடத்தன் அவற்றோடு புணரும் நிலைமைக்கண்.

சாத்தனை, சாத்தனோடு எனவரும்.

மேல் “உருபுநிலை திரியா தீறுபெயர்க் காரும்” [வேற்றுமையியல்-அ] என் கின்றாரன்றோ வெனின், பெயரோடு பெயர் முதலிய கால்வகைப் புணர்ச்சியையும் வேற்றுமை அல்வழியென இரண்டாக அடக்கலின், வினைவழியும் உருபு வருமென் பதுபட நின்றதாகலின் ஈண்டு இது கூறப்பட்டது. [வேற்றுமை-வேற்றுமைபுருபு கள். ஏகாரம் ஈற்றகை.] (கச)

ாக அ. உயர்நினைப் பெயரே அஃநினைப் பெயரென் றுபிரண் டென்ப பெயர்க்கிடைச் சுட்டே.

இது, வேற்றுமையொடு புணரும் பெயர்கட்டுப் பெயரும், முறையும், தொகை யும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—உயர்நினைப்பெயரே அஃநினைப்பெயர் என்று அ இரண்டு என்ப-உயர்நினைப்பெயரும் அஃநினைப்பெயருமாகிய அவ்விண்ணுமென்று சொல்லுப, பெயர் நிலை சுட்டு-பெயராகிய நிலைமையது கருத்தினை.

ஆடுஉ, மகடுஉ என்பன உயர்நினைப்பெயர். ஒன்று பல என்பன அஃநினைப் பெயர்.

மற்று விரவுப்பெயர் கூறா ராயது என்னை யெனின், மற்றது சாத்தன் வந்தான், வந்தது எனப் புணர்ச்சிக்கண் பெரும்பான்மையும் ஒருநினைப்பாற் படுதலின், அவ் விரண்டாக அடக்கிக் கூறினா ரென்பது.

[ஏ, என்று என்பன எண்ணிடைச்சொல் இரண்டாம் ஏகாரம் ஈற்றகை.](கடு)

ாகக அ. அவற்றுள்வழி மருக்கிற் சாரியை வருமே.

இது, சாரியை வரும் இடம் கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்வழிமருக்கின் சாரியை வரும்-அப்பெயர்களின் பின்னாகிய இடத்தின்கண்ணே சாரியை வரும்.

ஆடுஉவின் கை, பலவற்றுக் கோடு எனவரும். [‘அவற்றுள்வழி’ எனவும்பாடம்.]

ாஉய. அவையதாம்

இன்ன வற்றே யத்தே யம்மே

ஒன்னே யானே யக்கே யிக்கே

அன்னென் கினி புளப்படப் பிறவும்

அன்ன வென்ப சாரியை மொழியே.

இது, சாரியைகட்டுப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுத லிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-மேற் சாரியை யென்னப்பட்டவைதாம், இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே அன் என் கினவி உளப்பட பிற வும்-இன்னும் வற்றும் அத்தும் அம்மும் ஒன்னும் ஆனும் அக்கும் இக்கும் அன் என் னும் சொல்லுமாகிய அவ்வொன்பதும் உளப்படப் பிறவும், அன்ன என்ப சாரியை மொழி-அச்சாரியையாம் தன்மைய என்று சொல்லுவர் சாரியையாகிய மொழிகளை.

‘பிறவும்’ என்றதனால், தம், நம், தும், எம், ‘கெழு, ஏ, ஐ, ஞான்று என்பனவும் கொள்க. “எடுத்த நறவின் ஞாயலல் காந்தன்” என்புழி ‘அலம்’ என்பதோர் சாரியையும் உண்டா வெனின், அதனை ‘அலங்கு காந்தன்’ என்பதன் விகாரமென்ப. இன்சாரியை வழக்குப் பயிற்சியானும் தூலுட் பலகாலும் எடுத்தோதப்படலானும், வானா ஓதியவழி தானே சேறலானும் முன்வைக்கப்பட்டது. அன்சாரியையும் அதுபோலச் சிறப்புடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது. இடை நின்றவற்றியல்பும் அறிந்து கொள்க. [முதல் எட்டு ஏகாரமும் எண்ணிடைச்சொல். ஒன்பதாம் ஏகாரம் ஈற்றகை.] (கஎ)

௩௨௧. அவற்றுள்

இன்னி னிகர மாவி னிறுதி

முன்னர்க் கெடுத லுரித்து மாகும்.

இஃது, அவற்றுள் இன்சாரியை முதல் திரியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்-மேற்கூறப்பட்ட சாரியைகளுள், இன்னின் இகரம் ஆவின் இறுதிமுன்னர்-இன்சாரியையினது இகரம் ஆ எனனும் சொல்லீற்றுமுன்னர், கெடுதலும் உரித்தாகும்-கெடாமையேயன்றிக் கெடுதலும் உரித்தாம்.

உ-ம். ஆனை, ஆவினை, ஆன்கோடு, ஆவின்கோடு எனவரும்.

‘முன்னர்’ என்றதனால், ‘மா’ எனனும் சொல்லின்முன்னும் அவ்விரு விதியும் எய்தும். மானை, மாவினை, மான்கோடு, மாவின்கோடு எனவரும். (கஅ)

௩௨௨. அளபாகு மொழிமுத னிலையு வுயிர்பிசை

னஃகான் றஃகா னாகிய நிலைத்தே.

இஃது, இன்னிறுதி திரியுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அளபாகும் மொழி முதல்-அளப்புப்பெயராகும் மொழியின் முதற்கண், நிலையு உயிர்பிசை னஃகான்-நிலைபெற்ற உயிர்க்குமொய்கின்ற இன்சாரியையது னகாரம், றஃகான் ஆகிய நிலைத்து-நகரமாகிய நிலைமைத்து.

பதிற்றகல், பதிற்றுக்கு என்புழி அவ்வாறு வருதல் அறிக.

‘நிலைத்து’ என்றதனால், பிறவழியும் இன்னின் னகரம் நகரமாதல் கொள்க. பதிற்றென்று, பதிற்றேறடி எனவரும். (கக)

௩௨௩. வஃகான் மெய்கெடச் சுட்டுமுத லைம்முன்

அஃகா னிற்ற லாகிய பண்டே.

இது, வற்று முதல் திரியுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—சுட்டு முதல் ஐமுன்-சுட்டுமுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகார லீற்றுச் சொல்முன்னர், வஃகான் மெய் கெட அஃகான் நின்றல் ஆகிய பண்பு-வற்றுச் சாரியை தன் வகரமாகியமெய் கெட அகரம் நின்றலாகிய பண்பினையுடைய.

அவையற்றை, இவையற்றை, உவையற்றை எனவும், அவையற்றுக்கோடு எனவும் வரும்.

‘ஆகிய பண்பு’ என்றதனால், சுட்டு முதலாகிய ஐ என் இறுதி ஐகாரத்தோடு சில்லாதவழி, வற்றின் வகரம் அகரம் நிற்கக் கெடாது வற்றையே நின்றல் கொள்க. மற்றிது, “திரித்தன் திரியு பிறிது” எனனும் நயத்தார் கெடாதே நிற்கு மாகலின்,

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இது கூறவேண்டா எனின், சுட்டு முதல் ஐ நற்றுச் சொல்லின் ஐமுன் என ஒதாது, 'சுட்டு முதல் ஐம்முன்' என அச்சொல்முன் எல்லாம் கெடுவதுபோல ஒழி எனமையின், வேண்டிற்றென்பது.

11உச. னஃகரன் றஃகா னன்க னுருபிற்கு.

இது, னகரவீற்றுச் சாரியை நான்கற்கும் நறு திரிபு கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—நான்கன் உருபிற்கு னஃகான் றஃகான்-நான்காம்; உருபிற்கு (னகர வீற்றுச் சாரியையெல்லாம்) னகாரம் நகாரமாம்.

உ-ம். விளவிற்கு, கோஒற்கு, ஒருபாற்கு, அதற்கு எனவரும். (உச)

11உடு. ஆனி னகரமு மதனே ரற்றே
நாண்முன் வருஉம் வன்முதற் றொழிற்கே.

இஃது, ஆன்சாரியை பொருட்புணர்ச்சிக்கண் நறு திரியுமாறு உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—நாண்முன் வரும் வல் முதல் தொழிற்கு ஆனின் அகரமும்-நாட்பெயர் முன்னர் வரும் வல்லெழுத்தை முதலாகவுடைய வீணைச்சொற்கண்வரும் ஆன்சாரியையின் அகரமும், அதன் ஓர் அற்று-அந்நான்கனுருபின்கண் வரும் ஆன்சாரியையோடு ஒரு தன்மைத்தாய் னகாரம் நகாரமாம்.

'தொழிற்கு' என்பதனைத் 'தொழிற்கண்' என மயக்கமாகக் கொள்க.

உ-ம். பரணியாற் கொண்டான் எனவரும்.

உம்மையை இரட்டிற் மொழிதலானே எதிரது தழீஇய தாக்கி, அதனான் நானல்லவற்றுமுன் வரும் வன்முதற் றொழிற்கண் இன்னின் னகரமும் நகாரமா ய்த் திரிதல் கொள்க. பனியிற் கொண்டான் எனவரும்.

தொழிற்கண் இன்னின் னகரம் திரியுமென, பெயர்க்கண் இன்னின் னகரம் திரிதலும் திரியாமையுமுடைய வென்பது ஞாபகத்தாற் கொள்ளப்படும். பறம்பிற் பாரி, வண்டின் கால் எனவரும். (உஉ)

11உசு. அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை.

இஃது, அத்து முதல் திரியுமாறு உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை-அத்துச்சாரியையின் அகரம் அகரவீற்றுச்சொல்முன்னர் இல்லையாகும்.

உ-ம். மகத்துக்கை எனவரும். (உச)

11உஎ. இக்கி னிகர பிகரமுனை யற்றே.

இஃது, இக்குச்சாரியை முதல் திரியுமாறு உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—இக்கின் இகரம் இகரமுனை அற்று-இக்குச்சாரியையினது இகரம் இகரவீற்றுச்சொல்முன்னர் மேற்கூறியவாறுபோலக் கெடும்.

உ-ம். ஆழக்குக் கொண்டான் எனவரும். (உச)

11உஅ, ஐயின் முன்னரு மவ்விய னீலையும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—ஐயின் முன்னரும் அ இயல் னீலையும்-(இக்கின் இகரம்) இகரவீற்றுச் சொல்முன்னன்றி ஐகரவீற்றுச்சொல்முன்னரும் மேற்கூறப்பட்ட கெடுத்தலியல் பிலே நிற்கும்.

உ-ம். சித்திரைக்குக் கொண்டான் எனவரும். (உடு)

11உக, எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி
அக்கி னிறுதிமெய் மிசைபொடும் கெடுமே
குற்றிய லுகர முற்றத்தோன் ருது.

இஃது, அக்கீறு திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—எ பெயர்முன்னரும் வல்லெழுத்து வரு வழி அக்கின் இறுதிக் குற்றியலுகரம் முற்ற தோன்றாது-எவ்வகைப்பட்ட பெயர்முன்னும் வல்லெழுத்து வருமிடத்து அக்கின் இறுதிக் குற்றியலுகரம் முடியத் தோன்றாது, மெய் மிசை யொடும் கெடும்-அதனாற் பற்றப்பட்ட வல்லெழுத்தாகிய மெய் தனக்கு மேலின்ற மெய்யோடும் கெடும்.

உ-ம். குன்றக்கூகை, மன்றப்பெண்ணை, ஈமக்குடம், அரசக்கன்னி, கூத்து, எனவரும்.

[‘முற்ற’ என்றதனால் வன்கணமன்றி மற்றக் கணங்கட்கும் கொள்க.] தமிழ் னால், தமிழயாப்பு, தமிழவரையர் எனவரும். (உக)

11உட, அம்மி னிறுதி கசதக் காலைத்
தன்மெய் திரிந்து வளுந வாகும்.

இஃது, அம்மின் இறுதி திரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அம்மின் இறுதி கசத கால-அம்மின் இறுதியாகிய மகரவொற்று கச தக்கன் வருமொழியாக வந்தகாலத்து, தன் மெய் திரிந்து வளுந வாகும்-தன் வடிவு திரிந்து வளுந க் களாம்.

உ-ம். புளியக்கோடு, புளியஞ்செதின், புளியத்தோல் எனவரும்.

தன்மெய் என்றதனால், அம்மின் இறுதி மகரமேயன்றி, தம் நம் றும் உம் என்பனவற்றின் இறுதி மகரமும் திரியுமென்பது கொள்க.

எல்லார்தக்கையும், எல்லாரங்குகையும், எல்லாந்துக்கையும், வானவரி வில்லுந் திக்களும் எனவரும். (உஎ)

11உஉ, மென்மையும் மிடைமையும் வருஉவ் காலை
இன்மை வேண்டு மென்மஞர் புலவர்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—மென்மையும் இடைமையும் வரும் கால-அம்மின் இறுதி மென்மை யும் இடைமையும் வருமொழியாய் வருக்காலத்து, இன்மை வேண்டும்-என்மஞர் புலவர்-இன்றிமுடிதலை வேண்டும் என்றுசொல்லுவர் புலவர்.

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ-ம். புளிய தெருரி, துனி, முரி, யாழ், வட்டு எனவரும்.

உரையிற்கோட லென்பதனால், புளிய விலை எனவும் உயிர் வருவழிக் கேடும் கொள்க. (உஅ)

நாஉஉ. இன்னென வருஉம் வேற்றுமை யுருபிற்
கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்.

இஃது, இன் சாரியை முழுவதாஉம் கெடும் இடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—இன் என வரும் வேற்றுமை உருபிற்கு-இன் என்றுசொல்ல வருகின்ற வேற்றுமையுருபிற்கு, இன் என சாரியை இன்மை வேண்டும்-இன் என்னும் சாரியை தான் இன்றி முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம். விளவின், பலாவின் எனவரும்.

“அவற்றுள் இன்னின் இகடம்” [புணரியல்-கஅ] என்றதன்பின் வையாததனால், சிறுபான்மை இன் சாரியை கெடாதுநின்றல் கொள்க. பாம்பினிற் கடிது தேள் எனவரும். (உக)

நாநந பெயருந் தொழிலும் பிரிந்தொருங் கிசைப்ப
வேற்றுமை யுருபு நிலபெறு வழியும்
தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக் கண்ணும்
ஒட்டுதற் கொழுகிய வழக்கொடு சிவணிச்
சொற்சிறர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்கா
திடைநின் றியலுஞ் சாரியை யியற்கை
உடைமையு மின்மையு மொடுவாயி னொக்கும்.

இது, சாரியைகட்கெல்லாம் பொதுவாயதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—பெயரும் தொழிலும் பிரிந்து ஒருங்கு இசைப்ப-பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் பெயரும் வினையும்பப் பிரிந்தும் பெயரும் பெயருமாய்க் கூடியும் இசைப்ப, வேற்றுமை உருபு நில பெறு வழியும்-வேற்றுமையுருபு தொகாது நில பெற்ற இடத்தினும், தோற்றம் வேண்டா தொகுதிக்கண்ணும்-அவை தோற்றுதல் வேண்டாத தொகுதிக்கண்ணும், ஒட்டுதற்கு ஒழுகிய வழக்கொடு சிவணி-தாம்தாம் பொருந்துதற்கேற்ப நடந்த வழக்கொடு பொருந்தி, சொல் சிதர்மருங்கின்-சாரியை பெறும் புணர்மொழிகளைப் பிரித்துக்காணுமிடத்து, வழி வந்து விளங்காது இடைநின்று இயலும்-அவற்றின்பின் வந்து விளங்காது அவற்றிடையே நின்று நடக்கும், சாரியை இயற்கை-சாரியையின் இயல்பு, உடைமையும் இன்மையும் ஒடுவாயின் ஒக்கும்-அவைதாம் உண்டாதலும் இல்லையாதலும் ஒடு உருபினிடத்து ஒக்கும்.

உ-ம். விளவினைக்குறைத்தான், விளவினைக்குறைத்தவன் எனவும், நிலாத்துக் கொண்டான், நிலாத்துக்கொண்டவன் எனவும் வரும்.

ஒட்டுதற்கொழுகிய வழக்கன்மையின், நிலாக்கதிர் நிலாமூற்றம் என்பன சாரியை பெறுவாயின.

எல்லாநம்மையும் எனச் சாரியை ஈற்றின்கண்ணும் வருதலின், இடைநின்றி யறல் பெரும்பான்மை யெனக்கொள்க,

எழுத்ததிகாரம் - புணரீயல்

பூவினொடுவிரிந்தகூந்தலெனவும், பூவொடுவிரிந்தகூந்தலெனவும், உண்மையும் இன்மையும் ஒடுவயின் ஒத்தவாறு.

‘இயற்கை’ என்றதனால் ஒடுவுருயின்கண் சாரியை பெறுதலும் பெருமையும் ஒழிய, ஒரோவழிப் பெற்றேவருமென்பது கொள்க. பவவற்றொடு எனவரும்.(௩௩)

**ஈகூச. அத்தே வற்றே யாயிரு மொழிமேல்
ஒற்றுமெய் கெடுத றெற்றென் றற்றே
அவற்றுமுன் வருஉம் வல்லெழுத்து மிருமே.**

இஃது, அத்தும் வற்றும் வருமிடத்து நிலமொழியினும் வருமொழியினும் வருஞ் செய்கை கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்— அத்தே வற்றே அ இரு மொழிமேல் ஒற்று மெய்கெடுதல் தெற்றென் றற்று-அத்தும் வற்றுமாகிய அவ்விரு மொழிமேல்கின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவுகெடுதல் தெளியப்பட்டது. அவற்றுமுன் வரும் வல்லெழுத்து மிகும்-அவ்விருசாரியை முன்னும் வரும் வல்லெழுத்து மிகும். [முந்திய ஏகாரம் இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல். பிந்திய ஏகாரம் இரண்டும் ஈற்றகை.]

உ-ம். கலத்துக்குறை, அவற்றுக்கோடு எனவரும்.

கலன் என னகாரமாக நிறுத்திக்கெடுக்கவே, ‘ஒன்றினமுடித்தல்’ என்பதனால், புள்ளியீறல்வழி விகார வகையான் கின்றனவும் அவற்றின் மிசையொற்றென்று கெடுக்கப்படு மெனக்கொள்க.

அவற்றுக்கோடு எனவரும். இஃது ஐகார ஈறு.

ஈண்டு வல்லெழுத்து மிருமென்றது ஈற்று வல்லெழுத்தினிற் திரிந்துமுடியும் னகாரமும் ணகாரமும் லகாரமும் ளகாரமும் என இவற்றை நோக்கி யெனவுணர்க.

அத்து முற்கூறிய முறையன்றிய கூற்றினால், அத்தின்மிசை யொற்றுக் கெடா துநிற்கவும் பெறும். விண்ணத்துக்கொட்கும், வெயிலத்துச்சென்றான், இருளத்துக் கொண்டான் எனவரும்.

‘மெய்’ என்றதனால், அத்தின் அகரம், பிறவுயிரின்முன்னும் கெடுதல்கொள்க. அண்ணத்தேரி எனவரும்.

‘தெற்று’ என்றதனால், அத்தின் அகரம் கெடாது நின்றலும் கொள்க. விளவத் துக்கண் எனவரும். # (௩௧)

**ஈகூரு. காரமும் கரமும் காவொடு சிவணி
நேரத் தோன்று மெழுத்தின் சாரியை.**

இஃது, எழுத்துச்சாரியைகட்டுப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்து தல் துதலிற்று.

இ-ள்—காரமும் கரமும் காவொடு சிவணி-காரமும் கரமும் காவொடு பொரு ந்தி, நேரத்தோன்றும் எழுத்தின் சாரியை-எல்லா ஆசிரியரானும் உடன்படத்தோன்றும் எழுத்துச்சாரியை யாதற்கு.

‘நேரத்தோன்றும்’ என்றதனால், நேரத்தோன்றாதன ஆனம், ஒனம், என இவை. (௩௨)

நாடக. அவற்றுள்

கரமும் காணு நெட்டெழுத் திலவே.

இஃது, அவற்றுட் சில சாரியை சில எழுத்தோடு வாரா என எய்தியது விலக் குதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள் கரமும் காணும் நெட்டெழுத்து இல-மேற் சொல்லப்பட்டவற்றுள் கரமும் காணும் நெட்டெழுத்திற்கு இல.

காரம் நெட்டெழுத்திற்கு உண்டு என்றவாறு. ஆகாரம், ஈகாரம் எனவரும். (1)

நாடக. வரண்முறை மூன்றும் குற்றெழுத் துடைய.

இது, நெட்டெழுத்திற்குச் சில சாரியை விலக்கினமையின் குற்றெழுத்திற்கும் சில விலக்குவதுண்டுகொல் என்னும் ஐயம் தீர்த்தல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வரல் முறை மூன்றும் குற்றெழுத்து உடைய-வரலாற்று முறைமையை உடைய மூன்று சாரியையும் குற்றெழுத்து உடைய.

அகாரம், அகாரம், அஃகான் எனவரும்.

‘வரண்முறை’ என்றதனால், அஃகான் என்புழி ஆய்தமிக்கு முடியுமென்பது (நச)

நாடக. ஐகார ஔகாரம் காணெடுந் தோன்றும்.

இஃது, அவற்றுள் காள் என்பதற்கு ஓர் புறநடை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஐகாரம் ஔகாரம் காணெடும் தோன்றும்-நெட்டெழுத்துக்களில் ஐகாரமும் ஔகாரமும் முன்விலக்கப்பட்ட காணெடும் தோன்றும்.

ஐகான், ஔகான் எனவரும்.

(நடு)

நாடக. புள்ளி யீற்றுமு னுயிர்தனித் தியலாத

மெய்யொடுஞ் சிவணு மவ்வியல் கெடுத்தே.

இஃது, உயிர்முதல்மொழி புள்ளியீற்றுமுன் வருங்காற் பிறப்பதோர் கருவி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—புள்ளிநற்றுமுன் உயிர் தனித்து இயலாது-புள்ளியீற்றுச்சொல்முன் உயிர் தனித்து நடவாது, மெய்யொடு சிவணும் அ இயல் கெடுத்து-அப்புள்ளியோடு கூடும் தான் தனிநின்ற அவ்வியல்பினைக் கெடுத்து.

உ-ம். ஆல் + அடை, ஆலடை எனவரும்.

“ஒன்றினமுடித்தல்” என்பதனால், இயல்பல்லாத புள்ளிமுன் உயிர்வந்தாலும் இவ்விதி கொள்க. அதனை எனவும், நாடுகி எனவும் வரும்.

புள்ளியீற்றுமுன்னும் என, தொகுத்தகின்ற உம்மையை விரித்ததானே குற்றியலுகரத்தின் முன்னும் இவ்விதி கொள்க. நாககரிது எனவரும். (நக)

நாசய. மெய்புயிர் நீங்கிற் றன்னுரு வாகும்.

இது, புணர்ச்சியிடத்து உயிர்மெய் உயிர்நீங்கியவழிப் படுவதோர் விதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மெய் உயிர் நீங்கின் தன் உரு ஆகும்-மெய் தன்னொடு கூடிய உயிர் புணர்ச்சியிடத்து நீங்கியவழித் தன்புள்ளி வடிவு பெறும்.

உ-ம். அதனை, அதன் + ஐ எனவரும். (கஉ)

ராசக. எல்லா மொழிக்கு முயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யி னுருபுகொளல் வரையார்.

இஃது, உயிற்று உயிர்முதன்மொழியொடு புணரும்வழி நிகழ்வதோர் கருவி கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—எல்லா மொழிக்கும்-மூவகைப்பட்ட மொழிக்கும், உயிர் வரு வழி-உயிர்முதன்மொழி வரும் இடத்து, உடம்படுமெய்யின் உருபு கொளல் வரையார்-இடை உடம்படுமெய் வடிவு கோடலை நீக்கார்.

உ-ம். புளியங்கோடு, எருவங்குழி, விளவத்துக்கொட்டும் எனவரும்.

“உரையிற்கோடல்” என்பதனால், உடம்படுமெய்யாவன யகரமும் வகரமும் எனக்கொள்க. இகரவீறும் ஈகரவீறும் ஐகரவீறும் யகரவுடம்படுமெய்கொள்வன; அல்லனவெல்லாம் வகரமெய்கொள்வன. “ஒன்றெனமுடித்தல்” என்பதனால், வீகரப்பட்ட மொழிக்கண்ணும் உடம்படுமெய் கொள்க. மரவடி, ஆயிருதினை என வரும்.

‘வரையார்’ என்றதனால், உடம்படுமெய்கோடல் ஒருதலை அன்றென்பது கொள்ளப்படும். கிளி அரிது, மூங்கா இல்லை எனவரும். (க.அ)

ராசஉ. எழுத்தோ ரன்ன பொருடெரி புணர்ச்சி
இசையிற் திரித னிலைஇய பண்பே.

இஃது, எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவாதல் கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—எழுத்து ஓர் அன்ன பொருள் தெரி புணர்ச்சி-எழுத்து ஒரு தன்மையான பொருள் விளங்கிநிற்கும் புணர்மொழிகள், இசையின் திரிதல் நிலைஇய பண்பு-ஒசைவேற்றுமையால் புணர்ச்சிவேறுபடுதல் நிலைபெற்ற பண்பு.

உ-ம். செம்பொன்பதின்னெழுடி, குன்றேறாமா எனவரும். (க.க)

ராசங. அவைதாம்
முன்னப் பொருளா புணர்ச்சி வாயின்
இன்ன வென்னு மெழுத்துக்கட னிலவே.

இது, மேலதற்கு ஓர் புறாடை கூறுதல் னுதலிற்று.

இ-ள் :—அவைதாம்-மேற்சொல்லிய புணர்மொழிகள் தாம், முன்னப் பொருள-முன்னத்தினால் உணரும் பொருண்மையைபுடைய; புணர்ச்சிவாயின் இன்ன என்னும் எழுத்து கடன் இல-அவை புணர்ச்சியிடத்து இத்தன்மைய வென்னும் எழுத்து முறைமையை உடையவல்ல.

செம்பொன்பதின்னெழுடி என்றவழி, பொன்றாய்ச்சி உளவழிப் பொன்னெனவும், செம்பாராய்ச்சி உளவழிச் செம்பெனவும் குறிப்பால் உணரப்பட்டது. மற்று, இதன்மேல் “இசையிற் திரிதல் நிலைதல்” என அறிபுமாறு கூறினானரேவெனின், ஒசை என்றமையான் அஃது ஒவியமுத்திற்கெனவும், “இன்னவென்னுமெழுத்துக் கடனில்” என்றதனால் இது வரிவடிவிற்கெனவுங் கொள்க. (ச.ஃ)

நாண்காவது புணரியல் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது - தொகைமரபு

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்தாண்கு ஈற்றினும் விரிந்து முடிவனவற்றையெல்லாம் தொகுத்துமுடித்தலின் தொகைமரபு எனப்பட்டது. மேல் புணரியலுட் கூறிய கருவிகளாற் செய்கைகூறும் வழி, தொக்குப்புணருஞ்செய்கை கூறலிற் புணரியலோடு இயையுடைத்தாயிற்று.

௩௪௪. கசதப முதலிய மொழிமேற் றேன்று
மெல்லெழுத் தியற்கை சொல்லிய முறையான்
ஈ ரு ந ம வென்னு மொற்று சும்மே
அன்ன மரபின் மொழிவயி னுன.

இத்தலைக்குத்திரம் என்னுதலிற்றேவெனின், அவ்வழியும் வேற்றுமையுமாகிய இருவகைக்கண்ணும், உயிர்மயங்கியலையும் புள்ளிமயங்கியலையும் நோக்கியதோர் வருமொழிக்கருவி கூறுதல் இதுவற்று.

இ-ள் :—க ச த ப முதலிய மொழிமேல் தோன்றும் மெல்லெழுத்து இயற்கை-உயிரீற்றினும் புள்ளியீற்றினும் இருவழியும் க ச த ப க்களை முதலாகவுடைய மொழிகளின்மேல் தோன்றும் மெல்லெழுத்தினது இயல்புகூறின், சொல்லியமுறையான் ஈ ரு ந ம என்னும் ஒற்றாகும்-மெல்லெழுத்து மேற்சொல்லும் முறைமையான் க ச த ப க்களுக்கு நிரணிறை வகையானே ஈ ரு ந ம வென்னும் ஒற்றாகும், அன்ன மரபின் மொழிவயின்-ஆன்-அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினையுடைய மொழிகளிடத்து.

உ-ம். விளங்கோடு, செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

தோன்றுமென்றதனால், தோன்றினின்றனவும் அவ்வாறே திரிந்து மெல்லெழுத்தா மென்பது. மரங்குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும். அன்னமரபின் மொழியன்மையின், விளக்குறுமை என்புழி மெல்லெழுத்து மிகாதாயிற்று.

[ஏகாரம் ஈற்றகை. 'ஆன்' என்பதன் அகரம் அகை.] (க)

௩௪௫. னு ந ம ய வ வெனு முதலாகு மொழியும்
உயிர்முத லாகிய மொழியு முளப்பட
அன்றி யனைத்து மெல்லா வழியும்
நின்ற சொன்மு னியல்பா சும்மே.

இஃது, இருபத்துநாண்கு ஈற்றின்முன்னும், வன்கணமொழிந்த கணங்கட்கு இருவழியும் வருமொழிமுடிபு கூறுதல் இதுவற்று.

இ-ள் :—ரு ந ம ய வ எனும் முதல் ஆறுமொழியும்-ரு ந ம ய வ என்று சொல்லப்படும் முதலெழுத்து உளவாகும் மொழியும், உயிர்முதலாகிய மொழியும் உளப்பட-உயிர்முதலாகிய மொழியுமாக, அன்றி அனைத்தும் எல்லா வழியும்-அவ்வனைத்து மொழியும் அவ்வழியும் வேற்றுமையாகிய எல்லா விடத்தும், கின்ற சொன்முன் இயல்பாகும்-இருபத்துநாண்கு ஈற்றுப்பெயராகிய நிலைமொழிமுன்னர் இயல்பாகி முடியும்.

ஈண்டு உளப்படவென்பது ஆக வென்னும் பொருண்மைத்து.

உ-ம். வின, தாழ் என நிறுத்து, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது, அடைந்தது, ஆடிற்று, இடிந்தது, ஈரிற்று, உடைந்தது, ஊறிற்று, எழுந்தது, ஏறிற்று, ஐது, ஒடிந்தது, ஒடிற்று, ஒளவியத்தது, ஊந்தையது எனவும்; ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலுமை, அடைவு, ஆட்டம், இடிப்பு, ஈட்டம், உடைப்பு, ஊற்றம், எழு, ஏணி, ஐயம், ஒடுக்கம், ஒக்கம், ஒளவியம், ஊந்தை எனவும் ஒட்டிக்கொள்க.

'எல்லாம்' என்றதனால், ஒற்றிரட்டலும், உடம்படுமெய்கோடலும், உயிரேறி முடிதலும் எனவரும் இக்கருவித்திரிபு மூன்றுதிரிபும் அன்மையின் திரிபெனப்படா வென்பது கொள்க. இஃது இருபத்துநான்கு ஈற்றிற்கும், அவ்வழியினும், வேற்றுமையினும், அகத்தோத்தினுள் காற்பத்தெட்டுச் சூத்திரத்தான் முடிவதனை, ஈண்டு ஒரு சூத்திரத்தான் தொகுத்து முடித்ததாயிற்று. மேலும் இவ்வாறே தொகுத்து முடிக்கின்றவாறு அதிக. (உ)

ஈசு. அவற்றுள்

* மெல்லெழுத் திபற்கை யுறழினும் வரையார்
சொல்லிய தொடர்மொழி யிதுதி யான.

இது, மேற்கூறிய முடியிற் சிலவற்றிற்கு, அம்முடிபு விலக்கிப் பிறிது விதி எய்து வித்தல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்—மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்றுகணத்தினும், மெல்லெழுத்து இயற்கை உறழினும் வரையார்—மெல்லெழுத்தினது இயல்பு இயல்பாதலேயன்றி உறழ்ந்துமுடியினும் நீக்கார், சொல்லிய தொடர்மொழி இதுதியான்—சொல்லப்பட்ட தொடர்மொழி யீற்றுக்கண்.

உ-ம். கதிர்ஞெரி, கதிர்ஞெருரி, னுனி, முரி எனவரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால், ஓரெழுத்தொருமொழியுள்ளும், ஈரெழுத்தொருமொழியுள்ளும் சிலவற்றிற்கு உறழ்ச்சிமுடிபு கொள்க.

உ-ம். பூஞெரி, பூஞெருரி, னுனி, முரி எனவும், காய்ஞெரி, காய்ஞெருரி, னுனி, முரி எனவும் வரும்.

'சொல்லிய' என்றதனால், ஓரெழுத்தொருமொழியுள்ளும் ஈரெழுத்தொரு மொழியுள்ளும் சிலவற்றிற்கு யிக்கு முடிதல் கொள்க. கைஞெருரித்தார், நீட்டினார், மடித்தார் எனவும், மெய்ஞ்ஞானம், மெய்ந்தூல், மெய்ம்மறந்தார் எனவும் வரும். (ஈ)

ஈசஎ. ணனவென் புள்ளிமுன் யாவு ஞாவும்
வினையோ ரணைய வென்மனார் புலவர்.

இது, யகார ஞகாரங்கள் முதலாம்வழி நிகழ்வதோர் கருவி கூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—ண ண என் புள்ளிமுன்—ண ண என்று சொல்லப்படும் புள்ளிகளின் முன், யாவும் ஞாவும் வினா ஓர் அணைய என்மனார் புலவர்—யாவும் ஞாவும் வினாச் சொற்கண் முதலாதற்கு ஒரு தன்மைய வென்றுசொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். மண்யாத்த எனவும், பொன்யாத்த எனவும், மண்ஞாத்த எனவும், பொன் ஞாத்த எனவும் வரும்.

ஞா முற்கூறுது யா முற்கூறியவதனால், யா முதன்மொழிக்கண் ஞா வரு மென்றுகொள்க. (ச)

ராசஅ. மொழிமுத லாகு மெல்லா வெழுத்தும்
வருவழி நின்ற வாயிரு புள்ளியும்
வேற்றுமை யல்வழித் திரிபிட னிலவே.

இது, ணகாரவீற்றிற்கும் ணகாரவீற்றிற்கும் அல்வழிக்கண் நிலமொழிமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—மொழி முதல் ஆகும் எல்லா எழுத்தும் வருவழி-மொழிக்கு முதலா மென்று சொல்லப்பட்ட இருபத்திரண்டெழுத்தும் வருமிடத்து, நின்ற அ இரு புள்ளியும் வேற்றுமை அல்வழி திரிபு இடம் இல-பெயர்ச்சொல்லினின்ற ண னக்களாகிய அவ்விருபுள்ளியும் வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்துத் திரியும் இடம் இல.

உ-ம். மண், பொன் என நிறுத்து, கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது என வன்கணத் தேரடு ஒட்டிக. பிற கணத்துக்கண்ணும் அவ்வாறே ஒட்டிக.

வருமொழி முற்கூறியவதனால், ணகாரத்திற்குச் சிறுபான்மை திரிபும் உண் டெனக்கொள்க. அது சாட்கோல் எனவரும். [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (ஊ)

ராசகூ. வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி
மேற்கூறியற்கை யாவயி னான.

இஃது, அவ்வீரண்டு ஈற்றிற்கும் வேற்றுமைக்கண் நிலமொழிமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமைக்கண்ணும்-வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும், வல் லெழுத்து அல் வழி-வல்லெழுத்து அல்லாத விடத்து, மேல் கூறு இயற்கை அ வயின்ஆள்-மேற்கூறிய இயல்புமுடிபாம் அவ்வீரண்டு புள்ளியிடத்தும்.

உ-ம். மண், பொன் என நிறுத்து, ஞாற்சி, கீட்சி என வன்கணம் ஒழித்து எல் லாவற்றேறும் ஒட்டிக. (க)

ராடுயி. லனவென வருஉம் புள்ளி முன்னர் த்
த ந வெனவரிற் றனவா கும்மே.

இது, புள்ளிமயங்கியலை ரோக்சியதோர் வருமொழிக்கருவி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ல ன என வரும் புள்ளி முன்னர்-ல ன என்றுசொல்ல வருகின்ற புள்ளிகளின்முன்னர், த ந என வரின்-த ந என வருமொழி வரின், ற ன ஆகும்-அத் தகர நகரங்கள் நிரணிறையானே தகர ணகரங்களாம்.

உ-ம். கலீந்தி, கன்னன்று, பொன்றிது, பொன்னன்று எனவரும். (ஈ)

ராடுக. ணாவென் புள்ளிமுன் டனவெனத் தோன்றும்.

இதுவும், அது.

இ-ள்:—ண ன என் புள்ளிமுன்-ண ன என்னும் புள்ளிகளின்முன்னர் (அதிகா ரத்தினால் தகார நகாரங்கள் வரின்), ட ண என தோன்றும்-அவை நிரணிறையால் டகார ணகாரங்களாய்த் தோன்றும்.

உ-ம். மண்உது, மண்ணன்று, முஃஉது, முண்ணன்று எனவரும். (அ)

ாடுஉ. உயிரீ ருகிய முன்னிலைக் கிளவியும்
புள்ளி யி துதி முன்னிலைக் கிளவியும்
இயல்பா குநவு முறம்பா குநவுமென்
ரூயீ ரியல வல்லெழுத்து வரினே.

இது, முன்னிலை வினைச்சொல் வன்கணத்துக்கண் முடியுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர் ஈரூகிய முன்னிலைக்கிளவியும் புள்ளி இறுதி முன்னிலைக்கிளவியும்—உயிர் ஈரூகிய முன்னிலைச்சொற்களும் புள்ளி இறுதியையுடைய முன்னிலைச் சொற்களும், வல்லெழுத்து வரின—வல்லெழுத்து முதல்மொழி வரின, இயல்பு ஆகுநவும் உறம்பு ஆகுநவும் என்று அ ஈர் இயல்-இயல்பாவனவும் உறம்புச்சியர்வனவும் என அவ்விரண்டு இயல்பினையுடைய.

உயிரீ து புள்ளியீ து என்றமையான், முன்னிலைவினைச்சொல் என்பதுகொள்க.

உ-ம். எறிகொற்று, கொண்கொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும், உண்கொற்று, தின்கொற்று எனவும் வரும். இவை இயல்பு.

கடகொற்று, கடக்கொற்று எனவும், ஈர்கொற்று, ஈர்க்கொற்று எனவும் வரும். இவை உறம்புச்சி. (க)

ாடுகூ. ஓளவென வருஉ முயிரி து சொல்லும்
ரு ந ம வ வென்னும். புள்ளி யி துதியுந்
குற்றிய லுகரத் திதுதியு முளப்பட
முற்றத் தோன்ற முன்னிலை மொழிக்குே.

இது, மேல் முடிபு கூறியவற்றுட் சிலவற்றிற்கு அம்முடிபு விலக்குதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஓள என வரும் உயிர் இது சொல்லும்—ஓள என வருகின்ற உயிரீற்றுச் சொல்லும், ரு ந ம வ என்னும் புள்ளி இறுதியும்—ரு ந ம வ என்று சொல்லப்படும் புள்ளியீற்றுச்சொல்லும், குற்றியலுகரத்து இறுதியும் உளப்பட—குற்றியலுகரமாகிய இறுதியையுடைய சொல்லுமாகிய இவை, முன்னிலை மொழிக்கு முற்ற தோன்ற—முன்னிலைமொழிக்குக் கூறிய இயல்பும் உறம்புகுமாகிய முடிவிற்கு முற்றத்தோன்ற.

'முற்ற' என்றதனான், ஈண்டு விலக்கப்பட்டவற்றுட் குற்றியலுகரஈறு ஒழித்து, ஒழிந்தனவெல்லாம் நிலைமொழி உகரம்பெற்று, வருமொழி வல்லெழுத்து உறம்புத்து முடிதலும், குற்றியலுகர ஈறு வருமொழி வல்லெழுத்து யிக்கு முடிதலும் கொள்க.

உ-ம். கெளவுகொற்று, கெளவுக்கொற்று, உரினுகொற்று, உரினுக்கொற்று, பொருதுகொற்று, பொருதுக்கொற்று, திருமுக்கொற்று, திருமுக்கொற்று, தெவவுகொற்று, தெவவுக்கொற்று எனவும், கூடுக்கொற்று, கூட்டுக்கொற்று எனவும் வரும். (ஊ)

ாடுச. உயிரீ ருகிய வுயர்திணைப் பெயரும்
புள்ளி யி துதி யுயர்திணைப் பெயரும்
எல்லா வழியு மிங்ல்பென மொழிய.

இஃது, உயர்திணைப்பெயர் காண்கு கணத்துக்கண்ணும், இருவழியும் முடியுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர் ஈராகிய உயர்திணைப்பெயரும்—உயிர் ஈராகிய உயர்திணைப்பெயர்களும், புள்ளி இறுதி உயர்திணைப்பெயரும்—புள்ளி இறுதியையுடைய உயர்திணைப்பெயர்களும், எல்லா வழியும் இயல்பு என மொழிப-காண்கு கணத்தினும் அல்லவழியும் வேற்றுமையுமாகிய எல்லா விடத்தும் இயல்பாம் என்று சொல்லுவர்.

உ-ம். நம்பி எனவும் அவன் எனவும் நிறுத்து, அல்லவழிக்கண் குறியன், சிறியன், நீயன், பெரியன் எனவும், ஞானஞன், நீண்டான், மாண்டான் எனவும், யாவன், வலியன் எனவும், அடைந்தான், ஔவியத்தான் எனவும், வேற்றுமைக்கண் கை, செவி, தலை, புறம் எனவும், ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி எனவும், யாப்பு, வலுமை எனவும், அடைபு, ஔவியம் எனவும் ஓட்டுக. ஒருவென்-என நிறுத்து, குறியென், சிறியென் எனவும், கை, செவி, எனவும் தன்மைப்பெயர்க்கண்ணும் ஓட்டுக.

உயிர்து புள்ளியிறுதி என்றதனால், உயர்திணைப்பெயருள் இயல்பன்றி முடிவன வெல்லாம் கொள்க. பல்சான்றார், கயிலரணர், இறைவனெடுவேட்டுவர், மருத்துவமாணிக்கர், பல்லரசர் என இவை ஈறுகெட்டு முடிந்தன.

கோலிக்கருவி, வண்ணாரப்பாடி, ஆசீவகப்பள்ளி என இவை ஈறுகெட்டு வல்வெழுத்து யிக்கன.

குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம், பிரமகோட்டம், பிரமக்கோட்டம் என இவை ஈறுகெட்டு வல்வெழுத்து உறழ்ந்துமுடிந்தன. பிறவும் அன்ன.

எல்லாம் என்றதனால், உயர்திணைச்சொல் இயல்பாயும் திரிந்தும் முடிவன கொள்க. உண்ப சான்றார், உண்டார்சான்றார், உண்பேன்பார்ப்பென் என இவை இயல்பு. உண்டனெம்சான்றேம், உண்டேநாம் என இவை திரிந்தன. பிறவும் அன்ன. (கக)

௩௫௫. அவற்றுள்

இகரவீற்றுப்பெயர் திரிபிட னுடைத்தே.

இஃது, உயர்திணைப்பெயருட் சிலவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவீற்றுத் தல் அது விற்று.

இ-ள் :—அவற்றுள்—மேற்சொல்லப்பட்ட உயர்திணைப்பெயருள், இகர ஈற்றுப் பெயர் திரிபு இடன் உடைத்து—இகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர் திரிந்துமுடியும் இடமும் உடைத்து.

உரையிற்கோடல் என்பதனால், இது யிக்கதிரிபென்பது கொள்ளப்படும்.

உ-ம். எட்டிப்பூ, எட்டிப்புரவு, காலிதிப்பூ, காலிதிப்புரவு, கம்பிப்பூ, கம்பிப்பேறு எனவரும்.

இடனுடைத்து என்றதனால், இகர ஈற்றுப் பிற ஈறும் ஈறு திரியாது வல்வெழுத்து யிக்கு வருவன ஈண்டுக்கொள்க. திணைப்பூ, திணைப்புரவு எனவரும். (கஉ)

௩௫௬. அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே.

இது, விரவுப்பெயர்முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அஃறிணை விரவுப்பெயர் இயல்பும் உள்-உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவும் விரவுப்பெயர் இயல்பாய் முடிவனவும் உள்; இயல்பன்றி முடிவனவும் உள். இயல்பன்றிமுடிவன இன்னவாறு முடியுமென, மேல் அகத்தோத்தினுட் கூறப்படும்.

உ-ம். சாத்தன்ருறியன், சாத்தன்ருறிது எனவும், சாத்தன்கை எனவும், இவ்வாதே அல்வழியினும் வேற்றுமையினும் நான்கு கணத்தோடும் ஒட்டிக்கொள்க. [ஆர் அசை. ஏகாரம் ஈற்றசை.] (க௭)

௩௫௬. புள்ளி யி துதியு முயிரி து கிளவியும்
வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையாற்
றம்மினாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்
மெய்ம்மை யாகலு முறழத் தோன்றலும்
அம்முறை யிரண்டு முரியவை யுளவே
வேற்றுந்ம் மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இது, மூன்றாம்வேற்றுமைத்திரிபு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—புள்ளி இறுதியும் உயிர் இறுதி கிளவியும்-புள்ளியீற்றுச்சொல்லும் உயிரீற்றுச்சொல்லும், வல்லெழுத்து மிகுதி சொல்லிய முறையான்-வல்லெழுத்தினது மிகுதிமேற்சொல்லும் முறைமையான், தம்மின்ஆகிய தொழிற்சொல் முன்வரின்-அம்முன்றுவதன் பொருளாகிய வீணமுதற்பொருள்கள் தம்மான் உள்வாகிய வீணச்சொற்கள்தாம் அவற்றுமுன் வரின்; மெய்ம்மையாகலும் உறழத்தோன்றலும் அமுறை இரண்டும் உரியவை உள்-இயல்பாகலும் உறழத்தோன்றுதலாகிய அம்முறைமையினையுடைய இரண்டுசெய்கையும் உரியன உள். வேற்றுமை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும்-அவற்றை மேலே வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிமுடிபு சொல்லுமிடத்துப் போற்றியறிதல் வேண்டும்.

உ-ம். நாய்கோட்பட்டான், புலிகோட்பட்டான், சார்பட்டான், திண்டப்பட்டான், பாய்பட்டான் என இவை இயல்பு. ஞர்கோட்பட்டான், ஞர்க்கோட்பட்டான், வளிகோட்பட்டான், வளிக்கோட்பட்டான் என இவை உறழ்ச்சி.

புள்ளியீறு உயிரீறு என்றதனால், பேள்கோட்பட்டான், பேள்க்கோட்பட்டான் என்னும் உறழ்ச்சியுள் ஏகரப்பேறு கொள்க. உரியவைபுள் என்றதனால், பாம்புகோட்பட்டான், பாப்புக்கோட்பட்டான் என்னும் உறழ்ச்சியுள் நிலைமொழி யொற்றுத் திரியாமையும் திரிதலும் கொள்க. (க௮)

௩௫௭. மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்
வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்
இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்
உயிர்மிக வருவழி யுயிர்கெட வருதலுஞ்
சாரியை யுள்வழிச் சாரியை கெடுதலுஞ்
சாரியை யுள்வழித் தன்னுருபு நிலையலுஞ்
சாரியை யியற்கை யுறழத் தோன்றலும்
உயர்திணை மருங்கி னொழியாது வருதலும்
அஃறிணை விரவுப்பெயர்ச் சுவிய. நிலையலும்

மெய்பிறி தாகிடத் தியற்கை யாகலும்'
அன்ன பிறவுந் தன்னியன் மருங்கின்
மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கும்
ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப.

இஃது, இரண்டாம் வேற்றுமைத்திரிபு கூறாதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்—மெல்லெழுத்து மிகுமிடத்து வல்லெழுத்தாதலொடு தோன்றுதலும், வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்—வல்லெழுத்து மிகுமிடத்து மெல்லெழுத்தாதலொடு தோன்றுதலும், இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்—இயற்கையிடத்து மிகுதி தோன்றுதலும், உயிர் மிக வருவழி உயிர் கெட வருதலும்—உயிர் மிக வருமிடத்து அவ்வுயிர் கெட வருதலும், சாரியை உளவழி சாரியை கெடுதலும்—சாரியை புள்ள இடத்து அச்சாரியை கெடுதலும், சாரியை உளவழி தன் உருபு நிலையலும்—சாரியை உள்ள விடத்து அச்சாரியையொடு தன்னுருபு நின்றலும், சாரியை இயற்கை உறழ்த்தோன்றலும்—சாரியை பெறுகவென்றவழி அச்சாரியை பெறுது இயல்பாகிய மொழிகள் வருமொழியினும் நிலைமொழியினும் மிக்கும் திரிந்தும் வருமொழிவல்லெழுத்துக்கள் உறழ்ச்சியாகத்தோன்றுதலும், உயர்நிலை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்—உயர்நிலைப்பெயரிடத்திற் தன்னுருபு தொகாதே விரிந்து வருதலும், அஃநிலை விரவுப்பெயர்க்கு அ.இயல் நிலையலும்—உயர்நிலையோடு அஃநிலைவிரவும் பெயர்க்கு அவ்வுருபு அவ்வியல்பிலே நின்றலும், மெய் பிறிது ஆகு இடத்து இயற்கை ஆதலும்—மெய்ப்பிறிதாய் முடிபுமிடத்தில் இயல்பாய்முடிதலும், அன்ன பிறவுந்—அத்தன்மையன பிறமுடிபுகளும், தன் இயல் மருங்கின் மெய் பெற கிளந்து பொருள் வரைந்து இசைக்கும்—தனது இயல்பாகிய கூற்றால் அகத்தோத்தினுட் பொருள் பெற எடுத்தோதப்பட்ட வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியது பொதுமுடிவினைத் தான் வரைந்து வேறுமுடிபிற்றாய்நின்று ஒலிக்கும், ஐகார வேற்றுமைத்திரிபு என மொழிப—ஐகாரவேற்றுமையினது வேறுபாட்டுப்புணர்ச்சி என்று சொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். விளக்குறைத்தான் என்பது மெல்லெழுத்து மிகுவழி வல்லெழுத்து மிக்கது. மரக்குறைத்தான் என்பது வல்லெழுத்து மிகுவழி மெல்லெழுத்து மிக்கது. தாய்க்கொலை என்பது இயல்பாமிடத்து மிக்கது. பலாக்குறைத்தான் என்பது உயிர் மிக வருவழி உயிர் கெட்டது. வண்டுகொணர்ந்தான் என்பது சாரியை உளவழிச் சாரியை கெட்டது. வண்டினக்கொணர்ந்தான் என்பது சாரியை உளவழித் தன்னுருபு நிலையிற்று. புளிகுறைத்தான், புளிக்குறைத்தான், ஆல்குறைத்தான், ஆற்குறைத்தான் என இவை சாரியையியற்கை உறழ்த்தோன்றின. நம்பியைக்கொணர்ந்தான் என்பது உயர்நிலைமருங்கின் ஒழியாது வந்தது. செந்நிலைக்கொணர்ந்தான் என்பது விரவுப்பெயர்க்கு அவ்வியல் நிலையது. மண்கொணர்ந்தான் என்பது மெய் பிறிதாகிடத்து இயற்கையாயது.

அன்ன பிறவும் என்பதனான்கொவ்வன கழிகுறைத்தான், பனைபிளந்தான் என்பன. பிறவும் அன்ன.

ஒழியாது என்றதனான், ஒரேவழி ஒழிந்தும் வரும். அவர்க்கண்டு எனவும், “ஒன்றாத்தேறலும்” எனவும் இவை உயர்நிலையுள் ஒழிந்துவந்தன. மகற்பெற்றான் மகட்பெற்றான் என இவை விரவுப்பெயருள் ஒழிந்துவந்தன. இவ்வினையெனினுணை, இவற்றின் முடிபுவேற்றுமையும் கொள்க.

‘மெய்ப்பெற’ என்றதனான், உறழ்ச்சியாய்முடிவனவும் கொள்க. மைகொணர்ந்தான், மைக்கொணர்ந்தான் எனவும்; வில்கோள், விற்கோள் எனவும் வரும். இவ்வாறு திரிந்துமுடியாது, அகத்தோத்தில் பெர்துமுடிபே முடிபாய்க் கடுக்குறைத்தான், செப்புக்கொணர்ந்தான் என்றூற்போல முடிவன அறிந்து கொள்க. இவ்வாறு வேறுபடமுடிவது பெரும்பான்மையும் இரண்டாவது வினையொடு முடியும் வழிப்போலும். அது “தம்பி னாகிய தொழிற்சொன் முன்வரின்” [தொகைமரபு-கச] என நின்ற அதிகாரத்தாற் கொள்ளவைத்தார் போலும். “தன்னினமுடித்தல்” என்பதனான், ஏழாம்வேற்றுமை வினையொடு முடியும்வழித்திரிபும்கொள்க. வரையாய்வருடை, புலம்புக்கண்ணே புல்லணற்காளை எனவரும். (கடு)

௪௫௮. வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ யென்னும்
 ஈற்றுப்பெயர்க் கிளவி மூவகை நிலையு
 அவைதாம்
 இயல்பா குறவும் வல்லெழுத்து மிகுறவும்
 உறழா குறவு மென்மனார் புலவர்

இஃது, இகரவீற்றுப் பெயர்க்கும் ஐகரவீற்றுப் பெயர்க்கும் அல்வழி முடிபு கூறுதல் ஆதலிற்று.

இ-ள் :—வேற்றுமை அல்வழி இ ஐ என்னும் ஈற்றுப்பெயர்க்கிளவி, மூவகை நிலைய-வேற்றுமையல்லாத அல்வழியிடத்தும் இ ஐ என்னும் ஈற்றையுடைய பெயர்ச்சொற்கள் மூவகைமுடிபு நிலைமையுடைய, அவைதாம் இயல்பாகுறவும் வல்லெழுத்து மிகுறவும் உறழாகுறவும் என்மனார் புலவர்-அவைதாம் இயல்பாய் முடிவனவும் வல்லெழுத்துமிருவனவும் உறழ்ச்சியாய்முடிவனவும் இவையென்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். பருத்தி குறிது, கரை குறிது; சிறிது, நீது, பெரிது என இவை இயல்பு. அலிக்கொற்றன், புலிக்கொற்றன் என இவை மிகுதி. கிளி குறிது, கிளிக் குறிது, தினை குறிது, தினைக் குறிது. என இவை உறழ்ச்சி.

‘பெயர்க்கிளவி’ மூவகை நிலைய எனவே, பெயர்க்கிளவியல்லாத கிளவி மிகுதியும் இயல்பும் என இருவகைய எனக்கொள்க. ஒல்லைக்கொண்டான் என்பது ஐகரவீற்று வினைச்சொல்லிமிகுதி. இகரவீற்றுமிகுதி வந்தவழிக் கண்ண்கொள்க.

தில்லைச்சொல்லே, மண்ணைச்சொல்லே என்றது ஐகரவீற்றிடைச்சொல்லிமிகுதி. இவற்றியல்பு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

கடிகா என்பது இகரவீற்று உரிச்சொல்லியல்பு. இவ்வீற்றுமிகுதி வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. பனைத்தோள் என்பது ஐகரவீற்று உரிச்சொல்லிமிகுதி. இவற்றியல்பு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (கசு)

௪௫௯. சுட்டுமுத லாகிய விசுர விறுதியும்
 எகரமுதல் வினாவி னீகர விறுதியுஞ்
 சுட்டுச்சினை நீடிய வையெ னிறுதியும்
 யாவென் வினாவி னையெ னிறுதியும்
 வல்லெழுத்து மிகுறவு முறழா குறவுஞ்
 சொல்லிய மருங்கி னுளவென் மொழிப.

இஃது, அவ்வீகர வைகாரவீற்றுள் ஏழாம்வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்நின்ற இடைச்சொல்முடிபு கூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :-சுட்டு முதலாகிய இகர இறுதியும்-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய இகரவீற்று இடைச்சொல்லும், எகரமுதல் வினாவின் இகர இறுதியும்-எகரமாகிய மொழிமுதல் வினாவினையுடைய இகரவீற்று இடைச்சொல்லும், சுட்டுச்சினை நீடிய ஐஎன் இறுதியும்-சுட்டாகிய உறுப்பெழுத்து நீண்ட ஐகாரவீற்று இடைச்சொல்லும், யா என் வினாவின் ஐ என் இறுதியும்-யா என்னும் வினாவினை முதற்கண்ணுடைய ஐகாரவீற்று இடைச்சொல்லும், வல்லெழுத்து மிகுநகவும் உறமுநகவும் சொல்லிய மருங்கின் உள என மொழிப-வல்லெழுத்து மிக்ருமுடிவனவும் உறமுச்சியாய் முடிவனவும் மேற்சொல்லப்பட்ட இடத்தின்கண்ணே உள வென்று சொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். அதோளிக்கொண்டான், இதோளிக்கொண்டான், உதோளிக்கொண்டான், எதோளிக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்: ஆண்டைக்கொண்டான், ஈண்டைக்கொண்டான், ஐண்டைக்கொண்டான், யாண்டைக்கொண்டான் எனவும் இவை மிக்ருமுடிந்தன.

அவ்வழிகொண்டான், அவ்வழிக்கொண்டான்; இவ்வழிகொண்டான், இவ்வழிக்கொண்டான்; உவ்வழிகொண்டான், உவ்வழிக்கொண்டான்; எவ்வழிகொண்டான், எவ்வழிக்கொண்டான் எனவும்: ஆங்கவைக்கொண்டான், ஆங்கவைக்கொண்டான்; ஈங்கிவைக்கொண்டான், ஈங்கிவைக்கொண்டான்; ஐங்குவைக்கொண்டான், யாங்கவைக்கொண்டான், யாங்கவைக்கொண்டான் எனவும் இவை உறமுத்துமுடிந்தன. இவற்றுள் ஐகாரவீற்றுள் உறமுத்துமுடிந்தன திரிபுடையன. திரிபில்லன பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க.

‘சொல்லியமருக்கு’ என்றதனால், பிற ஐகாரவீற்று மிக்ருமுடிவனகொள்க. பண்டைச்சான்றார், ஒருதிங்களைக்குழவி எனவரும். (கஎ)

ராசுய. நெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலுங்
 குறியதன் முன்னர்ந் தன்னுரு பிரட்டலும்
 அறியத் தோன்றிய நெறியிய வென்ப.

இது, புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக்கருவி கூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :-நெடியதன் முன்னர் ஒற்று மெய் கெடுதலும்-நெட்டெழுத்தின்முன்னர் ஒற்றுத் தன்வடிவு கெடுதலும், குறியதன்முன்னர் தன்உருபு இரட்டலும்-குற்றெழுத்தின்முன்னர் நின்ற ஒற்றுத் தன்வடிவு இரட்டெதலும், அறிய தோன்றிய நெறி இயல் என்ப-இவை அறியும்படி தோன்றிய முறைமையான இயல்பையுடையனவென்று சொல்லுவர்.

உ-ம். கோறிது, கோணந்து என இவை நெடியதன்முன்னர் ஒற்றுக்கெட்டன. மண்ணகல், பொன்னகல் என இவை குறியதன்முன்னர் தன்னுருபு இரட்டின.

மேலைக்குத்திரத்து ஆறனுருபிற்குறியவதனால், ஒற்று இரட்டெதல் உயிர்முதன்மொழிக்கண்ணதென்று கொள்க. குறியது பின்குறிய முறையன்றி அக்கூற்றி ஒல் நெடியன குறுகினின்றவழியும் குறியதன்முன்னர் ஒற்றாய் இரட்டெதலும், குறியது திரிந்து நெடியதாயவழி அதன்முன்னர் ஒற்றாய்க்கெடுதலும் கொள்க.

தம்மை, நம்மை என இவை நெடியன குறுகின்று ஒற்று இரட்டின. மற்றையது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

‘அறிய’ என்றதனான, நெடியதன்முன்னர் ஒற்றுக் கெடுவது தகார நகாரங்கள் வந்து திரிந்தவழியென்பதனும், ஆண்டெல்லாம் கெடாதென்பதனும் கொள்க. தேன்றீது என்பது ஆண்டுக்கெடாதது.

‘நெறியியல்’ என்றதனான குறியதன்முன்னர் கின்ற ஒற்றின்றிப் புணர்ச்சியாற் பெற்றதும் இரட்டுமென வுணர்க. அவ்வடை. எனவரும். (கஅ)

ஈசக. ஆற னுருபினு நான்க னுருபினும்
கூறிய குற்றொற் றீரட்ட லில்லை
ஈறாகு புள்ளி யகரமொடு நிலையும்
நெடுமுதல் குறுகு மொழிமுன் னை.

இஃது, உருபியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிக்கருவி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஆறன் உருபினும் நான்கன் உருபினும் ஈறு ஆறு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்-ஆறனுருபின்கண்ணும் நான்கனுருபின்கண்ணும் ஈறாகு புள்ளிகள் அகரத் தொல் நிலைபெறும். நெடுமுதல் குறுகும் மொழிமுன் கூறிய குற்றொற்று இரட்டல் இல்லை-நெடித்கிய முதலெழுத்துக் குறுகிமுடியும் மொழிக்கண் மேற்கூறிய குற்றொற்று இரட்டல் (ஆறனுருபின்கண்ணும் நான்கனுருபின்கண்ணும்) இல்லை.

உ-ம். தமது, நமக்கு; நமது, நமக்கு எனவரும்.

‘கூறிய’ என்றதனானே நெடுமுதல் குறுகாதமொழியும் குறுகுமொழியும் இவ் விருவிதியும்கொள்க. எல்லார் தமதும், எல்லார் தமக்கும் எனவரும். (கக)

[நெடுமுதல் குறுகாதமொழிகள் தம், நம், ‘நம்’ என்னுஞ்சாரியை யிடைச்சொற்கள். ஆன் என்பது இடைச்சொல். அ என்பது அசை.]

ஈசஉ. தும்மெ னிறுதிபு மந்நிலை திரியாது.

இதையும் அது.

இ-ள் :—தும் என் இறுதியும் அநிலை திரியாது-தும் என்னும் மகரவிறுதி மேற்கூறிய ஈறாகுபுள்ளி அகரமொடு நிலையலும் குற்றொற்றிரட்டாமையுமாகிய அந்நிலைமையில் திரியாது.

உ-ம். தும்க்கு, துமது என வரும். (உஅ)

ஈசஉ. உகரமொடு புணரும் புள்ளி யிறுதி
யகரமு முயிரும் வருவழி யியற்கை.

இது, புள்ளிமயங்கியலை நோக்கியதோர் நிலைமொழிச்செய்கை கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உகரமொடு புணரும் புள்ளி இறுதி-உகரப்பேற்றோடு புணரும் புள்ளி யிறுதிகள், யகரமும் உயிரும் வருவழி இயற்கை-யகரமும் உயிரும் வருமொழியாய் வருமிடத்து அவ்வுகரம் பெறாது இயல்பாய்முடியும்.

உ-ம். உரிஞ்யானு, உரிஞ் அனந்தா; பொருந் யானு, பொருந் அனந்தா; உரிஞ் ஆதா, பொருந் ஆதா என ஒட்டிக. (உக)

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

௩௬௪. உயிரும் புள்ளியு மிதுதி யாகி
 அளவு நிறையு மெண்ணுஞ் சுட்டி
 உளவெனப் பட்ட வெல்லாச் சொல்லுந்
 தத்தங் கிளவி தம்மகப் பட்ட
 முத்தை வருஉந் காலந் தோன்றின்
 ஒத்த தென்ப வேயென் சாரியை.

இஃது, அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணுப்பெயரும் தம்பிற்ப் புணருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—உயிரும் புள்ளியும் இதுதியாகி அளவும் நிறையும் எண்ணும் சுட்டி உள எனப்பட்ட எல்லா சொல்லும்—உயிரும் புள்ளியும் ஈராய் அளவையும் நிறையையும் எண்ணையும் கருதி உளவென்று சொல்லப்பட்ட எல்லாச்சொற்களும், தம் தம் கிளவி தம் அகப்பட்ட முத்தை வரும் காலம் தோன்றின் ஏ என் சாரியை ஒத்தது என்பதற்கு இளமாகிய சொற்களாகிய தமக்கு அகப்படும் மொழியாயுள்ளன தம்முன்னே வரும் காலம் தோன்றுமாயின் ஏ என்னுஞ்சாரியை பெற்று முடிதலை பொருந்திற்று என்ப.

உ-ம். உழக்கேயாழாக்கு, கலனேபதக்கு என இவை அளவுப்பெயர். தொடியேகஃச, கொள்ளே ஐயலி என இவை நிறைப்பெயர். காணியேமுந்திரிகை, காலே காணி என இவை எண்ணுப்பெயர்.

உயிரீது புள்ளியீது என்றதனானே, ஏ என்சாரியை பெருததையும் உளவென்று கொள்க. குறுணி, நானுழி எனவரும். (உஉ)

அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்குப்
 புரைவ தன்றறற் சாரியை யியற்கை.

இஃது, எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—அரை என வரும் பால் வரை கிளவிக்கு புரைவது அன்று சாரியை இயற்கை-அரை என்றுசொல்ல வருகின்ற பொருட்குற்றை புணரநின்ற சொல்லிற்குப் பொருந்துவ தன்று மேற்கூறிய ஏ என் சாரியை பெறும் இயல்பு.

உ-ம். உழக்கரை, தொடியரை, ஒன்றரை எனவரும்.

இஃது “ஒட்டிதற் கொழுகிய வழக்கு” [புணரியல்-௩௩] அன்று என்றபதனான் விலக்குண்ணதோவெனில், ‘தம்மகப்பட்ட’ என்று வருமொழியையும் வரைந்தோ தினமையின் இதற்கு அவ்விதிசெல்லாதென்பது. [ஆல் என்பது அசை.] (உ௩)

௩௬௫. குறையென் கிளவி முன்வரு காலே
 நிறையத் தோன்றும் வேற்றுமை யியற்கை,

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிரிதுவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—குறை என் கிளவி முன் வருகாலே-குறை என்னும் சொல் அளவுமுதலியவற்றின்முன் வருங்காலத்த, நிறைய தோன்றும் வேற்றுமை இயற்கை-நிறையத் தோன்றும் மேல் வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிமுடிபிற்குச் சொல்லும் இயல்பு.

எழுத்ததிசாரம் - தொகைமரபு

உ-ம். உரிக்குறை, கலக்குறை, தொடிக்குறை, கொட்டுறை, காணக்குறை, காற்குறை எனவரும்.

‘முன்’ என்றதனான், பொருட்பெயரோடு புணரும்வழியும் வேற்றுமைமுடிபு எய்துகவென்பது. கல்பயது எனவரும்.

‘நிறைய’ என்பதனால், கூறு என்பதன்கண்ணும் வேற்றுமை முடிபு எய்து மென்பது. நாழிக்கூறு எனவரும். (உச)

ஈசுஎ. குற்றிய லுகரக் கிள்ளே சாரியை.

இது, வேற்றுமைமுடிபு விலக்கி இன் வருத்தமையின் எய்தியது விலக்கிப் பிறி துவிதி கூறுதல் நுகலிற்று.

இ-ள்:—குற்றியலுகரத்திற்கு—குற்றுக்காவீற்று அளவுப்பெயர் முதலியவற்றிற்கு, சாரியை இன்-(குறையொடுபுணரும்வழி வரும்) சாரியை இன்.

உ-ம். உழக்கின்குறை, கழஞ்சின்குறை, ஒன்றின்குறை எனவரும்.

[‘குற்றியலுகரத்திற்கு’ என்பது ‘குற்றியலுகரக்கு’ என விகாரப்பட்டு நின்றது. அஃது ஆகுபெயர், அவ்வீற்று அளவுப்பெயர் முதலியவற்றிற்கு ஆயினமையின். ஏகாரம் அசை.] (உடு)

ஈசுஅ. அத்திகை வருஉங் கலமென் னளவே.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—கலம் என். அளவு இடை அத்து வரும்—கலம் ஏன்னும் அளவுப்பெயர் (குறை யொடு புணரும்வழி) இடையில் அத்து வரும்.

உ-ம். கலத்துக்குறை எனவரும்.

இது ‘கலன்’ என்னும் னகரவீறேல், நிலமொழி ஒற்றுக்கேடும் வருமொழி ஒற்றுப்பேறும் “அத்தே வற்றே” [புணரியல்-கூக] என்பதனைக் கொள்ளப்படும். ‘கல னெனளவு’ என ஒதாதது செய்யுளின்பம் நோக்கிப்போலும். சாரியை முற்கூறிய வதனால், இன்சாரியை பெற்றவழி முன் மாட்டேற்றான் எய்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (உச)

ஈசுக. பணியெ னளவுங் காவெ னிறையும்
நிணியுங் காவை யின்கொடு சிவ்ணும்.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—பணி என் அளவும் கா என் நிறையும்—பணி என்னும் அளவுப்பெயரும் கா என்னும் நிறைப்பெயரும், நிணியும் காவை இன்கொடு சிவ்ணும்—(குறை என்பத கொடு புணருமிடத்து) ஆராயுங்காலத்து இன்சாரியையொடு பொருந்தும்.

உ-ம். பணியின்குறை, காவின்குறை எனவரும்.

‘நிணியுங் காவை’ என்றதனான், வல்லெழுத்துப்பேறும் சிறுபான்மை கொள்க. பணைக்குறை, காக்குறை எனவரும். (உஎ)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

நாஸி. அளவிற்கு நிறையிற்கு மொழிமுதலாகி
உளவெனப் பட்டவொன்பதிற் நெழுத்தே
அவைதாம்
க ச த ப வென்ற ந ம வ வென்ற
அகர உகரமோ டவையென மொழிப.

இஃது, அளவுப்பெயர்க்கும் நிறைப்பெயர்க்கும் முதலாம் எழுத்திற்கு வரையறை கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுதலாகி உள எனப்பட்ட ஒன்பதிற்கு எழுத்து-அளவுப்பெயர்க்கும் நிறைப்பெயர்க்கும் மொழிமுதலாம் உளவென்று சொல்லப்பட்டன ஒன்பதெழுத்து. அவைதாம்-அவை (யாவையோவெனின்), க ச த ப என்ற ந ம, வ என்ற அகரமொடு உகரமொடு அவை என மொழிப-க ச த ப க்களும் ந ம வ க்களும் அகரமும் உகரமுமாகிய அவை என்று சொல்லுவார்.

உ-ம். கலம், சாடி, னதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டில், அகல், உழக்கு எனவும்; சீரகம், தொடி, பலம், நிறை, மா, வரை, அத்தை, இம்மி எனவும் வரும்.

‘உளவெனப் பட்ட’ என்றதனான், உளவெனப்படாதனவு வென்பது. ஓரடை, ஓராடை எனவரும்.

மற்று இவ்வரையறை கூறிய பயத்தது என்னையெனின், மேல் அகத்தோத்தினுள் அவற்றிற்கு முடிபுகூறும்வழி, அதிகாரத்தான் வன்கணத்தும், மேற்சொல்லாதொழிந்தகணத்தினும் சேற்றற்கு என்பது. (உஅ)

[‘அகரமொடு’ என்பது ஒடு கெட்டு நின்றது. ‘என்ற’ என்பன இரண்டும், ‘ஒடு’ என்பன இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம் ஈற்றகை.]

நாஎக. ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா நெல்லாம்
மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
ஒத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே.

இஃது, இவ்வோத்துப் புறநடை.

இ-ள் :—நாது இயல் முருங்கின்-உயிரும் புள்ளியும் இறுதியானவை வருமொழியொடு கூடி நடக்குமிடத்து, இவை இவற்று இயல்பு என கூறிய கிளவிப் பல் ஆறு எல்லாம்-இம்மொழிகளின்முடிபு இவற்றின் இயல்பெனக் கூறி முடிக்கப்பட்ட சொற்களினது (அவ்வாற்றான் முடியாதுகின்ற) பலவகை முடிபுகளெல்லாம், மெய்த்தலைப்பட்ட வழக்கொடு சிவணி ஒத்தவை உரிய புணர்மொழிநிலை-உண்மையைத்தலைப்பட்ட வழக்கொடு கூடிப் பொருத்தினைவ உரியவாம் புணரும் மொழிகள்நிலைமைக்கண்.

உ-ம். விள ஞான்றது என்புழி நிலைமொழிப் பெயரது இயல்பும், ஞான்ற ஞாயிறு என நிலைமொழிவினாயாவழி இருமொழி இயல்புமாகிய “ஞ ந ம ய வ” [தொகை-உ] என்பதன் ஒழிபும், மண் கடிது என்புழி வருமொழி வன்கணத்து இயல்பாகிய “மொழிமுதலாகும்” [தொகை-இ] என்பதன் ஒழிபும், நட ரெள்ளா

என்னும் இயல்புகணத்து இருமொழி இயல்பும், நிற்கொற்று என்புழி நிற்கொற்று, கிற்கொற்று என நிலைமொழிதிரிந்த உறழ்ச்சியும், துக்கொற்று, துஞ்ஞெள்ளா என்னும் மிருதியும், உரிஞ்ஞெள்ளா என்னும் இயல்புகணத்து உரினுஞ்ஞெள்ளா என உகரப்பேறும், உரிஞ்யாளு, உரிஞ் அனந்தா என்னும் இருமொழி இயல்பும், மண்ணு கொற்று, மண்ணுக்கொற்று, மண்ணுஞ்ஞெள்ளா எனவரும் ("ஒளவென வறூஉம்") [தொகை-ய] என்பதனின் விலக்கப்படாந்) னகர னகர னகர வகரமாகிய புள்ளியி றுதிகளின் நிலைமொழிஉகரப்பேறுமாகிய "உயிரீ ருகிய முன்னிலைக் கிளவி" [தொகை-க] என்பதன் ஒழிபும், வீரவுப்பெயர் த்திரிபின்மேல் எடுத்து ஒதப்படாதனவாய சின்னாண் என்றூற்போலவரும் "அஃறிணை வீரவுப்பெயர்" [தொகை-ய௩] என்பதன் ஒழிபும், காவீக்கண், குவளைக்கண் என்றூற்போல அவ்வழிமுடிபாகிய "வேற் றுமை யல்வழி" [தொகை-க௩] என்பதன் ஒழிபும், குறுணி பதக்குறாணுழி, சீரக்கரை, ஒருமாவரை என்னும் "உயிரும் புள்ளியு மிதுதி யாகி" [குற்றியலுகரப் புணரி யல்-எ௬] என்பதன் ஒழிபும், பிறவற்றின் ஒழிபுமெல்லாம் ஈண்டேகொள்க. (உக)

பலரறி சொன்முன் யாவ ரென்னும்
பெயரிடை வகரங் கெடுதலும் மேனை
ஒன்றறி சொன்முன் யாதென் வினாவிடை
ஒன்றிய வகரம் வருதலு மிரண்டும்
மருவின் பாத்தியிற் திரியுமன் பாயின்றே.

இது, மருஉமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—பலர் அறி சொல்முன் யாவர் என்னும் பெயரிடை வகரம், கெடுதலும்- பலரை அறியும் சொல்முன்னர் வருகின்ற யாவர் என்னும் பெயரிடையில் வகரம் கெடுதலும், எனை ஒன்று அறி சொல்முன் யாது என் வினா இடை ஒன்றிய வகரம் வருதலும்-ஒழிந்த ஒன்றனை அறியும் சொல்முன்னர்வரும் யாதுஎன்னும் வினாமொழி யிடை உயிரொடுபொருத்திய வகரம் வருதலும், இரண்டும் மருவின் பாத்தியில் பயின்று திரியும்-இரண்டும் மருஉக்களது முடிபினிடத்துப் பயின்று வழங்கும்.

உ-ம். அவர்யார் எனவும், அதுபாவது எனவும் வரும்.

'ஒன்றிய' என்றதனால், வகரஉயிர்தொழி என்னும் சொல்லாக. இன்னும் அத்தனானே, யாரென்பதும் யாவதென்பதும் நிலைமொழியாய்ப் பிறிஞ்ஞெழியொடு புணரும் வழியும் இம்முடிபுகொள்க. "யார்யார்க்கண்டேயுவுப்பர்" எனவும், "யாவதுடன் நென வுணரார்மாடும்" எனவும்வரும்.

'பயின்று' என்றதனால், பலரறிசொல்லும் ஒன்றறிசொல்லும் வருமொழியாய வழியும் இம்முடிபுகொள்ளப்படும். யாரவர், யாவதது எனவரும். (௩௩)

ஐந்தாவது தொகைமாடி முற்றிற்று.

ஆரூலது - உருபியல்.

இங்வேர்த்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், உருபுகளொடு பெயர் புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின், உருபியல் என்னும் பெயர்த்து. மேல் தொகுத்துப் புணர்த்த செய்கை ஈண்டிடுன்றும் விரித்துப்புணர்க்கின்றாராகவின், தொகைமாயி னோடு இயைபு உடைத்தாயிற்று.

ஈஎஊ. அ ஆ உ ஊ ஏ ஔ எ வௌன்தும்
அப்பா லாற னிலைமொழி முன்னர்
வேற்றுமை யுருபிற் கின்றே சாரியை.

இத்தலைக்குத்திரம் என் றதவற்றோவெனின் அகர ஆகார உகர ஊகார எகர ஔகார ஈதுகள் உருபினோடு புணருமாறு உணர்த்துதல் றதவற்று.

இ-ள் :—அ ஆ உ ஊ ஏ ஔ எ வௌன்தும் அப்பால் ஆறன் கிலைமொழிமுன்னர்— அ ஆ உ ஊ ஏ ஔ எ ன்றுசொல்லப்படுகின்ற அக்கூற்று ஆறனையும் ஈருகவுடைய நிலைமொழிகளின்முன்னர், வேற்றுமை உருபிற்கு சாரியை இன்-வேற்றுமையுருபு கள் வருமொழியாய்வந்த நிலைமைக்கு இடைவரும் சாரியை இன்சாரியை.

உ-ம். விளவினை, விளவினொடு, விளவிற்று, விளவின், விளவினது, விளவின்கண் எனவும்; பலாவினை, பலாவினொடு எனவும்; கடுவினை, கடுவினொடு எனவும்; கழுஉ வினை, கழுஉவினொடு எனவும்; சேவினை, சேவினொடு எனவும்; வெளவினை, வெளவினொடு எனவும் கருவி அறிந்து ஓட்டிக. (க)

ஈஎச. பல்லவ வ துதலிய வகர விறுபெயர்
வற்றொடு சிவண லெச்ச மின்றே.

இது, மேற்கூறிய ஈற்றுள் அகரவீற்றுள் சிவவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறி துவதி கூறுதல் ஆதலிற்று.

இ-ள் :—பல்லவ வ துதலிய பெயர் இறு அகரம்-பன்மைப்பொருளைக் கருதின பெயர்களின் இறுதி அகரம்,வற்றொடு சிவணல் எச்சம் இன்று-வற்றுச்சாரியையொடு பொருந்துதலை ஒழிதல் இல்லை.

உ-ம். பல்லவற்றை, பல்லவற்றொடு; உள்ளவற்றை, உள்ளவற்றொடு; இல்ல வற்றை, இல்லவற்றொடு; சில்லவற்றை, சில்லவற்றொடு என ஓட்டிக.

‘எச்சமீன்று’ என்றதனான், ஈண்டும் உருபு இன் சாரியைபெற்றே முடியுமெ ன்று கொள்க. இன்னும் இதனானே மேல் இன்பெற்றன பிற சாரியையும் பெறு மெனக் கொள்க. மகத்தை, நிலத்தை எனவரும். (உ)

ஈஎஊ. யாவென் வினாவு மாயிய றிரியாது.

இஃது ஆகாரவீற்றுள் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவதி வகுத் தல் றதவற்று.

யா என் வினாவும் அ இயல் திரியாது-யா என்று சொல்லப்படும் ஆகாரவீற்று வினாப்பெயரும் மேற்கூறப்பட்ட வற்றுப்பெறும் அவ்வியல்பில் திரியாது.

உ-ம். யாவற்றை, யாவற்றொடு என ஓட்டிக. (ஊ)

ஈஎசு. சுட்டுமுத லுகர மன்னொடு சிவணி
ஒட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே.

இஃது, உகரவீற்றுட் சிலமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவீதி வகுத்தல் ஈதலிற்று.

இன் :—சுட்டு முதல் உகரம் அன்னொடு சிவணி-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகரவீற்றுச்சொல் அன்சாரியையொடு பொருத்தி, ஒட்டிய மெய் ஒழித்து உகரம் கெடும்-தான் பொருத்திய மெய்யை ஒழித்து உகரம் கெடும்.

உ-ம். அதனை, அதனொடு; இதனை, இதனொடு; உதனை, உதனொடு என ஒட்டிக.

ஈஎஎ. சுட்டுமுத லாகிய வையெ னிறுதி
வற்றொடு சிவணி நின்றலு முரித்தே.

இஃது, ஐகரவீற்றுட் சிலமொழிக்கு முடிபுகுதல்தல் ஈதலிற்று.

இன் :—சுட்டு முதலாகிய ஐ என் இறுதி-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகரவீற்றுச்சொல், வற்றொடு சிவணி நின்றலும் உரித்து-வற்றுச்சாரியையொடு பொருத்தி அவ்வீற்றைகாரம் நின்றலு முரித்து; (நில்லாமைபு முரித்து).

உ-ம். அவையற்றை, அவையற்றொடு; இவையற்றை, இவையற்றொடு; உவையற்றை, உவையற்றொடு என ஒட்டிக.

ஐகாரம் கெட்டவழி, சின்ற வகரத்தினை வற்றின்மிசை ஒற்றென்று கெடுத்து அவற்றை, அவற்றொடு; இவற்றை, இவற்றொடு; உவற்றை, உவற்றொடு என ஒட்டிக.

மற்று இம்முடிபு சுட்டுமுதல் வகர வீற்றொடு ஒத்தமையின், ஈண்டு இது கூறல் மிகைபடக்கூறலாம் பிற எனின், அஃது ஒக்கும்; இவ்வாறு கூறுவனமேலும் உன்; இவற்றிற்கெல்லாம் ஆசிரியன் கருத்து அறிந்துகொள்ளப்படு மென்பது. (௫)

ஈஎஅ. யாவென் வினாவியெ னிறுதியும்
ஆயிய நிரியா தென்மனார் புலவர்
ஆவயின் வகர மையொடுங் கெடுமே.

இதுவும் அது.

இன் :—யா என் வினாவின் ஐ என் இறுதியும்-யா என்னும் வினாவியையுடைய ஐகரவீற்றுச்சொல்லும், அ இயல் திரியாது என்மனார் புலவர்-மேற்கூறிய சுட்டுமுதல் ஐகாரம்போல வற்றுப்பெறும் அவ்வியல்பில் திரியாதென்றுசொல்லுவர் புலவர்; அ வயின் வகரம் ஐயொடும் கெடும்-அவ்வீடத்து வகரம் ஐகாரத்தொடுகூடக் கெடும்.

உ-ம். யாவற்றை, யாவற்றொடு என ஒட்டிக.

வகரம் வற்றின்மிசை ஒற்றென்று கெடுவதனை, ஈண்டுக் கேடோதியவதனால் பிற ஐகாரமும் வற்றுப்பெறுதல் கொள்க. கரியவற்றை, செய்யவற்றை எனவரும்.

ஈஎகூ. நீயெ னொருபெயர் னெடுமுதல் குறுகும்
ஆவயி னகர மொற்றா கும்மே.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இஃது, ஈகாரவீற்றுள் ஒருமொழிக்கு முடிபுகுதல் ஊதலிற்று.

இ-ள் :—ஈ என் ஒரு பெயர் நெடுமுதல் குறுகும்-ஈ என்னும் ஒரு பெயர் நெடு தாகிய முதல் குறுகும்; அ வயின் னகரம் ஒற்றாகும்-அவ்விடத்துவரும் னகரம் ஒற்றாகும்.

உ-ம். நின்னை, நின்னெடு என ஒட்டுக.

‘ஒரு பெயர்’ என்றது, நின் என்பதும் வேறொரு பெயர்போறலை விலக்கிற்று. பெயர்குறுகும் என்றது முதல்குறுகும் என்றது, அப்பெயரின் நெட்டெழுத்து நிலையது அக்குறுக்க மென்றற் கென்பது. நெடுமுதல் என்றது அம்மொழிமுதலின் ஈகரம் குறுகுதலை விலக்கிற்று. ஈண்டு, உயர்மெய்யொற்றுமைபற்றி நெடியது முதலாயிற்று. சாரியைப்பேற்றிடை எழுத்துப்பேறு கூறியது, மூன்றாம் உருபின்கண் சாரியைபெற்றே வந்த அதிகாரம் மாற்றி நின்றது. (எ)

ஈ அய். ஓகார விறுதிக்கு கொள்ளே சாரியை.

இஃது, ஓகாரவீற்று முடியுமாறு உணர்த்துதல் ஊதலிற்று.

இ-ள் :—ஓகார இறுதிக்கு சாரியை ஒன்-ஓகாரவீற்றுக்கு இடைவரும் சாரியை ஒன் சாரியை.

உ-ம். கோஓனை, கோஓனெடு என ஒட்டுக. (அ)

ஈ அக. அ ஆ வென்னு மரப்பெயர்க் கிளவிக்க
கத்தொடுஞ் சிவனு மேமு னுருபே.

இஃது, அகர ஆகாரவீற்றுட் சிலமொழிக்கு, உருபின்கண் எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி கூறுதல் ஊதலிற்று.

இ-ள் :—அ ஆ என்னும் மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு-அ ஆ என்று சொல்லப்படும் மரத்தை உணரநின்ற பெயராகிய சொற்கு, அத்தொடும் சிவனும் ஏழன் உருபு-முன் கூறிய இன்னோடன்றி அத்தொடும் பொருந்தும் ஏழாம் உருபு.

உ-ம். விளவத்துக்கண், பலாவத்துக்கண் எனவரும். (ஆ)

ஈ அஉ. ஞ ந வென் புள்ளிக் கின்னே சாரியை.

இது, புள்ளியீற்றுள் ஞகாரவீறும் ஈகாரவீறும் முடியுமாறு கூறுதல் ஊதலிற்று.

இ-ள் :—ஞ ந என் புள்ளிக்கு இன்சாரியை-ஞ ந என்று சொல்லப்படுகின்ற புள்ளியீறுகட்டு வரும்சாரியை இன்சாரியை.

உ-ம். உரினினை, உரினினெடு; பொருளினை, பொருளினெடு என ஒட்டுக. [ஏகாரம் அசை.] (ஐ)

ஈ அங். சுட்டுமுதல் வகர மையு மெய்யும்
கெட்ட விறுதி யியற்றிரி பின்றே.

இது, வகரவீற்று நான்கனுள்ளும் சுட்டுமுதல் வகரவீற்றிற்கு முடிபுகுதல் ஊதலிற்று.

எழுத்த்திகாரம் - உருபியல்

இ-ள் :—சட்டுமுதல் வகரம்-சட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வகாரவீற்றுச் சொல், ஐயும் மெய்யும் கெட்ட இறுதி இயல் திரிபு இன்று-ஐகாரமும் அதனைப் பற்றப்பட்ட மெய்யும் கெட்டு வற்றுப்பெற்று முடிந்த சட்டுமுதல் ஐகாரவீற்றியல்பில் திரிபின்றி வற்றுப்பெற்று முடியும்.

உ-ம். அவற்றை, அவற்றொடு; இவற்றை, இவற்றொடு; உவற்றை, உவற்றொடு என ஒட்டுக. (க௬)

ரா அச. ஏனை வகர மின்னொடு சிவணும்.

இது, வகரவீற்றுள் ஒழிந்த வகரவீற்றிற்கு முடிவுகூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும்-ஒழிந்த வகரவீறு இன் சாரியை யொடு பொருந்தி முடியும்.

உ-ம். தெவ்வினை, தெவ்வின்னொடு என ஒட்டுக.

மற்று இது உரிச்சொல்லன்றோவெனின், உரிச்சொல்லேயெனினும் படுத்த லோசையாற் பெயராயிற்றெனக் கொள்க. (க௭)

ரா அரு. மஃகான் புள்ளிமுனத்தே சாரியை.

இது, மகரவீறு முடியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—மஃகான் புள்ளிமுன் அத்து சாரியை-மகரமாகிய புள்ளியிற்றுச் சொல்முன் வரும்சாரியை அத்துச் சாரியை.

உ-ம். மரத்தை, மரத்தொடு எனவரும். (க௮)

ரா அச. இன்னிடை வருஉ மொழியுமா ருளவே.

இது, மகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—இன் இடைவரும் மொழியும் உள்-மகரவீறு அத்துச்சாரியை யொழிய இன்சாரியை இடைவந்து முடியும் மொழிகளும் உள்.

உ-ம். உருமினை, உருமினொடு என ஒட்டுக.

[ஆர் என்பது அசை. ஏகாரம் ஈற்றசை.] (க௯)

ரா அள. தும்மெ னி றுதி யியற்கை யாகும்.

இது, மகரவீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி உருத்தல் நுதலிற்று.

இ-ள் :—தும் என் இறுதி இயற்கை ஆகும்-தும் என்னும் மகரவீறு மேற்குறிய அத்தும் இன்னும் பெருது இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். தும்மை, தும்மொடு என ஒட்டுக. (௯௦)

ரா அய. தாம்நா மென்னு மகர விறுதியும்

யாமெ னி றுதிபு மதனோ ரன்ன

ஆ ள ஆகும் யாமெ னி றுதி

ஆவயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்

ஏனை பிரண்டு நெடுமுதல் குறுகும்.

இது, மகரவீற்றுள் முன்கூறிய முடிபு ஒவ்வாதனவற்றிற்கு முடிபுகூறுதல் றுத விற்று.

இ-ள் :—தாம் நாம் என்னும் மகர இறுதியும் யாம் என் இறுதியும் அதன் ஓர் அன்ன-தாம் நாம் என்று சொல்லப்படும் மகரவீறும் யாம் என்னும் மகரவீறும் மேற்கூறிய றும் என்னும் மகரவீறுபோல அத்தும் இன்னும் பெறாது முடிதலையுடைய வாம், யாம் என் இறுதி ஆ என ஆரும்-யாம் என்னும் மகரவீற்றுமொழி ஆகாரம் எகாரமாம்; ஆ வயின் யகரமெய் கெடுதல் வேண்டும்-அவ்வீடத்து யகரமாகியமெய் கெடுதல்வேண்டும். என இரண்டும் கெடுமுதல் குறுகும்-ஒழிந்த இரண்டும் கெடியவாகிய முதல் குறுகின்று முடியும்.

உ-ம். தம்மை, தம்மொடு; நம்மை, நம்மொடு; எம்மை, எம்மொடு என ஒட்டிக.

‘ஆவயின்மெய்’என்றதனால், பிறவயின்மெய்யும் கெடுமெனக்கொள்க. தங்கண், கண். எங்கண் எனவரும். (௧௬)

௮௮௬. எல்லா மென்னு மிறுதி முன்னர்
வற்றென் சாரியை முற்றத் தோன்றும்
உம்மை நிலையு மிறுதி யான.

இது, மகரவீற்றுள் ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் றுதவிற்று.

இ-ள் :—எல்லாம் என்னும் இறுதிமுன்னர்-எல்லாம் என்னும் மகரவீற்றுச் சொல்லின்முன்பு, வற்று என் சாரியை முற்ற தோன்றும்-மேற்கூறிய அத்தும் இன்னுமன்றி வற்று என்னும் சாரியை முடியத்தோன்றி முடியும், உம்மை நிலையும் இறுதியான்-உம் என்னும் சாரியை நிலைபெறும் இறுதிக்கண்.

உ-ம். எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றெடும் என ஒட்டிக.

‘முற்ற’ என்றதனால், மூன்றும் உருபின்கண்ணும் நான்காம் உருபின்கண்ணும் ஆறாம் உருபின்கண்ணும் உம்மின் உகரக்கேடு கொள்க. [‘இறுதியான்’ என்பது வேற்றுமை மயக்கம். அகரம் சாரியை.] (௧௭)

௮௮௭. உயர்திணை யாயி னம்மிடை வருமே.

இதையும் அது.

இ-ள் :—உயர்திணையாயின் நம் இடை வரும்-எல்லாம் என்னும் வீரவுப்பெயர் அஃறிணைப்பெயரன்றி உயர்திணைப்பெயராய் நிற்குமாயின், நம் இடைவரும்-நம் என்னும் சாரியை இடைவந்து புணரும்.

நிலைமொழியொற்றும் மேல் ‘வற்று மிசையொற்று’ என்று கெட்டுநின்ற அதி காரத்தார் கெடுக்க. இன்னும் அதனானே உம்முப்பெறுதலும், அதன்கண் உகரம் சில உருபின்கண் கெடுதலும் கொள்க.

உ-ம். எல்லாநம்மையும், எல்லாநம்மொடும் என ஒட்டிக. (௧௮)

௮௮௮. எல்லாரு மென்னும் படர்க்கை யிறுதியும்
எல்லீரு மென்னு முன்னிலை யிறுதியும்
ஒற்று முகரமுந் கெடுமென மொழிப

எழுத்ததிகாரம் - உருபியல்

நிற்றல் வேண்டும் ரகரப் புள்ளி
உம்மை நிலையு மிதுதி யான
தம்மிடை வருஉம் படர்க்கை மேன
தம்மிடை வருஉ முன்னிலை மொழிக்கே.

இது, மகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிற்றுவிதிவகுத்தல் ஊதலிற்று.

இன் :—எல்லாரும் என்னும் படர்க்கை இதுதியும் எல்லீரும் என்னும் முன்னிலை இதுதியும்—எல்லாரும் என்றுசொல்லப்படும் படர்க்கையிடத்து மகரவீற்றுச் சொல்லும் எல்லீரும் என்றுசொல்லப்படும் முன்னிலையிடத்து மகரவீற்றுச்சொல்லும், ஒற்றும் உகரமும் கெடும் என மொழிப-இவற்றின்மகரவொற்றும் அதன்முன்னின்ற உகரமும் கெட்டுமுடியு மென்றுசொல்லுவர். ரகரப்புள்ளி நிற்றல் வேண்டும்-அவ்வுகரம் கெடுவழி அதனால் ஊரப்பட்ட ரகரப்புள்ளி கெடாது சிற்றல்வேண்டும்; இதுதியான் உம்மை நிலையும்-அவ்விருமொழிக்கும் இதுதிக்கண் உம் என்னும் சாரியை நிலைபெறும். படர்க்கைமேல் தம் இடைவரும்-படர்க்கையிடத்துத் தம்முச்சாரியை இடைவரும்; முன்னிலைமொழிக்கு தம் இடைவரும்-முன்னிலை மொழிக்கு தம்முச்சாரியை இடைவரும்.

உ-ம். எல்லார்தம்மையும், எல்லார்தம்மொடும்;
மொடும் என ஒட்டுக.

‘படர்க்கை’ ‘முன்னிலை’ என்ற மிகுதியான், மகரவீற்றுத் தன்மைப் பெயரிடைக்கண் நம்முச்சாரியையும், ஈற்றுக்கண் உம்முச்சாரியையும் பெற்றுமுடிவன கொள்க. கரியேநம்மையும், கரியேநம்மொடும் என ஒட்டுக.

படர்க்கைப்பெயர் முற்கூறியவதனால், சகரவீற்றுப் படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் இதுதிக்கண் உம்மொடு தம்முச்சாரியையும் தம்முச்சாரியையும் பெற்று முடிவனகொள்க. கரியார் தம்மையும், சான்றீர் தம்மையும் என ஒட்டுக. உகரமும் ஒற்றும் என்னுத முறையன்றிக் கூற்றினால், அம்முன்று உருபின்கண் உம்மின் உகரக்கேடு எடுத்தோதியவற்றிற்கும் இலெளிஞற் கொண்டவற்றிற்கும் கொள்க. [மேல் என்பது மேன் எனத் திரிந்து அகரச்சாரியை ஏற்றுவின்றது.] (1)

தான்யா னென்னு மாயீ ரி துதியும்

மேன்முப் பெயரொடும் வேறுபா டிலவே.

இது, னகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபுகுதுதல் ஊதலிற்று.

இன் :—தான் யான் என்னும் அ இரு இதுதியும்-தான் யான் என்றுசொல்லப்படும் அவ்விசண்டு னகரவீறும், மேல் முப்பெயரொடும் வேறுபாடு இல-மேல்மகரவீற்றுட்சொல்லப்பட்ட மூன்றுபெயரொடும் வேறுபாடின்றித் தானென்பது ரெடு முதல்குறுதியும் யான் என்பதன்கண் ஆகாரம் எகாரமாய் யகரங்கெட்டும் முடியும்.

உ-ம். தன்னை, தன்னொடு; என்னை, என்னொடு என ஒட்டுக.

[‘இரு’ என்பது தன்முன்னர் உயிர்வந்தமையால் ‘ஈர்’ என்றாயிற்று. அகரச்சுட்டு நீண்டு யகர உடம்படுமெய் பெற்றது, ஏகாரம் ஈற்றகை.] (உ)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

ாக௩. அமுனே புமுனே யாயிரு மொழிக்கும்
அத்து மின்னு முறமுத் தோன்றல்
ஒத்த தென்ப வுணரு மோரே.

இதவும் அது.

இ-ள் :—அமுன் புமுன் அ இரு மொழிக்கும்-அமுன் புமுனாகிய அவ்விருமொழிக்கும், அத்தும் இன்னும் : உறமு தோன்றல் ஒத்தது என்ப உணருமோர்-அத்துச்சாரியையும் இன்சாரியையும் மாறிவரத்தோன்றுதலைப் பொருந்திற்றென்ப உணருவோர்.

உ-ம். அமுத்தை, அமுத்தொடு; அமுனினை, அமுனினொடு; புமுத்தை, புமுத்தொடு; புமுனினை, புமுனினொடு என ஒட்டுக.

'தோன்றல்' என்றதனால், எவன் என்றும், என் என்றும் நிறுத்தி, வற்றுக்கொடுத்து வேண்டும் செய்கைசெய்து எவற்றை, எவற்றொடு எனவும், எற்றை, எற்றொடு எனவும் முடிக்க.

'ஒத்தது' என்றதனால், எவின் எனநிறுத்தி, அத்தும் இன்னும் கொடுத்துச் செய்கைசெய்து எவின்த்தை, எவின்த்தொடு எனவும், எவினினை, எவினினொடு எனவும் முடிக்க.

அத்து முற்கூறியவதனால், அத்துப் பெற்றவழி இனிது இசைக்குமெனக் கொள்க.

[அமுன்-பிணம். முன் ஏகாரம் இரண்டும் எண்ணிடைச்சொல். பின் ஏகாரம் ஈற்றசை. 'உணருமோர்' என்பது தொல்லைவழக்கு.] (உக)

ாக௪. அன்னென் சாரியை யேழ னிறுதி
முன்னர்த் தோன்று மியற்கைத் தென்ப.

இது, முகாரவீற்று ஒருமொழிக்கு முடிபுகுறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—அன் என் சாரியை ஏழன் இறுதிமுன்னர் தோன்றும் இயற்கைத்து என்ப-அன் என்னும் சாரியை ஏழென்னும் சொல்லிறுதியின்முன்னே தோன்றும் இயல்பினை யுடைத்தென்று சொல்லுவர்.

உ-ம். ஏழினை, ஏழினொடு என ஒட்டுக.

சாரியை முற்கூறியவதனால், பிறவும் அன்பெறுவனகொள்க. பூழினை, பூழினொடு; யாழினை, யாழினொடு என ஒட்டுக. (உஉ)

ாக௫. குற்றிய லுகரத் திறுதி முன்னர்
முற்றத் தோன்று மின்னென் சாரியை.

இது, குற்றியலுகர ஈற்றிற்கு முடிபுகுறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—குற்றியலுகரத்து இறுதிமுன்னர் முற்ற தோன்றும் இன் என் சாரியை-குற்றியலுகரமாகிய ஈற்றின்முன்னர் முடியத்தோன்றும் இன் என்சாரியை.

உ-ம். வரகினை, வரகினொடு; காகினை, காகினொடு என ஒட்டுக.

எழுத்ததிசாரம் - உருபியல்

'முற்ற' என்றதனால், பிறசாரியை பெறுவனவும்கொள்க. வழக்கத்தாற்பாட்டா
ராய்ந்தான், கரியதனை, கரியதனொடு எனவரும். (உக)

ாகுசு. நெட்டெழுத் திம்ப ரொற்றுமிகத் தோன்றும்
அப்பான் மொழிக எல்வழி யான.

இஃது, அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்குதல் துதலிற்று.

இன் :—நெட்டெழுத்து இம்பர் ஒற்று மிகத்தோன்றும்-நெட்டெழுத்தின்பின்
னாக (இடை) இனவொற்று மிகத்தோன்றும், அப்பால் மொழிக் அல்வழியான்-
அக்கூற்றுமொழிகள் அல்லாத இடத்தின்கண்ணே.

அவ்வீது இன்சாரியை பெறுவது ஆண்டாயின் பெறுது.

உ-ம். யாட்டை, யாட்டொடு எனவரும்.

அப்பான்மொழிகளாவன க ச த ப க்கள். இவை இனவொற்றுமிகாதென்று
கொள்க.

'தோன்றும்' என்றதனால், உயிர்த்தொடர்மொழியும் இன்பெறுது இனவொ
ற்று மிகுதல்கொள்க. முயிற்றை, முயிற்றொடு எனவரும். (உச)

ாகுஎ. அவைதாம்

இயற்கைய வாசுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இது, மேற் சாரியை விலக்கப்பட்டவற்றிற்கு முடிபுகுறுதல் துதலிற்று.

இன் :—அவைதாம்-மேற் சாரியை பெறுவென விலக்கப்பட்ட அவைதாம்,
இயற்கையவாகும் செயற்கைய என்ப-இயல்பாய்முடிதலைபுடையவாகும் செய்தியை
புடைய வென்றுசொல்லுவர்.

உ-ம். யாட்டை, யாட்டொடு என ஒட்டிக.

'செயற்கைய' என்றதனால், இனவொற்றுமிக்கன சிறுபான்மை இன்பெறுதலு
ம்கொள்க. யாட்டினை, யாட்டினொடு; முயிற்றினை, முயிற்றினொடு எனவரும். (உசி)

ாகுஅ. எண்ணி னிறுதி யன்னொடு சிலனும்.

இஃது, அவ்வீற்று எண்ணுப்பெயர் முடிபுகுறுதல் துதலிற்று.

இன் .—எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிலனும் - எண்ணுப்பெயர்களினது
குற்றுசுவீறு அன்சாரியையொடு பொருத்தம்.

உ-ம். ஒன்றனை, ஒன்றனொடு; இரண்டனை, இரண்டனொடு என ஒட்டிக. (உசு)

ாகுசு. ஒன்று முதலாகப் பத்தூர்த்து வருஉம்
எல்லா வெண்ணுஞ் சொல்லுக் காரீ
ஆனிடையரின மான மில்லை
அஃதென் கிளவி யாவயிற் கெடுமே
உய்தல் வேண்டும் பஃகான் மெய்யே.

இதுவும் அது.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள் :—ஒன்று முதலாக பத்து ஊர்ந்து வரும் எல்லா எண்ணும்—ஒன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர் முதலாகப் பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயரால் ஊரப்பட்டிவரும் எல்லா எண்ணுப்பெயர்களும், சொல்லுங்காலை-முடிபுசொல்லுங்காலத்து, ஆன் இடைவரினும் மானம் இல்லை-அவ்வீற்றிற்கு மேற்கூறிய அன்னையன்றி ஆன்சாரியை இடைவரினும் குற்றமில்லை. அ வயின் அஃது என் கிளவி கெடும்-அவ்வான் சாரியை பெற்றவழி அஃது என்னும் சொல்கெடும். பஃகான்மெய் உய்தல்வேண்டும்-அதுகெடுவழி அவ்வகரத்தான் ஊரப்பட்ட பகரமாகியமெய் கெடாது நின்றல் வேண்டும்.

உ-ம். ஒருபாளை, ஒருபாறெடு; இருபஃதினை, இருபஃதினெடு என ஒட்டுக. 'சொல்லுங்காலை' என்றதனால், ஒன்பதென்னும் எண்ணுப்பெயரும் ஆன் பெற்று அவ்வீற்றின் அது என்னும் சொற்கெட்டு முடிதல்கொள்க. ஒன்பாளை, ஒன்பாறெடு என ஒட்டுக. (உஎ)

உா. யாதெ னிறுதியுஞ் சுட்டுமுத லாகிய
ஆய்த விறுதியு மன்னெடு சிவனும்
ஆய்தங் கெடுத லாவயி னான.

இதவும் அக்குற்றகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு முடிபுகூறுதல் ததவீற்று.

இ-ள் :—யாது என் இறுதியும்-யாது எனவரும் குற்றகர ஈறும், சுட்டுமுதலாகிய ஆய்த இறுதியும்-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஆய்தத்தொடர்மொழிக் குற்றகர ஈறும், அன் ஒடு சிவனும்-அன்சாரியையொடு பொருந்தும்; அ வயினான் ஆய்தம்கெடுதல்-அவ்விடத்து ஆய்தம் கெடுக.

உ-ம். யாதனை, யாதறெடு; அதனை, அதறெடு; இதனை, இதறெடு; உதனை, உதறெடு என ஒட்டுக. (உஅ)

[அகரச்சுட்டு நீண்டு நின்றது. 'ஆன்' என்பது வேற்றுமை மயக்கம். ஈற்றகரம் சாரியை.]

உாக. ஏழ னுருபிற்குத் திசைப்பெயர் முன்னர்ச்
சாரியைக் கிளவி யியற்கையு மாகும்
ஆவயி னிறுதி மெய்யொடுங் கெடுமே.

இதவும் குற்றகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு ஏழாம் உருபொடு முடிபுகூறுதல் ததவீற்று.

இ-ள் :—ஏழன் உருபிற்கு-ஏழாம்வேற்றுமைக்கு, திசைப்பெயர்முன்னர்-திசையை உணரநின்ற பெயர்களின்முன்னர், சாரியைக்கிளவி இயற்கையும் ஆகும்-இவ்வீற்றிற்கு முன்கூறிய இன்சாரியையாகிய சொல் நின்ற முடிதலேயன்றி நிலலாது இயல்பாயும் முடியும்; அ வயின் இறுதி மெய்யொடும் கெடும்-இயல்பாயவழிப் பெயர் இறுதிக் குற்றகரம் தன்னால் ஊரப்பட்ட மெய்யொடும் கெடும்.

உ-ம். வடக்கின்கண், கிழக்கின்கண், தெற்கின்கண், மேற்கின்கண் எனவும், வடக்கண், கிழக்கண், தெற்கண், மேற்கண் எனவும் வரும்.

உருபு முன்கூறியவதனால், கீழ்சார், கீழ்புடை; மேல்சார், மேல்புடை; தென்சார், தென்புடை; வடசார், வடபுடை என இவ்வாறு சாரியை பெறுது திரிந்து முடிவன வெல்லாம் கொள்க. [அகரச்சுட்டு நீண்டு நின்றது. ஏகாரம் ஈற்றகர.] (உக)

உாஉ. புள்ளி யிறுதியு முயிரி து கிளவியும்
சொல்லிய வல்ல வேணைய வெல்லாம்
தேருந் காலை யுருபொடு சிவணிச்
சாரியை நிலையும் கடப்பா டிலவே.

இஃது, இவ்வோத்திற்கெல்லாம் புறநடை கூறாதல் துதலிற்று.

இள் :—புள்ளி இறுதியும் உயிர் இறு கிளவியும் சொல்லிய அல்ல ஏனைய எல் லாம்-புள்ளியீற்றுச்சொல்லும் உயிரீற்றுச்சொல்லுமென முடிபுசொல்லியவை அல் லாத ஒழிந்தவையெல்லாம், தேரும் காலை-ஆராயுங்காலத்து, உருபொடு சிவணி சாரி யை நிலையும் கடப்பாடு இல-உருபுகளொடு பொருந்தி இன் சாரியை சின்று முடியும் முறைமையை யுடையவல்ல. (சீன்றும் நிலலாதும் முடியும்.)

புள்ளியீற்றுள் ஒழிந்தன ஐந்து; உயிரீற்றுள் ஒழிந்தது ஒன்று. இவையும் எடு த்தோதியு சுற்றுள் ஒழிந்தனவுமெல்லாம் ஈண்டுக் கொள்ளப்படும்.

உ-ம். மண்ணினை, மண்ணை, வேயினை, வேயை, நாரினை, நாரை, கல்லினை, கல்லை, முள்ளினை, முள்ளை எனவும்; கிளியினை, கிளியை எனவும்; பொன்னினை, பொன்னை எனவும்; தாழினை, தாழை, தீயினை, தீயை, கழையினை, கழையை எனவும் ஒட்டுக.

புள்ளியீற்றுள் ஒழிந்தன பலவாகலின், அது முற்கூறப்பட்டது. 'தேருங்காலை' என்றதனால், உருபுகள் நிலைமொழியாககின்று தம்பொருளொடு புணரும்வழி முடி யும் முடிபுவேற்றுமையெல்லாம் கொள்க.

மண்ணினைக்கொணர்ந்தான், நம்பியைக்கொணர்ந்தான், கொற்றனைக்கொண ர்ந்தான்; மலையொடுபொருதது மால்யானை; மரத்தாற்புடைத்தான்; மரத்துக்குப் போனால்; காக்கையிற்கரிது; காக்கையதுபலி; மரத்துக்கண்கட்டிமுன் என ஒட்டுக.

இஃது உருபியலாகலான், 'உருபொடுசிவணி' எனவேண்டாவன்றே. அதனால், உருபு புணர்ச்சிக்கண் சென்ற சாரியைகளெல்லாம் சுற்றுப்பொதுமுடிபு உள்வழிப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் செல்லுமென்பது கொள்க. இன்னும் அதனானே, உயி ரீறும் மெய்யீறும் சாரியை பெருது இயல்பாய் முடிவனகொள்க. நம்பியை, கொற் றனை எனவரும். (௩௦)

ஆரவது உருபியல் முற்றிற்று.

ஏழாவது - உயிர்மயங்கியல்.

இவ்வோத்துள்ளன பெயர்த்தோவெனின், உயிற்று வன்கணத்தொடும் ஓறு பான்மை பிரகணத்தொடும் மயங்கிப் புணரும் இயல்பு உணர்த்தலின் உயிர்மயங்கியல் என்னும் பெயர்த்து. மேல் உருபுணர்ச்சி கூறி ஈண்டுப் பொருட்புணர்ச்சி கூறுகின்றமையின், மேலதனோடு இயையுடைத்தாயிற்று.

அகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யல்வழிக் கசதபத் தோன்றின் ..
தத்த மொத்த வொற்றிடை மிகுமே.

இத்தலைச் சூத்திரம் என நூதலிற்றோவெனின், அகரவீற்றுப்பெயர்க்கு வன்கணத்தோடு அல்வழிமுடிபு கூறுதல் நூதலிற்று.

இ-ள்:—அகர இறுதி பெயர்நிலை முன்னர்-அகரமாகிய இறுதியையுடைய பெயர்ச்சொல்முன்னர், வேற்றுமை அல்வழிக் கசதப தோன்றின்-வேற்றுமையல்லாத அல்வழிக்கண் கசதப முதல்மொழி வருமொழியாய்த் தோன்றின், தம் தம் ஒத்த ஒற்று இடையிலும்-தத்தமக்குப் பொருந்தின அக் கசதப க்களாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகும்.

-ம். விளக்குறிது, மகக்குறிது; கிறிது, நீது, பெரிது எனவரும்.

‘ஒத்த’ ஒற்றென்கூறு ‘தத்தம்’ என்றதனான், அகரவீற்று உரிச்சொல் வல்லெழுத்துமிக்கும் மெல்லெழுத்துமிக்கும் முடியும் முடியும், இடைச்சொற்களுள் எடுத்தோதாதவற்றின்முடியும், அகரம் தன்னை உணரநின்றவழி முடியும் முடியும்கொள்க.

தடக்கை, தவக்கொண்டான் என இவை உரிச்சொல்வல்லெழுத்துப்பேறு. தடஞ்செலி, தடர்தோள் என இவை மெல்லெழுத்துப்பேறு. “மடவமன்ற தடவு நிலைக் கொன்றை” என்பது இடைச்சொல்முடிபு. அக்குறிது, கிறிது, நீது, பெரிது என்பது தன்னை உணரநின்றவழி வல்லெழுத்து மிகுதி. அவ்யாது என்பது இடையெழுத்து மிகுதி. அவ்வழுகிது என்பது உயிர்க்கணத்து முடிபு. (க)

உாச. வினையெஞ்சு கிளவியு முவமக் கிளவியும்
எனவெ னெச்சமுஞ் சுட்டி னிறுதியும்
ஆங்க வென்று முரையசைக் கிளவியும்
ஞாங்கர்க் கிளந்த வல்லெத்த மிகுமே.

இஃது, அகரவீற்று வினையெஞ்சு முடியும் இடைச்சொல்முடியும் கூறுதல் நூதலிற்று.

இ-ள் :—வினையெஞ்சு கிளவியும் உவமக்கிளவியும்-அகரவீற்று வினையெச்சமாகிய சொல்லும் உவமச்சொல்லும், என என் எச்சமும் சுட்டின இறுதியும்-என என்று வருகின்ற எச்சச்சொல்லும் சுட்டாகிய அகரவீறும், ஆங்க என்னும் உரையசைக் கிளவியும்-ஆங்க என்று சொல்லப்படும் உரையசையாகிய சொல்லும், ஞாங்கர் கிளந்த வல்லெழுத்து மிகும்-மேலைச்சூத்திரத்துச்சொன்ன வல்லெழுத்து மிகுமுடியும்.

உ-ம். உணக்கொண்டான், தினக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என்பன வினையெச்சம். மேலனவெல்லாம் இடைச்சொல். புலிபோலக்கொன்றான் என்பது உவமம். கொள்ளெனக்கொண்டான் என்பது என என் எச்சம். அக்கொற்றன்; சாத்தன், தேவன், பூதன் என்பன சுட்டின் இறுதி. ஆங்கக்கொண்டான் என்பது உரையசைக்கினவி. (உ)

உாடு. சுட்டின் முன்னர் ஞ ந மத் தோன்றின்
ஒட்டிய வெற்றிடை மிகுதல் வேண்டும்.

இது, சுட்டு மென்கணத்தொடு முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—சுட்டின்முன்னர் ஞ ந ம தோன்றின்-சுட்டின்முன்னர் ஞ ந ம க்கள் முதலாகியமொழி வருமொழியாய்த்தோன்றின், ஒட்டிய ஒற்று இடைமிகுதல் வேண்டும்-தத்தமக்குப் பொருந்திய ஒற்று இடைக்கண்ணே மிகுதல் வேண்டும்.

உ-ம். அஞ்ஞாலம்; தூல், மணி எனவரும். (உ)

உாகு. யவமுன் வரினே வகர மொற்றும்.

இது, சுட்டு இடைக்கணத்தொடு முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—ய வ முன் வரின் வகரம் ஒற்றும்-யகர வகர முதல்மொழி சுட்டின் முன்னே வரின் இடைக்கண் வகரம் ஒற்றும்.

உ-ம். அவ்யாழ், அவ்வலை எனவரும். (ஊ)

உாஎ உயிர்முன் வரினும் மாயிய நிரியாது.

இஃது, அச்சுட்டு உயிர்க்கணத்தொடு முடியுமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உயிர் முன் வரினும் அ இயல் திரியாது-உயிர்முதல்மொழி சுட்டின் முன்னர் வரினும் மேற்கூறிய வகரம் பிக்குமுடியும் அவ்வியல்பில் திரியாது.

உ-ம். அவ்வடை, அவ்வாடை என ஒட்டுக.

இடைமிக்க வகரத்தினை நெறியியல் என்ற இலெனென் இரட்டுதல் கூறினமையின், அது நிலைமொழித்தொழி வென்பதுவே கூறப்பட்டது. 'திரியாது' என்ற தளுனே, மேற்கட்டு நீண்டவழி யகரத்தொடு கொள்க. (ஐ)

உாஅ. நீட வருதல் செய்யுளு ஞரித்தே.

இஃது, அச்சுட்டுச் செய்யுளுள் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—நீட வருதல் செய்யுளுள் உரித்து-அச்சுட்டு நீளும்படியாக வருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து.

உ-ம். "ஆயிரு தினையி னிசைக்குமன சொல்லே"[கிளவியாக்கம்-க]எனவரும்.

வருமொழி வரையாது கூறினமையின், இம்முடிபு வன்கணமொழிந்த கணமெல்லாவற்றொடும் சென்றது. உதாரணம் பெற்றவழிக் கண்டுகொள்க. (ஈ)

உாகு. சாவ வென்னுஞ் செயவெ வெச்சத்.

திறுதி வகரம் கெடுதலு முரித்தே.

இது, மேல் "வினையெஞ்சு கிளவியும்" [உயிர்மயங்கியல்-உ] என்ற முடிபிற்கு எய்தாதது எய்துவித்தல் துதலிற்று.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இ-ள் 1—சாவ என்னும் செய என் எச்சத்து இறுதி வகரம் கெடுதலும் உரித்து-சாவ என்று சொல்லப்படும் செய என் எச்சத்து இறுதிக்கண் அகரமும் அதனூற் பற்றப்பட்ட வகரவொற்றும் கெடாதுநின்றவேயன்றி கெட்டுமுடிதலும் உரித்து.

உ-ம். சாக்குத்தினன்; சீறினன், தகர்த்தான், புடைத்தான் எனவரும்.

இதனை “வினையெஞ்சுகிளவியும்” [உயிர்மயங்கியல்-உ] என்றதன்பின் வையா தமுறையன்றிய கூற்றினான், இயல்பு கணத்தும் அந்நிலைமொழிக்கேடு கொள்க. சாளுன்றார் எனவரும். (எ)

உகய). அன்ன வென்னு முவமக் கிளவியும்
அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியும்
செய்ம்மன வென்னுத் தொழிலிற்று சொல்லும்
ஏவல் கண்ணிய றியங்கோட் கிளவியும்
செய்த வென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்
செய்யிய வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அம்ம வென்னு முரைப்பொருட் கிளவியும்
பலவற் றிறுதிப் பெயர்க்கொடையுளப்பட
அன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது, அகரவீற்றுள் ஒருசார்ப்பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடைக்கும் முன் எய்தியது விலக்கியும் எய்தாதது எய்துவித்தம் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று. அன்னவென்பதும் செய்யியவென்பதும் பலவற்றிறுதிப் பெயர்க்கொடையென்பதும் எய்தியது விலக்கின, மற்றையன எய்தாதது எய்துவித்தன.

இ-ள்.—அன்ன என்னும் உவமக்கிளவியும்-அன்ன என்று சொல்லப்படும் உவம உருபாகிய இடைச்சொல்லும், அண்மை சுட்டிய விளிநிலைக் கிளவியும்-அணியாரைக்கருதிய விளியாகிய நிலைமையையுடைய உயர்திணைப்பெயர்ச்சொல்லும், செய்ம்மன என்னும் தொழில் இறு சொல்லும்-செய்ம்மன என்று சொல்லப்படும் வினைச்சொல்லாகிய அகரவீற்றுச்சொல்லும், ஏவல் கண்ணிய றியங்கோள் கிளவியும்-ஏவலைக்கருதிய வியங்கோளாகிய வினைச்சொல்லும், செய்த என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவியும்-செய்த என்று சொல்லப்படும் பெயரச்சமாதிய வினைச்சொல்லும், செய்யிய என்னும் வினை எஞ்சு கிளவியும்-செய்யிய என்று சொல்லப்படும் வினையெஞ்சுமாதிய வினைச்சொல்லும், அம்ம என்னும் உரைப்பொருள் கிளவியும்-அம்ம என்று சொல்லப்படும் உரையசைப்பொருண்மையையுடைய இடைச்சொல்லும், பலவற்று இறுதிப் பெயர்க்கொடை உளப்பட அன்றி அனைத்தும்-பன்மைப்பொருள்களின் அகரவீற்றுப் பலவென்னும் பெயர்ச்சொல்லுமாகிய அவ்வனைத்துச்சொல்லும், இயல்பு என மொழிப-இயல்பாய்முடியுமென்று சொல்லுவர் (ஆசிரியர்).

உ-ம். பொன் அன்ன குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி எனவும்; ஊரகொள், செல், தா, போ எனவும்; உண்மனகுதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி எனவும்; செல்க குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி எனவும்; உண்ட குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி எனவும்; இதன் எதிர்மறை உண்ணாத குதிரை எனவும்; இதன் குறிப்பு நல்லகுதிரை, செந்நாய் எனவும்; உண்ணியகொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்; அம்மகொற்று, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும்; பல குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி எனவும் வரும்.

எழுத்ததிக்காரம் - உயிர்மயங்கியல்

'ஊரகொள்' என்பது உயிரீருகிய உயர்நினைப்பெயர் என்பதனுள் அடக்கச் சோவெனின், ஊரன் என்பது ஊர என ஈறு திரிந்தமையின் ஆண்டு அடக்காதா யிற்றென்பது.

வீளிநிலக்கிளவியாகிய பெயரைமுன்வைத்ததனால், செய்தவென்பதன் மறையன்றிச் செய்யும் என்பதற்கு மறையாகிய செய்யாத என்பதும் அவ்வியல்புமுடிபு உடைத்தெனக்கொள்க. அது வாராதகொற்றன் எனவரும்.

'உரையிற்கோடல்' என்பதனால், வியங்கோள் முன் வைக்கற்பாலதனை முன்வையாது செய்யுமன என்பதனை முன்வைத்ததனான், இவ்வியல்புமுடிபின்கண் செய்யுமன என்பது சிறப்புடைத்தெனப் பெறப்பட்டது. அதனால், எவல்கண்ணாத வியங்கோளும் இவ்வியல்பு முடிபு உடைத்தெனக் கொள்க. அது, "மன்னியபெருமநீ" [புறம்-சு] எனவரும்.

'பலவற்றிறுதிப்பெயர்க்கொடை' என்பதனை அம்ம என்பதற்குமுன் வையாததனால், பல என்பது மேற்கூறும் செய்யுள்முடியில்திரிந்து முடிதல் ஈண்டை இயல்பிற் சிறப்பின்றென்பதனும், அகரவீற்றுள் முடிபுகூறாத முற்றுவினையும் வினைக்குறிப்பும் அவ்வியல்பினவென்பதனும் பெறப்படும். உண்டனகுதிரை என்பது முற்றுவினை, கரியகுதிரை என்பது முற்றுவினைக்குறிப்பு.

"தன்னினமுடித்தல்" [பொருள்-ககக உரை] என்பதனால், பல என்பதின் இனமாகிய சில என்பதற்கும் அவ்வியல்புகொள்க. சிலகுதிரை எனவரும். (அ)

உசக. வாழிய வென்னுஞ் சேயென் கிளவி
இறுதி யகரம் கெடுதலு முரித்தே.

இஃது, எவல்கண்ணாத வியங்கோட்களில் ஒன்றற்கு எய்திய இயல்பு விலக்கி விகாரம் கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வாழிய என்னும் சேய் என் கிளவி-வாழிய என்று சொல்லப்படுகின்ற அவ்வாழங்காலம் அண்மையதன்றி சேய்மையது என்று உணர்த்தும்சொல், இறுதி யகரம் கெடுதலும் உரித்து-தன்னிறுதிக்கண் அகரமும் அதனூற்றற்றப்பட்ட யகரவொற்றும் கெடாது முடிதலேயன்றி கெட்டுமுடிதலும் உரித்து.

உ-ம். வாழிகொற்றா எனவரும்.

'சேயென்கிளவி' என்பதனான், அம்முடிபு இவ்வாழிய' என்பதற்கு எவல் கண்ணாத சிலையதென்பது விளக்கிய நின்றது. "ஒன்றென முடித்தல்" [பொருள்-ககக உரை] என்பதனால், பிறகணத்துக்கண்ணும் இவ்விதிக்கொள்க. வாழிடுளுளா எனவரும். (க)

உகஉ. உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்.

இஃது, அம்ம என்பதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உரைப்பொருள் கிளவி நீட்டமும் வரையார்-உரையசைப் பொருண்மையினையுடைய அம்ம என்னும் இடைச்சொல் தன் ஈற்றகரம் அகரமாய் நின்றலேயன்றி ஆகாரமாய் நீண்டுமுடிதலையும் வரையார்.

உ-ம். அம்மாகொற்றா எனவரும்.

“ஒன்றெனமுடித்தல்” [பொருள்-ககக உரை] என்பதனால், அந்நீட்சி இயல்பு கணத்தும்கொள்க. அம்மாளுள்ளா எனவரும். (ல)

உக௩. பலவற் றிறுதி நீடுமொழி யுளவே
செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழி யான.

இது, மேற் “பலவற்றிறுதிப்பெயர்க்கொடை” [உயிர்மயங்கியல்-அ] என்று ஓதியதற்குச் செய்யுள் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—பலவற்று இறுதி நீடும் மொழி உள்-பல என்னும் சொல்லின் இறுதி அகரம் நீண்டு முடியும் மொழிகளும் உள். (யாண்டு உள்வெணில்) செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழியான்-செய்யுளாதலக் கருதிய ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சிப்படும் செய்யுள்முடிபுடைய மொழிகளின்கண்ணே.

‘செய்யுள் கண்ணியமொழி’ என்றோது ‘தொடர்மொழி’ என்றதனால், இப்பல வென்பது நீளும்வழி வருமொழியாவது சிலவென்பதே என்று கொள்ளப்படும். ‘செய்யுளான’ என்றோது ‘செய்யுள் கண்ணிய தொடர்மொழியான’ என்றதனால், பல என்னும் மொழியீறு நீண்டவழி சிலமொழி அகரப்பேறும் வருமொழி ரூகாரமெல் லெழுத்துப்பேறும், வருமொழியீறு நீண்டவழி அகரப்பேறும் மகரமாகிய மெல்லெ ழுத்துப்பேறும் கொள்க. ‘உண்டு’ என்றோது ‘உள்’ என்றதனால், சிலவென்னும் வருமொழியிறுதி நீடலும்கொள்க.

உ-ம். “பலாஅஞ் சிலாஅ மென்மனார் புலவர்” எனவரும். இதன்சொல்திலை பலசில என்னும் செல்வெண். [அகரம் சாரியை.] (கக)

உகச. தொடர லிறுதி தம்முற் றும்வரின்
லகரம் நகரவொற் றுதலு முரித்தே.

இது, பல சில என்பவற்றிற்கு இயல்பேயன்றித் திரிபும் உண்டென எய்திய தன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—தொடரல் இறுதி தம்முன் தாம்வரின்-தொடர்மொழியல்லாத ஈரொ முத்தொருமொழியாகிய பல சில என்னும் அகரவீற்றுச்சொல் தம்முன்னே தாம் வரின், லகரம் நகர ஒற்று ஆதலும் உரித்து-தம் ஈற்றில்நின்ற லகரவொற்று நகர வொற்றாய்த்திரிந்து முடிதலும் உரித்து.

உ-ம். பற்பலகொண்டான் எனவும். சிற்சிலவித்தி எனவும் வரும்.

‘தம்முற்றான்’ என ஒருமையாற்கூறாது ‘தம்முற்றும்வரின்’ என்றபன்மையான், மேல் பல சில என நின்ற இரண்டும் தழுவப்பட்டன. ‘தொடரலிறுதி தம்முன்வ ரின்’ என்றோது ‘தாம்’ என்றதனால், இம்முடிபின்கண் பலவென்பதன்முன் பலவருக, சிலவென்பதன்முன் சிலவருக என்பது கொள்ளப்பட்டது.

‘லகரம் நகரமாம்’ என்றோது ‘லகரம் நகரவொற்றும்’ என்ற ரூபகத்தான், அகரம் கெடுமென்றோகக் கொள்க. அருத்தாபத்திமுகத்தால், தம்முற்றும்வரின் லகரம் நகரவொற்றுமெனவே; தம்முன் பிற வந்தவிடத்து லகரம் நகரவொற்று காது அகரம் கெடுமென்பது கொள்ளப்படும். பல்படை, பல்யானை, சில்படை, சில் கேள்வி எனவரும்.

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

'தொடரலிற்றுதி' என்பது சட்டல்லது ஓரொழுத்தொருமொழி அகரயின்மையின், ஓரொழுத்தொருமொழிமேற் செல்லாதாயிற்று. உரித்தென்றது, அகரவற்றொருமைபற்றி. [எகாரம் சற்றைச.] (கஉ)

உகரு. வல்லெழுத் தியற்கை யுறழத் தோன்றும்.

இதுவும், மேற்கூறிய இரண்டிற்கும் இன்னும் ஓர் முடிபு வேற்றுமை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வல் எழுத்து இயற்கை உறழ தோன்றும்—மேற்கூறிய பலசில என்னும் இரண்டிற்கும் அகரவீற்றுப் பொதுவிதியிற் கூறிய வல்லெழுத்துமிகுதியது இயல்பு மிகவும் மிகாமையுமாகி உறழ்ந்துவரத்தோன்றும்.

உ-ம். பலப்பல, சிலச்சில; பலபல, சிலசில எனவரும்.

ஈண்டும் தம்முற்றும்வருதல் கொள்க. 'இயற்கை' என்றதனான், முன்கூறிய பற்பல, சிற்சில என்னும் முடிபொடு பல்பல, சில்சில என்னும் முடிபுபெற்று உறழ்ச்சியாதல் கொள்க.

'தோன்றும்' என்றதனான் அகரம்கெடலகரம் ஆய்தமும் மெல்லெழுத்துமாய்த் திரிந்துமுடிதல் கொள்க.

உ-ம். பஃருண, பண்மரம்; சிஃருழிசை, சின்னூல் எனவரும். (கஊ)

உகசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது, அகரவீற்றுப்பெயர்க்கு வன்கணத்தொடு வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று—அகரவீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் மேற்கூறிய அவ்வழியொடு ஒருதன்மைத்தாய் க ச த ப முதல்மொழி வந்தவழி தத்தம் ஒற்று இடைமிக்குமுடியும்.

உ-ம். இருவிளக்கொற்றன், சாத்தன், தேவன், பூதன் எனவரும். விளக்குறுமை எனக் குணவேற்றுமைக்கண்ணும் கொள்க. [இருவிள-ஓலை; வேண்டுகத்து ஓர் ஊர்.] (கச)

உகஎ. மரப்பெயர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, அகரவீற்று மரப்பெயர்க் கிளவிக்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மரப்பெயர்க்கிளவி மெல்லெழுத்து மிகும்—அகரவீற்று மரப்பெயராகிய சொல் மெல்லெழுத்து மிகுமுடியும்.

உ-ம். விளங்கோடு, விளஞ்செதிள், தோல், பூ எனவரும். (கஃ)

உகஅ. மகப்பெயர்க் கிளவிக் கிள்ளே சாரியை.

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள் :—மரப்பெயர்க்கிளவிக்கு இன்சாரியை—அகரவீற்று மக என்னும் பெயர்ச்சொல்லிற்கு வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வரும் சாரியை இன்.

உ-ம். மகவீன்கை, செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

சாரியைப்பேறு வரையாது கூறியவழி காங்குகணத்துக்கண்ணும் செல்லு
மென்பதாகலின், மகவின்ஞாண் என இயல்புகணத்துக்கண்ணும் கொள்க. (கச)

உகக. அத்தவண் வரினும் வரைநிலை யின்றே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—அத்து அவண் வரினும் வரை நிலை இன்று-மேற்கூறிய இன்னேயன்றி
அத்து என்னும் சாரியை இயைபுவல்லெழுத்தினோடு அம் மக என்னும் சொல்லிட
த்து வந்து முடியினும் நீக்கும் நிலைமை இன்று.

உ-ம். மகத்துக்கை; செவி, தலை, புறம் எனச்செய்கை அறிந்துமுடிக்க.

‘அவண்’ என்றதனால், மகப்பால்யாடு என வல்லெழுத்துப் பேறும், மகவின்கை
என மேல் இன்சாரியைபெற்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வும், உருபிற்குச்
சென்ற சாரியை பொருட்கண் வந்தவழி விளவின்னோடு என இயைபுவல்லெழுத்து
வீழ்வும் கொள்க. ‘நிலை’ என்றதனால், மகப்பால்யாடு என மெல்லெழுத்துப் பேறும்
கொள்க. (கஎ)

உஉய. பலவற் றீறுதி யுருபிய ன்நிலையும்.

இஃது, அகரவீற்றன் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல்
றுதலிற்று.

இ-ள்:—பலவற்று இறுதி உருபு இயல் நிலையும்-பல என்னும் அகரவீற்றுச்
சொல் உருபுணர்ச்சிக்கண் வந்துப்பெற்றுப் புணர்ந்த இயல்பின்கண்ணே நிற்கும்.

உ-ம். பலவற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவரும். (கஅ)

உஉக ஆகார விறுதியகர விபற்றே.

இஃது, ஆகாரவீற்றுப்பெயர் அவ்வழிக்கண் முடிபுமாறு உணர்ந்துதல் றுத
லிற்று.

இ-ள்:—ஆகார இறுதி அகர இயற்று-ஆகாரவீற்றுப்பெயர் (அவ்வழிக்கண்)
அகரவீற்று அவ்வழியது இயல்பிற்கும் வல்லெழுத்துப் பெற்றுமுடியும்.

உ-ம். தாராக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும். (கக)

செய்யா வென்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
அவ்விய நிரியா தென்மறார் புலவர்.

இஃது, அவ்வீற்று வினைச்சொல் முடிபுகூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள்:—செய்யா என்னும் வினை எஞ்சு கிளவியும்-(பெயரேயன்றி) செய்யா
என்று சொல்லப்படும் ஆகாரவீற்று வினையெச்சச்சொல்லும், அ இயல் நிரியாது
என்மறார் புலவர் - வல்லெழுத்து யிக்குமுடியும் அவ்வியல்பில் நிரியாதென்று
சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். உண்ணாக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘நிரியாது’ என்றதனால், ‘செய்யா’ என்னும் பெயரெச்சமும் அவ்வாறு முடியு
மெனக்கொள்க. உண்ணாக்கொற்றன் எனவரும். (உய)

உ-உக. உம்மை யெஞ்சிய விருபெயர்த் தொகைமொழி
மெய்ம்மை யாக வகர மிகுமே.

இஃது, அவ்வீற்று அவ்வழிக்கண் உம்மைத்தொகைமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த்தொகைமொழி-உம்மைதொக்க இருபெயராகிய தொகைச்சொல், மெய்ம்மையாக அகரம் மிகும்-மெய்யாக நிலைமொழியீற்று அகரம் மிக்குமுடியும்.

உ-ம். உவாஅப்பதினாளுக்கு.

‘மெய்ம்மையாக’ என்றதனால், வல்லெழுத்துக்கொடுக்க. ‘உம்மைதொக்க’ என்றது ‘எஞ்சிய’ என்ற வாய்பாட்டு வேற்றுமையான், இம்முடிபு இருபெயரொட்டிப் பண்புத்தொகைக்கும் கொள்க. அராஅப்பாம்பு எனவரும்.

இன்னும் அதனால், எழுவாய்முடிபிற்கும் பெயரெச்சத்திற்கும் அகரப்பேறு கொள்க. உவாஅக்கொடிது, உவாஅக்காக்கை எனவரும்.

நிலைமொழியெழுத்துப்பேறு வருமொழிவரையாது கூறினவழி நான்குகணத்துக்கண்ணும் செல்லுமாகலின், இயல்புகணத்துக்கண்ணும் அகரப்பேறுகொள்க. இஃது அவமுதுணங்காய் எனவரும். (உக)

உஉச. ஆவு மாவும் விளிப்பெயர்த் கிளவியும்
யாவென் வினாவும் பலவந் திறுதியும்
ஏவல் குறித்த வரையசை மியாவும்
தன்றொழி லுரைக்கும் வினாவின் கிளவியோ
டன்றி யனைத்து மியல்பென மொழிப.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவந்நிற்கு இயல்பு கூறி எய்தியது விலக்குதலும் எய்தாதது எய்துவித்தலும் துதலிற்று.

இ-ள் :—ஆவும் மாவும் விளிப்பெயர்த்கிளவியும்-ஆ என்னும் பெயர்ச்சொல்லும் மா என்னும் பெயர்ச்சொல்லும் விளித்தலையுடைய பெயராகிய உயர்திணைச்சொல்லும், யா என் வினாவும் பலவந் திறுதியும்-யா என்னும் வினாப்பெயரும் அஃறிணைப்பன்மைப்பொருளை உணர்த்தும் ஆகாரவீற்று முற்றுவினைச்சொல்லும், ஏவல் குறித்த உரையசை மியாவும்-முன்னிலையில் ஏவல்வினைச்சொல்லைக் குறித்துவரும் உரையசையாகிய மியா என்னும் ஆகாரவீற்று இடைச்சொல்லும், தன்றொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவியொடு அன்றி அனைத்தும்-தனது தொழிலினைச் சொல்லும் ஆகாரவினையுடைய வினைச்சொல்லுமாகிய அவ்வனைத்தும், இயல்பு என மொழிப-இயல்பாய் முடியும் என்று சொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். ஆகுறிது, சிறிது, தீது பெரிது எனவும்; மாகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; ஊராகொள், செல், தா, போ எனவும்; யாகுறிய, சிறிய, தீய, பெரிய எனவும்; உண்ணாதுகிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி எனவும்; கேண்மியாகொற்றூ, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும்; உண்காகொற்றூ, சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும் வரும்.

விளிப்பெயர்த்கிளவியும், பலவந் திறுதியும், ஏவல்குறித்த உரையசையியாவும், தன்றொழிலுரைக்கும் வினாவும் எய்தாதது எய்துவிக்கப்பட்டன. ஊராகொள் என்பது உயிரினிய உயர்திணைப்பெயரென்பதனால் அடங்காதோவெனின், முன் [உயிர்மயங்கியல்-அ] கூறிற்றே கூறுக. (உஉ)

உஉ௫. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனே ரற்றே;

இஃது, அவ்வீற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று-(ஆகாரவீற்றுப்பெயர் அல் வழிக்கண்ணேயன்றி) வேற்றுமைக்கண்ணும் அகரவீற்று அல்வழியோடு ஒருதன் மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்ரு முடியும்.

உ-ம். தாராக்கால், சிறகு, தலை, புறம் எனவரும். (உ௩)

உஉ௬. குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து மொழிக்கும்
அறியத் தோன்று மகரக் கிளவி.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புலிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—குறியதன்முன்னரும் ஓர் எழுத்து மொழிக்கும்-குற்றெழுத்தின்முன் நின்ற ஆகாரவீற்றிற்கும் ஒருமொழி ஆகாரவீற்றிற்கும், அகரக்கிளவி அறிய தோன்றும்-(நிலைமொழிக்கண்), அகரமாகிய எழுத்து அறியத்தோன்றும்.

உ-ம். பலாஅக்கோடு, செதின், தோல், பூ எனவும்; காஅக்குறை, செய்கை, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

ஒரொழுத்தொருமொழி முற்கூறாதவதனால், அதன்கண் அகரப்பேறு சிறுபான் மையெனக் கொள்க. 'அறிய' என்றதனால் அவ்விருவழியும் அகரம் பொருந்திய வழியே வருதலும், அவ்வீற்றுவேற்றுமைபுள் எடுத்தோதாதவற்றின்முடியும், இவ்வீற்றுள் உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கண் சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்பும், இவ்வுயிரீற்றில் வரும் உருபீற்றுச்செய்கையும் கொள்க.

உ-ம். அண்ணாஅத்துக்குளம், உவாஅத்துநூன்றுகொண்டான், உவாஅத்தாற் கொண்டான், யாவற்றுக்கோடு என இவை பிறமுடிபு. மூங்காவின்ரேல் என்பது இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வு. இடாவினுட்கொண்டான் என்பது உருபீற்றுச் செய்கை. (உ௪)

உஉ௭. இராவென் கிளவீக் ககர மில்லை.

இஃது, அவ்வகரப்பேற்றிற்கு ஒருவழி எய்கியது விலக்குதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—இரா என் கிளவிக்கு அகரம் இல்லை-இரா என்னும் ஆகாரவீற்றுச் சொல்லிற்கு முன்கூறிய அகரப்பேறு இல்லை.

உ-ம். இராக்கொண்டான் எனவரும். (உ௫)

உஉ௮. நிலாவென் கிளவி யத்தொடு சிலனும்.

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஒருமொழிவழி அகரம் விலக்கி அத்துவகுத்தல் துதலிற்று

இ-ள் :—நிலா என் கிளவி அத்தொடு சிலனும்-நிலா என்னும் சொல் அத்துச் சாரியையொடு பொருந்திமுடியும்.

உ-ம். நிலாத்துக்கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

நிலைமொழித்தொழில் வருமொழித்தொழிலு விலக்குமாகவின், அத்து வகுப்ப அகரம் வீழ்த்தது. (உ௬)

உஉக. யாமரக் கிளவியும் பிடாவும் தளாவும்
ஆமும் பெயரு மெல்லெழுத்து மீருமே.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித் தல் துதலிற்று.

இன் :—யாமரக்கிளவியும் பிடாவும் தளாவும் ஆமும் பெயரும்—யா என்னும் மரத்தை உணரநின்ற சொல்லும் பிடா என்னும் சொல்லும் தளா என்னும் சொல்லு மாகிய ஆம்முன்றுபெயரும், மெல்லெழுத்துமிகும்—வல்லெழுத்துமிகாது மெல்லெ ழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். யாஅக்கோடு, பிடாஅக்கோடு, தளாஅக்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

மெல்லெழுத்துப்பேறு வருமொழித்தொழிலாதவின், வருமொழி வல்லெழுத் தை விலக்கிற்று.

உஉடு. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இது, மேலனவற்றிற்கு வல்லெழுத்தும் சிறுபான்மை மிக்குமுடியும் என இதற் தது காத்தல் துதலிற்று.

இன் :—வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை—மேற்கூறிய மூன்றுபெயரும் மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்குமுடியினும் குற்றம் இல்லை.

உ-ம். யாஅக்கோடு, பிடாஅக்கோடு, தளாஅக்கோடு; செதிள், தோல், பூ என

‘மானமில்லை’ என்றதனால், யா முதலிய மூன்றற்கும் உருபிற்குச் சென்ற சாரி யை பொருட்கண் சென்றவழி, இயையுவல்லெழுத்துவீழ்க்க.

உ-ம். யாஅவின்கோடு, பிடாஅவின்கோடு, தளாஅவின்கோடு எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, யாஅத்துக்கோடு எனச் சிறுபான்மை அத்துப்பேறுண்டே னும் கொள்க, அவ்வகரப்பேற்றொடு வல்லெழுத்துப்பெறுதலின். “யாமரக்கிளவி” என்பதனைக் “குறியதன்முன்னரும்” என்பதன்பின்வையாதவிதனால், இராவீற் கொண்டான், நிலாவீற்கொண்டான் என உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்றவழி இயையுவல்லெழுத்துவீழ்க்க. நிலாவீற்கொண்டான் என்பதற்கு நிலா த்துக்கொண்டான் என்பது ஈற்றுப்பொதுமுடிபாயினவாறு அறிக. (உஅ)

உஉக. மாமரக் கிளவியு மாவு மாவும்

ஆமும் பெயரு மவற்றே ரன்ன

அகரம் வல்லெழுத் தவையவ ணிலையா

னகர மொற்று மாவு மாவும்.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இன் :—மாமரக்கிளவியும் ஆவும் மாவும் அமும்பெயரும் அவற்று ஓர் அன்ன- மாமரமாகியசொல்லும் ஆ என்னும்சொல்லும் மா என்னும்சொல்லுமாகிய அம்

முன்றுபெயர்ச்சொல்லும் மேற்கூறிய யா முதலிய மூன்றனோடும் ஒருதன்மையவாய் வல்லெழுத்துப்பெறுது மெல்லெழுத்துப்பெற்று முடிதலுமுடைய. ஆவும் மாவும் அகரம் வல்லெழுத்து அவை அவண் நிலையா அகரம் ஒற்றும்-அவற்றுள் ஆவும் மாவும் முன்பெற்றுநின்ற அகரமும் வல்லெழுத்துமாகிய அவை அவ்விடத்து நிலைபெற வாய் அகரமொற்றாகப் பெற்றுமுடியும்.

உ-ம். மாஅங்கோடு, செதிள், தோல், பூ எனவும்; ஆன்கோடு, மான்கோடு, செவி, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

“அறிய” [உயிரமயங்கியல்-உச] என்றதனால், சிறுபான்மை மாவ்கோடு என அகரமின்றியும் வரும். இனி ‘அவண்’ என்றதனால், எயரய்க்கோடு, ஆணய்க்கோடு, துணய்க்கோடு என்றற்போலப் பிறவும் மெல்லெழுத்துப் பெறுதலும்; அங்காக்கொண்டான், இங்காக்கொண்டான், உங்காக்கொண்டான், எங்காக்கொண்டான் என இவ்வீற்று ஏழாம் வேற்றுமை இடத்துப்பொருள் உணரநின்ற இடைச்சொற்கள் வல்லெழுத்துப்பெறுதலும்; ஆவன்கோடு, மாவன்கோடு எனச் சிறுபான்மை இன் பெறுதலும், பெற்றவழி வல்லெழுத்துவீழ்வும் கொள்க. ‘அவற்றோரன்ன’ என்ற மாட்டேற்றல் பெற்றுநின்றது மெல்லெழுத்தாகலின், ‘அகரம் வல்லெழுத்தவைய வணிலையா’ என்று ஒத்தபாவதன்றெனின்; மேல் “ஊவென் னொருபெய ராவொடு சிவணும்” [உயிரமயங்கியல்-கஎ] என்றவழி, அம்மாட்டேற்றானே அதன்வல்லெழுத்து வீழ்வும் கொள்வீணடித் “திரிந்ததன்றிரிபுது” என்னும் நயத்தானே மெல்லெழுத்தை வல்லெழுத்தாக ஒதினானைக் கொள்க. (உச)

உஉஉ. ஆனொற் நகரமொடு நிலையிட னுடைத்தே.

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஆ என்றதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் ததவீற்று.

இ-ள் :—ஆன் ஒற்று அகரமொடும் நிலை இடன் உடைத்து-முன்புபெற்றுநின்ற ஆன் என்னும் சொல்லினது அகரவொற்று அகரத்தொடும் சிற்கும் இடனுடைத்து.

‘இடனுடைத்து’ என்றதனால், வன்கணம் ஒழிந்தகணத்து இம்முடிபெனக் கொள்க.

உ-ம். “ஆனெய்தெளித்து நான நிலி” எனவரும்.

‘அகரமொடும்’ என்ற உம்மையான், அகரமின்றி வருதலே பெரும்பான்மை எனக்கொள்க. (உஃ)

உஉஉ. ஆன்முன் வருஉ மீகார பகரம்

தான் மிகத் தோன்றிக் குறுகலு முரித்தே.

இஃது, இன்னும் ஆ என்பதற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் ததவீற்று.

இ-ள் :—ஆன்முன் வரும் ஈகாரபகரம்-ஆன் என்னும் சொல்முன்னர் வருமொழியாய் வருகின்ற ஈகாரத்தொடுகூடிய பகரமாகியமொழி, தான் மிக தோன்றி குறுகலும் உரித்து-அப்பகரமாகிய தான் மிகத் தோன்றி அவ்வீகாரம் இகரமாகக் குறுகி முடிதலையும் உடைத்து.

‘தோன்றி’ என்றதனால், நிலைமொழிப்பேராகிய அகரவொற்றின் கேடுகொள்க.

உ-ம். ஆப்பி எனவரும்.

உம்மையான், ஆன்பீ என்பதேபெரும்பான்மை யெனக்கொள்க. (௩௬)

உ௩௪. குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுதரம்
அறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்குச் செய்யுள்முடிபு கூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—குறியதன் இறுதிச்சினை கெட உதரம் அறிய வருதல் செய்யுளுள் உரித்து-குறியதன் இறுதிக்கண் றின்ற ஆகாரத்தினது சினையாகிய அகாரமாத்திரை கெட ஆண்டு உதரம் அறியவருதல் செய்யுளிடத்து உரித்து.

உ-ம். “இறவுப் புறத்தன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்” எனவரும்.

‘அறிய’ என்றதனான், உதரம்பெறுது சினைகெடுதலும் கொள்க. அரவணிகொடி எனவரும்.

பிணவுகாய் முடுக்கிய என்றாற்போல வரும் அவ்வழிமுடிபு “இளத்தவல்ல” [குற்றியலுகாப்பணரியல்-எஎ] என்னும் புறகடையதெனக் கொள்க. (௩௭)

உ௩௫. இகர விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, இகரவீற்றுப்பெயர்க்கு அவ்வழிமுடிபு தொகைமரபினுட் கூறிகின்ற மையின் அதன்வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—இகர இறுதிப் பெயர்நிலைமுன்னர் வேற்றுமையாயின் வல்லெழுத்து மிகும்-இகரவீற்றுப் பெயர்ச்சொல்முன்னர் அதிகாரத்தார் ச ச த ப முதல்மொழி வத்தவழி வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியாயின் தமக்குப் பொருந்தின வல்லெழுத்து யிக்குமுடியும்.

உ-ம். கிளிக்கால், சிறகு, தலை, புறம் எனவரும். (௩௮)

உ௩௬. இனியணி யென்னும் காலையு மிடனும்
வினையெஞ்சு கிளையுஞ் சுட்டு மன்ன.

இஃது, இவ்வீற்றுள் சில இடைச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் முடியுமாறு கூறுதல் றுதலிற்று.

இ-ள் :—இனி அணி என்னும் காலையும் இடனும் வினையெஞ்சுகிளவியும் சுட்டும் அன்ன-இனி என்றும் அணி என்றும் சொல்லப்படுகின்ற காலத்தையும் இடத்தை யும் உணரநின்ற இடைச்சொல்லும் இவ்விகரவீற்று வினையெச்சமாகிய சொல்லும் இவ்வீற்றுச் சுட்டாகிய இடைச்சொல்லும் மேற்கூறியவாதே வல்லெழுத்து யிக்கு முடியும் தன்மைய.

உ-ம். இனிக்கொண்டான், அணிக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான்; போயினான் எனவும்; தேடிக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்; இக்கொற்றன்; சாத்தன், தேவன், பூதன் எனவும் வரும். (௩௯)

உ௩௭. இன்றி யென்னும் வினையெஞ் சிறுதி

ரின்ற விசுர முகர மரூதல்

தொன்றியன் மருங்கிற் செய்யுளு ளுரித்தே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் வினையெச்சக்குறிப்பினுள் ஒன்றற்குச் செய்யுள் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :—இன்றி என்னும் வினையெஞ்சு இறுதி நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல்-இன்றி என்று சொல்லப்படும் வினையெச்சத்து இறுதிக்கண் நின்ற இகரம் உகரமாய்த் திரிந்து முடிதல் பழக நடந்த கூற்றையுடைய செய்யுட்களிடத்து உரித்து.

உ-ம். “உப்பின்று புற்கை யுண்கமா கொற்கையோனே” எனவரும்,

‘நின்ற’ என்றதனால், முன் பெற்றுநின்ற வல்லெழுத்து வீழ்க்க. ‘தொன்றியன் மருக்கு’ என்றதனால், அன்றி என்பதும் செய்யுளுள் இம்முடிபிற்றாதல் கொள்க. “நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்ப” எனவரும். (௩௫)

உ௩அ. சுட்டி னியற்கை முற்கிளந் தற்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் இயல்புகணத்தொடு முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—சுட்டின் இயற்கை முன் கிளந்த அற்று-இகரவீற்றுச் சுட்டினது இயல்பு இயல்புகணம் வரும்வழியும் உயிர்க்கணம்வரும் வழியும் முன் அகரவீற்றுச் சுட்டிற்குச் சொல்லப்பட்ட தன்மைத்தாம்.

என்றது மென்கணம் வரும்வழி அம்மெல்லெழுத்து மிக்கும் [உயிர்மயங்கியல்-௩,] இடைக்கணம் வரும்வழியும் உயிர்க்கணம்வரும்வழியும் நிலைமொழி வகரம் பெற்றும் [உயிர்மயங்கியல்-ச, டு,] செய்யுட்கண் வகரம்கெட்டுச் சுட்டுகீண்டும் [உயிர்மயங்கியல்-சு] முடியும் என்றவாறு.

உ-ம். இஞ்ஞானம், இந்துல், இம்மணி எனவும்; இவ்யாழ், இவ்வட்டு எனவும்; இவ்வடை, இவ்வாடை, இவ்வெளவியம் எனவும்; ஈவயினுண எனவும் வரும். (௩௬)

உ௩சு. பதக்குமுன் வரினே தூணிக் கிளவி
முதற்கிளந் தெடுத்த வேற்றுமை யியற்றே.

இஃது, இவ்வீற்று அல்வழிகளில் அளவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு மேல்தொகை மாபினுள் [குத்-உஉ] எய்திய ஏ என்சாரியை விலக்கி வேறுமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—பதக்கு முன் வரின் தூணிக்கிளவி முதல் கிளந்து எடுத்த வேற்றுமை இயற்று-பதக்கு என்னும்சொல் தன்முன்வரின் தூணி என்னும் சொல்லளவு முன்பு விதந்தெடுத்த வேற்றுமைமுடிபின் இயல்பிற்றாய் வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். தூணிப்பதக்கு எனவரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால், இருதூணிப்பதக்கு என அடையடுத்தவந்த வழியும் இவ்வீதி கொள்க. ‘கிளந்தெடுத்த’ என்றதனால், தூணிமுன்னர்ப் பிறபொருட்பெயர்வந்தவழியும் ஆண்டு நிலைமொழியடையடுத்தவந்தவழியும் தன்முன்னர்த்தான் வந்தவழியும் இம்முடிபுகொள்க. இன்னும் அதனானே, தன்முன்னர்த்தான்வந்தவழி இக்குச்சாரியைப்பேறும் கொள்க.

உ-ம். தூணிக்கொள், தூணிச்சாமை எனவும்; இருதூணிக்கொள் எனவும்; தூணித்தூணி எனவும், தூணிக்குத்தூணி எனவும் வரும். (௩௭)

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

உசயி, உரிவரு காலை நாழிக் கிளவி
இறுதியிகர மெய்யொடுங் கெடுமே
டகார மொற்று மாவயி னுன.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—உரி வரு காலை நாழிக்கிளவி இறுதி இகரம் மெய்யொடும் கெடும்—உரி என்னும்சொல் வருமொழியாய் வந்தகாலத்து நாழி என்னும் சொல் தன் சுற்றில் நின்ற இகரம் தான் ஊர்ந்துநின்ற மெய்யொடும் கெடும். அ வயின் டகாரம் ஒற்றும்—அவ்விடத்து டகரம் ஒற்றாய்வரும்.

உ-ம். நாடுகி எனவரும்.

வருமொழிமுற்கூறியவதனால், நிலைமொழி அடையடுத்து இருநாடுகி என்றவழியும் இம்முடிபுகொள்க. 'இகரம்' என்னுது 'இறுதியிகரம்' என்றதனால், ஈண்டை நிலைமொழியும் வருமொழியும் நிலைமொழிகளாய் நின்று பிறபொருட்பெயரொடு வல்லெழுத்துமிக்குமுடிதலும் கொள்க. நாழிக்காயம், உரிக்காயம், எனவரும். (உஅ)

உசக. பனியென வருஉங் கால் வேற்றுமைக்
கத்து மின்னுஞ் சாரியை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றுவேற்றுமையுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினொடு சாரியை பெறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் றதலிற்று.

இ-ள் :—பனி என வரும் கால்வேற்றுமைக்கு அத்தும் இன்னும் சாரியை ஆகும்—பனி என்றுசொல்ல வருகின்ற பனிக்காலத்தை உணரநின்ற வேற்றுமை முடிபுடைய பெயர்க்கு வரும் சாரியை அத்தும் இன்னும் ஆகும்.

உ-ம். பனியத்துக்கொண்டான், பனியிற்கொண்டான்; சென்றான், தத்தான், போயினான் எனவரும்.

'வேற்றுமை' என்றதனால், இன்பெற்றவழி இயைபு வல்லெழுத்தை வீழ்க்க. (.)

உசஉ. வளியென வருஉம் பூதக் கிளவியும்
அவ்விய நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இதுவும் அது.

இ-ள் :—வளி என வரும் பூதக்கிளவியும் அ இயல் நிலையல் செவ்விது என்பவளி என்றுசொல்ல வருகின்ற இடக்கரல்லாத ஐம்பெரும் பூதங்களில் ஒன்றை உணரநின்ற சொல்லும் மேற்கூறிய அத்தும் இன்னும் பெறும் அவ்வியல்பின்கண் நின்றல் செவ்விதென்று சொல்லுவர் புலவர்.

உ-ம். வளியத்துக்கொண்டான், வளியிற்கொண்டான்; சென்றான், தத்தான், போயினான் எனவரும்.

'செவ்விது' என்றதனால், இன்பெற்றுழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (சய)

உசங். உதிமர்க் கிளவி மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, இவ்வீற்று மரப்பெயர் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தல் றதலிற்று.

இ-ள் :—உதிமர்க்கிளவி மெல்லெழுத்து மிகும்—உதி என்னும் மரத்தினை உணரநின்றசொல் வல்லெழுத்துமிகாது மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். உதிங்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும். (௪௧)

உசச. புளிமரக் கிளவிக் கம்மே. சாரியை.

இஃது, இவ்வீற்றுமரப்பெயர் ஒன்றற்கு மேல் எய்தியவல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை விதித்தல் துதலிற்று.

இ-ள்: —புளிமரக்கிளவிக்கு சாரியை அம்-புளி என்னும் மரத்தினு உணரகின்ற சொல்லிற்கு வரும் சாரியை அம்முச்சாரியை.

உ-ம். புளியங்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

சாரியைப்பேற்றிடை எழுத்துப்பேறு கூறியவதனால், அம்முப்பெற்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. (௪௨)

உசரு. ஏனைப் புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, அம்மரப்பெயரல்லாத புளிப்பெயர்க்கு வேறுமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்: —ஏனை புளிப்பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும்-அம்மரப்பெயரன்றி ஒழிந்த கூவைப்புளி உணரகின்ற பெயர் வல்லெழுத்துமிகாது மெல்லெழுத்து மிகுமுடிபும்

உ-ம். புளிக்கூழ்; சோறு, தயிர், பாளிதம் எனவரும். (௪௩)

உசசு. வல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை
ஒவ்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது, மேலதற்கு வல்லெழுத்துமிகுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்: —வல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை-ஏனைப்புளிப்பெயர்முன் எய்திய மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிகுமுடியினும் குற்றம் இல்லை. ஒவ்வழி அறிதல் வழக்கத்தான-பொருந்தும் இடமறிக வழக்கிடத்து.

உ-ம். புளிக்கூழ்; சோறு, தயிர், பாளிதம் எனவரும்.

‘ஒவ்வழியறிதல்’ என்றதனால், புளிச்சோறு என்றதுபோல மற்றையவை வழக்குப்பயிற்சி இலவென்பதும் கொள்க. ‘வழக்கத்தான’ என்றதனால், இவ்வீற்றுள் எடுத்தோத்தும் இலேசும் இல்லாதனவற்றின் முடிபுவேற்றுமைமெயல்லாம் கொள்க. கூதாளங்கோடு எனவும், கணவிரங்கோடு எனவும், துளியத்துக்கொண்டான் எனவும், பருத்திக்குச்சென்றான் எனவும், கப்பிதந்தை கப்பிந்தை எனவும், கட்டி அகல் கட்டகல் எனவும், குளிகுறுமை குளிக் குறுமை எனவும், இன்னினிக் கொண்டான் அண்ணணிக் கொண்டான் எனவும், புளியங்காய் எனவும் வரும்.

இன்னும் அதனானே, இவ்வீற்றுள் உருபிற்குச்சென்றசாரியை பொருட்கண் சென்றவழி, இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்தலும் கொள்க. கீளியின்கால் எனவரும். (௪௪)

உசஎ. நாண்முற் றேரன்றுந் தொழினிலைக் கிளவிக்
கானிடை வருத லைய மின்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்குச் சாரியைவிதித்தல் துதலிற்று.

இன்:—நான் முன் தோன்றும் தொழில்நிலைக்கிளவீக்கு - இகரவீற்று காட்பெயர் களிள்முன்னர் த்தோன்றும் வீணைச்சொல்லிற்கு, ஆன் இடை வருதல் ஐயம் இன்று ஆன்சாரியை இடை வந்துமுடிதல் ஐயம் இல்லை.

உ-ம். பரணியாற் கொண்டான் ; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.
'ஐயமின்று' என்றதனை, இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. (சடு)

உசஅ. திங்கண் முன்வரி னிக்கே சாரியை.

இதவும் அது.

இன்:—திக்கள்முன் 'வரின் சாரியை இக்கு - திக்களைஉரை நின்ற இகரவீற்றுப் பெயர்முன்னர் த்தொழில்நிலைக்கிளவீ வரின் வரும் சாரியை இக்குச்சாரியை.

உ-ம். ஆடிக்குக்கொண்டான் ; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும். (சக)

உசக. ஈகார விறுதி யாகார வியற்றே.

இஃது, ஈகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழியின்சண் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இன்:—ஈகார இறுதி ஆகார இயற்று-ஈகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகார வீற்று அல்வழியின் இயல்பிற்கும் வல்லெழுத்து வரும்வழி வல்லெழுத்து மிக்கமுடியும்.

உ-ம். தீக்கடிது ; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும். (சஎ)

உருஃ. நீயென் பெயரு மிடக்கர்ப் பெயரும்

மீயென மீஇய விடம்வரை கிளவியும்

ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிவவற்றிற்கு எய்தியது வல்லக்கிப் பிரிதுமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இன்:—ஈ என் பெயரும் இடக்கர்ப்பெயரும் மீ 'என மீஇய இடம் வரை கிளை வியும்-ஈ என்னும் பெயரும் இடக்கர்ப்பெயராகிய மீ என்னும் ஈகாரவீற்றுப்பெயரும் மீ என்று சொல்லவரும் மருவாய்வழங்கி ஓர் இடத்தினை வரைந்துணர்த்தும் சொல்லும், அ வயின் வல்லெழுத்து இயற்கை ஆகும் - மேல் இவ்வீற்றுட்குரிய வல் லெழுத்துப் பெருது இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். நீ குறியை; சிறியை, தீயை, பெரியை எனவும்: பீருறிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்: மீகண்; செவி, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

'நீ குறியை' என்பது மேல் "அஃறிணை விரவுப்பெய ரியல்புமா ருளவே" [இதனை மரபுகக] என்றவழி அடங்காதோவெனின், மேல் வேற்றுமைக்கண் நிற்கை எனத் திரிந்து முடிதலின் அடங்காதாயிற்றென்க. மீகண் என்பது அல்வழி முடிபன்றெனினும் இயல்பாதல்கோக்கி உடன்கூறப்பட்டது. (சடி)

உருக. இடம்வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகுஉம்

உடனிலை மொழியு முளவென மொழிப.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் மீ என்பதற்கு வேறொரு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இன்:—இடம் வரை கிளவிமுன் வல்லெழுத்து மிகும் உடன் நிலை மொழியும் உள என மொழிப - இடத்தினை வரைந்துணர்த்தும் மீ என்னும் சொல்முன் இயல்பாய் முடிதலேயன்றி வல்லெழுத்து மிகுமுடியும் தம்மில் இயைந்து நின்றலைபுடைய மொழி களும் உளவென்று சொல்லுவார்.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ-ம். மீக்கோள், மீப்பல் எனவரும்.

‘உடனிலை’ என்றதனால், மீக்குழி, மீக்கோள் என மெல்லெழுத்துப்பெற்று முடிவனவும் கொள்க (௨௧)

உருஉ. வேற்றுமைக்கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது, அவ்வீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடிபுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று - ஈகாரவீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் ஆகாரவீற்று அவ்வழியேயு ஒருதன்மைத்தாய் வல்வெழுத்து வந்தவழி வல்வெழுத்துப்பெற்று முடியும்.

உ - ம். ஈக்கால்; சிறகு, தலை, புறம் எனவரும். (௨௨)

உருங். நீயெ நொருபெய ருருபிய நிலையும்

ஆவரின் வல்வெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, அவ்வீற்று வேற்றுமை முடிபினுள் ஒன்றற்கு வேறு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—நீ என ஒருபெயர் உருபு இயல் நிலையும்-நீ என நின்ற ஒரு பெயர் உருபு புணர்ச்சிக்கண் நெடுமுதல் குறுகி னகரவொற்றுப்பெற்று முடிந்த இயல்பின்கண்ணே நின்றமுடியும்; அவரின் வல்வெழுத்து இயற்கை ஆகும் - அவ்வாறு முடிந்தவிடத்து இயைபுவல்வெழுத்து மிகாது.

உ-ம். நின்கை; செவி, தலை, புறம் எனவரும். (௨௩)

உருச. உகர விறுதி யகர வியற்றே.

இஃது, உகரவீற்றுப்பெயர் அவ்வழிக்கண் முடிபுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—உகர இறுதி அகர இயற்று - உகரவீற்றுப்பெயர் அவ்வழிக்கண் அகரவீற்று அவ்வழியின் இயல்பிற்குய் வல்வெழுத்து வந்தவழி வல்வெழுத்து மிக்ரு முடியும்.

உ-ம். கடுக்குறிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும். (௨௪)

உருரு. சுட்டின் முன்னரு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றுச்சுட்டு வன்ணைத்தொடு கூடி முடிபுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—சுட்டின் முன்னரும் அ தொழிற்று ஆகும் - உகரவீற்றுச் சுட்டின்முன்னரும் வல்வெழுத்து வரும்வழி அவ்வகரவீற்று அவ்வழியின் தொழிற்றாய் வல்வெழுத்து மிக்ருமுடியும்.

உ-ம். உக்கொற்றன்; சாத்தன், தேவன், பூதன் எனவரும். (௨௫)

உருசு. ஏனவை வரினே மேனிலை யியல்பே.

இஃது, அவ்வீற்றுச்சுட்டு ஒழிந்த கணைத்தொடு முடிபுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஏனவை வரின் மேல் நிலை இயல்பு - உகரவீற்றுச் சுட்டின்முன் ஒழிந்த கணம் வருமொழியாக வரின் மேல் அகரவீற்றுச்சுட்டு முடிந்து நின்ற நிலைமையின் இயல்பையுடையவாய் முடியும்.

உ-ம். உஞ்ஞாண், உந்துல், உம்மணி எனவும்; உவ்யாழ், உவ்வட்டு எனவும்; உவ்வடை, உவ்வாடை, உவ்வெனவியம் எனவும்; ஊவயினுன எனவும் வரும். (௨௬)

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

உருள. சுட்டுமுத விறுதி யியல்பா கும்மே.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிவவற்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி இயல்பு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—சுட்டு முதல் இறுதி இயல்பாகும்-சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய உகர வீற்றுப்பெயர் மேற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். அதுருநிது, இதுருநிது, உதுருநிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும். (ருடு)

உருஅ. அன்றுவரு காலை யாவா குதலும்

ஐவரு காலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்

செய்யுண் மருங்கி னுரித்தென மொழிப.

இஃது, இவ்வீற்றுச் சுட்டுமுதற்பெயர்க்கு ஓர் செய்யுள்முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அன்று வருகாலை ஆ ஆகுதலும் - அதிகாரத்தான் சின்ற சுட்டுமுதல்உகர வீற்றுப்பெயர் அன்று என்னும்சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து அவ்வுகரம் ஆகாரமாகித் திரிந்துமுடிபுதலும், ஐ வருகாலை மெய்வரைந்து கெடுதலும்-ஐ என்னும் சாரியை இடைவந்து முடியுங்காலத்து அவ்வுகரம் தான் ஊர்ந்த மெய்யை ஒழித்துக் கெட்டுமுடிபுதலும், செய்யுள் மருங்கின் உரித்து என மொழிப-அவ்விறுமுடியும் செய் யுட்கண் உரித்தென்று சொல்லுவார்.

உ-ம். அதாஅன்றம்ம, இதாஅன்றம்ம, உதாஅன்றம்ம எனவும்; அதை மற்றம்ம, இதைமற்றம்ம, உதைமற்றம்ம எனவும் வரும். (ருசு)

உருகூ. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று - உகரவீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப்பொருட்டினர்ச்சிக்கண்ணும் அவ்வகரவீற்று அவ்வழியோடு ஒருநன்மைத்தாய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். கடுக்காய்; செதிள், தோல், பூ எனவரும். (ருள)

உசுயி. எருவுஞ் செருவு மம்மொடு சிவணித்

திரிபிட னுடைய தெரியுக் காலை

அம்மின் மகரஞ் செருவயிற் கெடுமே

தம்மொற்று மிகுஉம் வல்லெழுத் தியற்கை.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை விதியும் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்தினொடு சாரியை விதியும் கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—எருவும் செருவும் அம்மொடு சிவணி திரிபு இடன் உடைய தெரியும் காலை - ஒரு என்னும் சொல்லும் செரு என்மும் சொல்லும் அம்முச்சாரியையொடு பொருத்தி முன் சொன்ன வேற்றுமைப் பொதுவிதியின் வேறுபட்டு முடியும் இடனுடைய ஆராயுங்காலத்து; அம்மின் மகரம் செருவயின் கெடும் - அவ்வம்முச்சாரியையது ஈற்றின் மகரம் செரு என்னும் சொல்லிடத்துக் கெட்டு முடியும்; வல்லெழுத்து இயற்கை தம் ஒற்று மிகும் - அவ்வாறு கெட்டவிடத்துச் செரு என்பது வல்லெழுத்தாகிய இயல்பையுடைய தமது ஒற்று மிக்கு முடியும்.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உ-ம். எருவக்குழி; சேறு, தாது, பூழி எனவும்; செருவக்களம்; சேனை, தானை, பறை எனவும் வரும்.

‘தெரியுங்காலே’ என்றதனால், எரு என்பதற்குப் பெரும்பான்மை மெல்லெழுத்துப்பேறும் சிறுபான்மை வல்லெழுத்துப்பேறும், செரு என்பதற்குச் சிறுபான்மை வல்லெழுத்துப்பேறும் கொள்க. எருக்குழி, எருக்குழி, செருக்களம் எனவரும்.

‘வல்லெழுத்தியற்கை’ என்றதனால், உருயிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்கண் சென்றவழி அவ்வீருமொழிக்கும் அதிகார வல்லெழுத்துவீழ்வும் கொள்க. எருவின் கடுமை, செருவின் கடுமை எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, ‘அம்மொடு சிவணித் திரிபிட னுடைய’ என வல்லெழுத்தின்கண்ணதாக வரைந்து கூறினமையின், அம்முச்சாரியை இயல்புகணத்துக்கண் பெறுவன கொள்க. எருவஞாற்சி, செருவஞாற்சி எனவரும். (இஅ)

உசுக. முகர வுகர நீடிட னுடைத்தே

உகரம் வருத லாவயி னுன.

இஃது, இவ்வீற்றிற் சிவவற்றிற்குச் செய்யுளுள் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு வீதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ள்:—முகர உகரம் நீடு இடன் உடைத்து - இவ்வீற்றுமொழிகளுள் முகரத் தொடுகடிய உகரவீற்றுமொழி அவ்வுகரம் ஊகாரமாய் நீண்டு முடியும் இடன் உடைத்து; அவ்வீன் உகரம் வருதல் - அவ்வீடத்து உகரம் வந்துமுடிக்க.

‘இடனுடைத்து’ என்றதனால், இது செய்யுளிடத்தெனக்கொள்க.

உ-ம். “பழுஉப்பல் லன்ன பருவுகிர்ப் பாவடி” எனவரும். (இக)

உசுஉ. ஒடுமரக் கிளவி யுதிமர வியற்றே.

இஃது, இவ்வீற்று மரப்பெயருள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து வீதித்தல் துதலிற்று.

இ - ள்:—ஒடு மரக்கிளவி உதிமர இயற்று-ஒடு என்னும் மரத்தினை உணரலின்ற சொல் உதி என்னும் மரத்தின் இயல்பிற்றாய் மெல்லெழுத்துப் பெற்றுமுடியும்.

உ-ம். ஒடுக்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும். (சுவி)

உசுக. சுட்டுமுத வீறுதி யுருபிய னிலையும்

ஒற்றிடை மீகாஅ வல்லெழுத்து தியற்கை.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிவவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வருத்தல் துதலிற்று.

இ - ள்:—சுட்டு முதல் இறுதி உருபு இயல் நிலையும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாக வுடைய உகரவீற்றுச் சொற்கள் உருபுணர்ச்சியிற்சொன்ன இயல்பிலே நின்று அன் சாரியை பெற்று உகரம் சுட்டு முடியும்; வல்லெழுத்து இயற்கை ஒற்று இடைமிகா-அவ்வீடத்து வல்லெழுத்து இயற்கையாகிய ஒற்று இடைக்கண் மிகா.

உ-ம். அதன்கோடு, இதன்கோடு, உதன்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

‘ஒற்று இடைமிகா’ என்றதனால், சாரியை வருப்ப வல்லெழுத்து மிகாதென்பது பெற்றும். ‘வல்லெழுத்தியற்கை’ என்றதனால், இவ்வீற்றுள் உருயிற்குச்சென்ற சாரி

யை பொருட்கண் சென்றவழி இடைபடிவல்லெழுத்து வீழ்க்க. கடுவின் குறை, ஒடுவின் புறம் எனவரும். (௧௧)

உ௧௪. ஊகார விறுதி யாகா வியற்றே.

இஃது, ஊகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ள் :—ஊகார இறுதி ஆகார இயற்று - ஊகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் ஆகாரவீற்று அல்வழியின் இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். கொண்முக்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும். (௧௨)

உ௧௫. வினையெஞ்சு கிளவிக்கு முன்னிலை மொழிக்கும்
நினையுங் காலை யவ்வகை வரையார்.

இஃது, இவ்வீற்று வினைச்சொல் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ள் :—வினையெஞ்சு கிளவிக்கும் முன்னிலை மொழிக்கும் - ஊகாரவீற்று வினையெச்சமாகிய சொல்லிற்கும் முன்னிலைமொழியாகிய வினைச்சொல்லிற்கும், நினையும் காலை அவ்வகை வரையார் - ஆராயுங்காலத்து அவ்வல்லெழுத்து மிக்குமுடியும் கூற்றினை நீக்கார்.

உ-ம். உண்ணாக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்; கைதுக்கொற்றா; சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும் வரும்.

‘நினையுங்காலை’ என்றதனால், இவ்வீற்று உயர்நினைப்பெயர் அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவொள்க. ஆடுஉக்குறியன், மகடுஉக்குறியன் எனவரும். (௧௩)

உ௧௬. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனே ரற்றே.

இஃது, ஊகாரவீறு வேற்றுமைக்கண் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று-ஊகாரவீறு வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் அவ்வாகாரவீற்று அல்வழியோடு ஒத்த இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். கொண்முக்குழாம்; செலவு, தோற்றம், பறைவு எனவரும். (௧௪)

உ௧௭. குற்றெழுத்திம்பரு மோடுழுத்து மொழிக்கும்
நிற்றல் வேண்டு முகரக் கிளவி.

இஃது, இவ்வீற்றின் சிலவற்றிற்கு எய்தியன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ள் :—குற்றெழுத்து இம்பரும் ஓர் எழுத்து மொழிக்கும் உகரக் கிளவி நிற்றல் வேண்டும் - குற்றெழுத்தின்பின் சின்ற ஊகாரவீற்றுமொழிக்கும் ஓடுழுத்தொரு மொழியாகிய ஊகாரவீற்றுமொழிக்கும் உகரமாகிய எழுத்து நிற்றல் வேண்டும்.

உ - ம். உடுஉக்குறை, துஉக்குறை; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும்.

‘நிற்றல்’ என்றதனால் இவ்வீற்று உயர்நினைப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து மிக்கு முடிவனவென்பது. ஆடுஉக்கை, மகடுஉக்கை; செயி, தலை, புறம் எனவரும்.

உ௧௮. பூடுவெ றொருபெய ராயியல் பின்றே

ஆவயின் வல்லெழுத்து மிகுதலு முரித்தே.

தொல்காப்பியம்-இளம்பூரணம்

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கிப் பெரும்பான்மை மெல்லெழுத்தும் சிறுபான்மை வல்லெழுத்தும் பெறுமென எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ - ன்:—பூ என் ஒரு பெயர் அ இயல்பு இன்று - பூ என்னும் ஊகாரவீற்றையுடைய ஒரு பெயர் மேற்சொன்ன உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும் அந்த இயல்பில்லாமையை உடைத்து. எனவே, வேறு ஓர் இயல்பிற்காய் மெல்லெழுத்து மிக்ரு முடியும்.

அ வயின் வல்லெழுத்து மிகுதலும் உரித்து - அவ்விடத்து அம்மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து மிக்ரு முடிதலும் உரித்து.

மெல்லெழுத்துப் பெறுமென்றது, உரையிற் கோடலாற் கொள்ளப்பட்டது.

உ - ம். பூக்கொடி, பூக்கொடி; செய்கை, தாமம், பந்து எனவரும். (சுச)

உசுசு. ஊடுவ றெருபெய ராவொடு சிவணும்.

இஃது, இன்னும் அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு உகரமும் வல்லெழுத்தும் விலக்கி சிலை மொழி னகரம் பெறுமென எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ - ன்:—ஊ என் ஒரு பெயர் ஆவொடு சிவணும்-ஊ என்று சொல்லப்படும் ஊகாரவீற்றையுடைய ஒரு பெயர் ஆகாரவீற்றில் ஆ என்னும் சொல்லொடு பொருந்தி உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுது சிலைமொழி னகரவொற்றுப் பெற்று முடியும்.

உ - ம். ஊன்குறை; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும். (சுஎ)

உஎயி. அக்கென் சாரியை பெறுதலு முரித்தே

தக்கவழி யறிதல் வழக்கத் தான-

இஃது, இன்னும் அதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—அக்கு என் சாரியை பெறுதலும் உரித்து - அநிகரத்தான் நின்ற ஊ என்னும் பெயர் மேற்கூறிய னகரத்தோடு அக்கு என்னும் சாரியை பெற்று முடிதலும் உரித்து; வழக்கத்தான் தக்க வழி அறிதல் - வழக்கிடத்து அம்முடிபு தக்க இடம் அறிக.

‘தக்க வழியறிதல்’ என்றதனால், சாரியை பெற்றவழி சிலைமொழி னகரம் விலக்குண்தை நின்றலும் முன் மாட்டேற்றால் விலக்குண்ட வல்லெழுத்துக் கொடாதுநின்றலும் கொள்க.

உ - ம். ஊன்குறை; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும்.

‘வழக்கத்தான’ என்றதனால், இவ்வீற்றுஉருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்டான் சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. கொண்டுவின் குழாம் எனவரும். (சுஅ)

உஎக. ஆரீஉ மகரீஉ வாயிரு பெயர்க்கும்

இன்னிடை வரினு மான மில்லை.

இஃது, அவ்வீற்று உயர்நிணைப்பெயர்க்கு முன் எய்திய வல்லெழுத்தேயன்றி, சாரியையும் பெறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ன்:—ஆரீஉ மகரீஉ அ இரு பெயர்க்கும்-ஆரீஉ மகரீஉவாகிய அவ்வீரண்டு பெயர்க்கும், இன் இடை வரினும் மானம் இல்லை-மேல் “குற்றெழுத் திம்பரும்” [உயிர் மயக்கியல்-கடு] என்னும் குத்திரத்தின் “நிற்றல்” என்பதனால் வந்த வல்லெழுத்தேயன்றி இன்சாரியை இடை வரினும் குற்றம் இல்லை.

உ - ம். ஆடுஉவின்னை, மகடுஉவின்னை; செவி, தலை, புறம் என வரும்.

‘மானயில்லை’ என்றதனால், இன் பெற்றவழி மேல் இலெழுத்துவந்திய வல்லெழுத்து வீழ்க்க. (கக)

உஎஉ. எகர லொகரம் பெயர்க்கீ ருகா
முன்னிலை மொழிய வென்மனார் புலவர்
தேற்றமுஞ் சிறப்பு மல்வழி யான.

இஃது, எகரவீற்றிற்கும் ஒருவீற்றிற்கும் ஈராகாத நிலையில் வேறுபாடு உணர்த்துதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—எகரம் ஒரும பெயர்க்கு ஈறு ஆகா-எகரமும் ஒருமும் பெயர்ச்சொற்கு ஈறு ஆகா; முன்னிலை மொழிய என்மனார் புலவர் - வினைச்சொல்லுள் முன்னிலை மொழியிடத்தனவென்று சொல்லுவார் புலவர்; தேற்றமும் சிறப்பும் அல்வழியான்-தேற்றப்பொருண்மையில் வரும் இடைச்சொல் எகரவீறும் சிறப்புப்பொருண்மையில் வரும் இடைச்சொல் ஒருவீறும் அல்லாதவிடத்து.

உ - ம். ஏன எனவும், ஒடு எனவும் வரும். இவை முன்னிலைவினை.

ஏன கொண்டான், ஒடு கொண்டான். இவை இடைச்சொல். (எய)

உஎஎ. தேற்ற வெகரமுஞ் சிறப்பி னெவ்வும்
மேற்கூறியற்கை வல்லெழுத்து யிகர.

இது, முன் ஈறும் என்னப்பட்ட எகர ஒரு ஈற்று இடைச்சொற்கும் அவ்வீற்று முன்னிலைவினைச்சொற்கும் முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஒவ்வும் தேற்றப்பொருண்மையில் வரும் எகரவீற்று இடைச்சொல்லும் சிறப்புப்பொருண்மையில் வரும் ஒருவீற்று இடைச்சொல்லும், மேல் கூறு இயற்கை வல்லெழுத்து யிகா-மேலை முன்னிலை வினைச்சொற்குக் கூறப்படும் இயல்புடைய வல்லெழுத்து யிகாவாய் இயல்பாய் முடியும்.

‘மேற் கூறியற்கை வல்லெழுத்து யிகா’ என்றதனால், “வந்தது கண்டு வாராதது உணர்க” என்னும் தந்திரவுத்திவகையான் வல்லெழுத்து யிகு மென்பது கூறப்பட்டதாயிற்று.

உ - ம். யானேன கொண்டேன், நீயேன கொண்டாய், அவனேன கொண்டான் எனவும்; ஒடுகொண்டேன், ஒடுகொண்டாய், ஒடு கொண்டான் எனவும் வரும். இவை இடைச்சொல்.

ஏன்கொற்று, ஒடுக்கொற்று; சாத்தா, தேவா, பூதா எனவும் வரும். இவை முன்னிலைவினை. ‘இயற்கை’ என்றதனால், அம்முன்னிலைவினைகளை அளபெடையாக நினைக்கொள்க. (எக)

உஎச. ஏகார விறுதி யூகார வியற்றே.

இஃது, ஏகாரவீற்று அல்வழி முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—ஏகாரஇறுதி ஊகார இயற்று - ஏகாரவீற்றுப்பெயர் அல்வழிக்கண் ஊகாரவீற்று அல்வழியின் இயல்பிற்கும் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிகு முடியும்.

உ - ம். சேக்கிழை; சிந்தி, தீது, பெரிது எனவரும். (எஉ)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

உஎடு. மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மெண்ணும்

கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, அவ்வீற்று இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன் :- மாறுகொள் எச்சமும் வினாவும் எண்ணும் - மாறுபாடுகோடலையுடைய எச்சப்பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகரவீற்று இடைச்சொல்லும், வினாப்பொருண்மைக் கண்வரும் ஏகரவீற்று இடைச்சொல்லும் எண்ணப்பொருண்மைக்கண் வரும் ஏகர வீற்று இடைச்சொல்லும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கை ஆகும் - மேற்கூறிய வல்லெழுத்துப் பெருது இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். யானே கொண்டேன்; சென்றேன், தந்தேன், போயினேன் எனவும்: நீயே கொண்டாய்; சென்றாய், தந்தாய், போயினாய் எனவும்: கொற்றனே சாத்தனே தேவனே பூதனே எனவும் வரும்.

'கூறிய' என்றதனால், பிரிநிலைப்பொருண்மைக்கண்ணும் ஏற்றகைக்கண்ணும் வரும் ஏகரங்களின் இயல்புமுடிபு கொள்ச.

அவனே கொண்டான் என்பது பிரிநிலை. கூலே பாடெழுத் தொலிக்கும் என்பது ஈற்றகை. (எடு)

உஎசு. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே

இஃது, இவ்வீற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன் :- வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று - ஏகரவீற்று வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும் அவ்வூரவீற்று அவ்வழியோடு ஒருதன்மைத்தாய் வல் வெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து யிக்கு முடியும்.

உ-ம். வேக்குடம்; சாடி, தாதை, பாளை எனவரும். (எசு)

உஎஎ. ஏயெ னிறுதிக்க் கெகரம் வருமே.

இஃது, அவ்வீற்றிற்கு ஏய்தியுடன் மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ன் :- ஏ என் இறுதிக்கு எகரம் வரும் - அவ்வேற்றுமைக்கண் ஏ என்னும் இறுதிக்கு எகரம் வரும்.

உ-ன். ஏஎக்கொட்டில்; சாலை, துளை, புழை எனவரும்.

'உரையிற்கோடல்' என்பதனான், அவ்லெகரப்பேறு பொருத்தினவழிக் கொள்ச. (எஊ)

உஎஅ. சேவென் மரப்பெய ரொடுமர விவற்றே.

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்து விலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தல் துதலிற்று.

இ-ன் :- சே என் மரப்பெயர் ஒடுமர இயற்று - சே என்னும் மரத்தினை உணர சின்ற பெயர் ஒடுமரத்தின் இயல்பிற்கும் மெல்லெழுத்து யிக்கு முடியும்.

உ-ம். சேக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும். (எஅ)

உஎஆ. பெற்ற மாயின் முற்றவின் வேண்டும்.

இஃது, அம்மரப்பெயரல்லாத சே என்பதற்கு வேறுமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

எழுத்ததிசாரம் - உயிர்மயங்கியல்

இ-ன்.—பெற்றம் ஆயின் முற்ற இன் வேண்டும் - மேற்கூறிய சே என்பது பெற்றத்தினை உணரலின்ற பொழுதாயின் முடிய இன்சாரியை பெற்று முடியவேண்டும்.

உ - ம். சேவின் கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

'முற்ற' என்றதனால் இச் சே என்பது எடுத்தோத்தான் இன் பெற்றவழியும், அதாவே மரப்பெயராய் உருபிற்கு எய்திய சாரியைஇன் பெற்றவழியும், பிறசொல் அவ்வாறு இன் பெற்றவழியும் இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க.

உ-ம். சேவின் கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவும்; சேவின் கோடு; செதின் தோல், பூ எனவும்; எவின் கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும் வரும். (எஎ)

உஅக. ஐகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்

வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, ஐகாரவீற்று அவ்வழிமுடிபு தொகைமரபினுட் கூறலின்றமையின் அதன் வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ன்.—ஐகார இறுதிப் பெயர்நிலைமுன்னர் - ஐகாரவீற்றுப் பெயர்ச்சொல்லுமுன்னர், வேற்றுமை ஆயின் வல்லெழுத்து மிகும் - அஃகாரத்தாற் கசதப முதல் மொழி வந்தவழி வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியில் தமக்குப்பொருத்தின வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். யானைக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவரும். (எஅ)

உஅஉ. சுட்டுமுத விறுதி யுருபிய னிலையும்.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சுட்டுமுதப்பெயர்க்கு வல்லெழுத்தொடு வற்று வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ன்.—சுட்டு முதல் இறுதி உருபு இயல் நிலையும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய ஐகாரவீற்றுப்பெயர் உருபுபுணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பின்னண்ணே நின்று ஐகாரம் தொடர்தம் செட்டும் வற்றுப்பெற்று முடியும். [உருபியல் குத் - ஐ பார்ச்ச]

உ - ம். அவையற்றுக்கோடு, இவையற்றுக்கோடு, உவையற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவும்; அவற்றுக்கோடு, இவற்றுக்கோடு, உவற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவும் வரும். (எக)

உஅங. விசைமரக் கிளவியு றெமையும் நமையும்

அவைமுடிப் பெயருஞ் சேமர வியல்.

இஃது, இவ்வீற்றுள் மரப்பெயர் சிலவற்றிற்கு வேறு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ன்.—விசை மரக்கிளவியும் றெமையும் நமையும் அவை முடிப்பெயரும் - விசை என்னும் மரத்தினை உணரலின்ற சொல்லும் றெமை என்னும் மரத்தினை உணரலின்ற சொல்லும் நமை என்னும் மரத்தினை உணரலின்ற சொல்லும் ஆகிய அம் மூன்று பெயரும், சேமர இயல் - மேற்கூறிய வல்லெழுத்துமிகாது சே என்னும் மரத்தினது இயல்பினவாய் மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

விசைக்கோடு, றெமைக்கோடு, நமைக்கோடு; செதின், தோல்; பூ என (அம்)

உஅச. பனைபு மரையு மாவிரைக் கிளவியும்
நினைபுந் காலை யம்மொடு சிவணும்
ஐயெ னிறுதி யரைவரைந்து கெடுமே
மெய்யவ ணெழிய வென்மறூர் புலவர்.

இதவும் அது.

இன் :-பனையும் அரையும் ஆவிரைக் கிளவியும்-பனை என்னும் சொல்லும் அரை என்னும் சொல்லும் ஆவிரை என்னும் சொல்லும் நினைபுந்காலை அம்மொடு சிவணும்- ஆராயுங்காலத்து மேற்கூறிய வல்லெழுத்து மிகாது அம் என்னும் சாரியையொடு பொருந்தி முடிபும். ஐ என் இறுதி அரை வரைந்துகெடும் - அவ்விடத்து ஐ என்னும் ஈறு அரை என்னும் சொல்லை நீக்கிக் கெடும், மெய் அவண் ஒழிய என்மறூர் புலவர் - தன்னொரூர்ப்பட்ட மெய் அச்சொல்லிடத்தே ஒழியவென்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். பனங்காய்; செதின், தோல், பூ எனவும்: அரையங்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவும்: ஆவிரங்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவும் வரும்.

‘நினைபுந்காலை’ என்றதனால், பிறவும் தூதுணை, வழதுணை, தில்லை, ஓலை எனவரு வனவற்றிற்கும் அம்முக்கொடுத்து ஐகாரம்கெடுத்துத் தூதுணங்காய், வழதுணங்காய் தில்லங்காய், ஓலம்போழ் என்று முடிக்க. (அக)

உஅரு. பனையின் முன்ன ரட்டுவரு காலை
நிலைபின் றுரு மையெ னுயிரே
ஆகாரம் வருத லாவயி னுன.

இதவும் அது.

இன் :-பனையின்முன்னர் அட்டு வருகாலை - மேற்கூறிய வழியேயன்றி பனை என்னும் சொல்லின்முன்னர் அட்டு என்னும் சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நிலை இன்றாகும் ஐ என் உயிர் - நின்றல் இன்றும் ஐ என்னும் உயிர்; அ வயின் ஆகாரம் வருதல் - அவ்விடத்து ஆகாரம் வந்து அம்மெய்ய்மேல் ஏறிமுடிக்க.

உ-ம். பனையின் முன்னர் வருவரும்.

‘ஆவயின்’ என்றதனால், விச்சாவாதி என்றந்நினைவ்வற்றது வேற்றுமை முடிபுகொள்க. (அஉ)

உஅசு. கொடிமுன் வரினே நாயவ ணிற்பக்
கடிநிலை யின்றேற வல்லெழுத்து மிகுதி.

இதவும் அது.

இன் :-கொடி முன் வரின்-கொடி என்னும் சொல் பனை என்னும் சொல்லின் முன்னர்வரின், ஐ அவண் நிற்ப வல்லெழுத்து மிகுதி கடிநிலை இன்று-மேற் கெடும் எனப் பட்ட ஐகாரம் ஆண்டுக் கொடாதே நிற்ப வல்லெழுத்துமிகுதி நீக்கும் நிலைமையின்றி.

உ-ம். பனைக்கொடி என வரும்.

‘கடிநிலை’ என்றதனால், இவ்வீற்றன் எடுத்தேத்தானும் இலெசினையும் அம்முக் சாரியையும் பிறசாரியையும் பெற்றவழி இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்க்க. இன்னும் இதனானே, உருபிற்குச் சென்ற சாரியை பொருட்டுச் சென்றவழியும் இயைபுவல் லெழுத்து வீழ்க்க. பனையின்காய், அரையின்கோடு, ஆவிரையின்கோடு எனவும்; விசை

யின்கோடு, நெமையின்கோடு, நமையின்கோடு எனவும்; தூதுணையின்காய், வழதுணையின்காய் எனவும்; வஹழயின்கோடு, வஹழயின்பூ எனவும் வரும். 'அவண்' என்றதனால், பனைத்திரள் என வல்லெழுத்துப்பேறும்கொள்க. (அக)

உஅஎ. திங்களு நானு முந்துளர் தன்ன.

இஃது, இயைபுவல்லெழுத்தினோடு சாரியைப்பேறும் வல்லெழுத்துவிலக்கிச் சாரியைப்பேறும் கூறுகின்றமையின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதியும் வருத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:—திங்களும் நானும் முந்து ஊர்ந்த அன்ன - ஐகாரவீற்றுத் திங்களை உணரகின்ற பெயரும் அவ்வீற்று நானை உணரகின்ற பெயரும் முன் இகரவீற்றுத் திங்களும் நானும் ஊர்ந்த தன்மையவாய் இக்கும் ஆனும் பெற்று முடியும்.

உ - ம். சித்திரைக்குக் கொண்டான், கேட்டையாற் கொண்டான்; சென்றான் தந்தான், போயினான் எனவரும்.

நான் முன்கூறாது திங்கள் முன்கூறியவதனால், கரியவற்றுக்கோடு எனவும்; அவையத்துக்கொண்டான் எனவும்; ஹழைக்கோடு, ஹழைக்கோடு எனவும்; கலைக்கோடு, கலைக்கோடு எனவும் இவ்வீற்று முடியாதவை வெல்லாம் கொள்க. (அச)

உஅஅ. மழையென் கிளவி வளியிய னிழையும்.

இஃது, இயைபுவல்லெழுத்தினோடு அத்துப்பேறும் வல்லெழுத்து விலக்கி இன்னும் வகுக்கின்றமையின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும் எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதியும் கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ள் :—மழை என் கிளவி வளி இயல் நிலையும்-மழை என்னும் ஐகார வீற்றுச் சொல் இகரவீற்று வளி என்னும் சொல் அத்தும் இன்னும் பெற்ற முடிந்த இயல்பின் கண்ணே நின்று முடியும்.

உ-ம். மழையத்துக் கொண்டான், மழையிற்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான் போயினான் எனவரும். (அடு)

உஅகூ. செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை மொன்னும்
ஐயெ னிறுதி யவாமுன் வரினே
மெய்யொடுங் கெடுத லென்மனார் புலவர்
டகார ணகார மாதல் வேண்டும்.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு அவ்வழிக்கண் செய்யுள் முடிபுகூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை என்னும் ஐ என் இறுதி - செய்யுளிடத்து அவ்வழிக்கண் வேட்கை என்னும் ஐகார வீற்றுச்சொல், அவா ருள்வரின-அவா என்னும் சொல் தனக்கு முன்னர் வரின், மெய்யொடுங் கெடுதல் என்மனார் புலவர்-அவ்வைவாரம் தான் ஊர்ந்த மெய்யொடுங்கூடக் கெடுதலென்று சொல்லுவார் புலவர்; டகாரம் ணாரம் ஆதல் வேண்டும்-அவ்வீடத்து நின்ற டகாரவொற்று ணகாரவொற்றாய்த் திரிந்தமுடிதல் வேண்டும்.

உ - ம். 'வேணவா நவிய வெய்ய வுயிரா' எனவரும். இதனை உம்மைத் தொகைபாகக்கொள்க. அவாவென்பது அவ்வேட்கையின் மிகுதி.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இவ்வல்வழியை வேற்றுமை முடிபிற்கு முன் கூறுததனால் விச்சாவாதி என்றும் போல வரும் உம்மைத்தொகை அல்வழி முடிபும், பாறக்கல் என இருபெயரொட்டு அல்வழி முடிபும் கொள்க. (அக)

உகய. ஓகார விறுதி யேகார வியற்றே.

இஃது, ஓகாரவீற்று அல்வழிமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—ஓகார இறுதி ஏகார இயற்று-ஓகாரவீற்று அல்வழிப்பெயர்ச்சொல் ஏகாரவீற்று அல்வழி இயல்பிற்குய் வல்லெழுத்து வந்தவழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ - ம். ஒக்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும். (அஎ)

உகக. மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமும்

கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்று இடைச்சொல் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—மாறுகொள் எச்சமும் வினாவும் ஐயமும்-மாறுபாட்டினைக்கொண்ட எச்சப்பொருண்மையினைபுடைய ஓகாரமும் வினாப்பொருண்மையையுடைய ஓகாரமும் ஐயப்பொருண்மையினைபுடைய ஓகாரமும், கூறிய வல்லெழுத்து இயற்கை ஆகும்-முன் பெயர்க்குக் கூறிய வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். யானேகொண்டேன் எனவும், நீயோகொண்டாய் எனவும், பத்தேபாதி னென்றே எனவும் வரும்.

‘கூறிய’ என்றதனால், பிரிநிலையும் தெரிநிலையும் சிறப்பும் எண்ணும் ஈற்றசையும் இயல்பாய் முடிதல் கொள்க. அவனேகொண்டான் எனவும், நன்றேநீதேவன்று எனவும், ஒடு கொண்டான் எனவும், “ருன்றுறழ்ந்த களிநென்கோ கொய்யுணைய மாபென்கோ” எனவும், யானேதேறேன் எனவும் வரும். (அஅ)

உகஉ. ஒழிந்தத னிலையு மொழிந்தவற் றியற்றே.

இதுவும் அது.

இ - ன்:—ஒழிந்ததன் நிலையும் ஒழிந்தவற்று இயற்று-ஒழியிசை ஓகாரத்தினது நிலையும் மேற்சொல்லியொழிந்த ஓகாரங்களின் இயல்பிற்குய் இயல்பாய்முடியும்.

உ-ம். கொளலோகொண்டான் எனவரும். (அக)

உகங. வேற்றுமைக் கண்ணு மதனோ ரற்றே

ஓகாரம் வருத லாவயி னான.

இஃது, அவ்வீற்று வேற்றுமை முடிபுகூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—வேற்றுமைக்கண்ணும் அதன் ஓர் அற்று-ஓகாரவீற்று வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ்வோகாரவீற்று அல்வழியோடொத்து வல்லெழுத்துப்பெற்றுப் புணரும். அவயின் ஓகாரம் வருதல்-அவ்வீடத்து ஓகாரம் வருக.

உ-ம். ஒடுக்கடுமை; சிறுமை, நீமை, பெருமை எனவரும். (கய)

உகச. இல்லொடு கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது, எய்தியது ஒருமருக்கு மறுத்தல் துதலிற்று.

இ - ன்:—இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கை ஆகும்-ஓகாரவீற்றுக் கோ என்னும் மொழியினை இல் என்னும் வருமொழியொடு சொல்லின் ஓகாரம் மிகாது இயல்பாய் முடியும்.

எழுத்ததிகாரம் - உயிர்மயங்கியல்

உ - ம். கோயில் எனவரும்.

நிலைமொழி ஒருவெழுத்துப்பேறும் உடையாது கூறியவழி நான்கு கணத்துக்கண்ணும் செல்லுமென்பதனால் பெற்றும். கோவென்றது உயர்நினைப்பெயரன்றே வெனின், கோவந்ததென அஃநிணையாய் முடிதலின் அஃநினைப்பாற் பட்டது போலும். (கக)

உசுடு. உருபிய நிலையு மொழியுமா ருளவே
ஆவயின் வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.

இஃது, அவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு வல்லெழுத்து விலக்கிச் சாரியை வருத்தமையின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன் :—உருபு இயல் நிலையும் மொழியும் உள்-அவ்வீற்றுட் சில உருபுணர்ச்சியது இயல்பிலே நின்று ஒன்சாரியை பெற்று முடியும் மொழிகளும் உள்; அவயின் வல்வெழுத்து இயற்கை ஆகும்-அவ்வீடத்து வல்லெழுத்தின்றி இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். கோஒன்னை; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

இதனானும் பெற்றும், சாரியைப்பேறு வருமொழி வல்லெழுத்து விலக்காமை. (கஉ)

உசுசு. ஓளகார விறுதிப் பெயர்நிலை முன்னர்
அவ்வழி யானும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
வல்லெழுத்து யிருதல் வரைநிலை யின்றே
அவ்வீரு வீற்றும் உகரம் வருதல்
செவ்வி தென்ப சிறத்திசி னேரே.

இஃது, ஓளகாரவீறு அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன் :—ஓளகார இறுதி பெயர்நிலை முன்னர் அவ்வழியானும் வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லெழுத்து யிருதல் வரைநிலை இன்று-ஓளகாரவீற்றுப் பெயர்ச்சொல் முன்னர் வல்வெழுத்துமுதல்மொழி வரின் அவை அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லெழுத்து யிருமுடிதல் நீக்கும் நிலையின்றும். அ இரு ஈற்றும் உகரம் வருதல் செவ்விது என்ப சிறத்திசினேர்-அவ்வீருகூற்று முடிபின் கண்ணும் நிலைமொழிக் கண் உகரம் வந்துமுடிதல் செவ்வீதென்று சொல்லுவார் சிறத்தோர்.

உ - ம். கௌவுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; கௌவுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும் வரும்.

‘செவ்விது’ என்றதனால், மென்கணத்துக்கண்ணும் இடைக்கணத்துக்கண்ணும் இருவழியும் உகரப்பேறுகொள்க. கௌவுருன்றது, கௌவுருன்றி எனவும்; கௌவு வலிது, கௌவு வலிமை எனவும்வரும்.

‘நிலை’ என்றதனால், கௌவின் கடுமை என உருபிற்குச்சென்றசாரியை பொருட்கண் சென்றவழி, இயைபுவல்லெழுத்து வீழ்வுகொள்க. (கங)

ஏழாவது-உயிர்மயங்கியல் முற்றிற்று.

எட்டாவது - புள்ளிமயங்கியல்.

இவ்வொத்த என்ன பெயர்த்தோவெனின், புள்ளியீறு வன்கணத்தோடும் சிறு பான்மை யிதகணத்தோடும் மயங்கிப்புணரும் இயல்பு உணர்த்தினமையின் புள்ளிமயங்கியல் என்னும் பெயர்த்து.

உகௌ. ஞகாரா யொற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர் அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்வெழுத்து நியையி எவ்வெழுத்து யிகுமே உகரம் வருத லாவயி னுன.

இத்தலைச்சுத்திரம் என் நதலிற்றேவெனின், ஞகாரவீறு வன்கணத்தோடு இரு வழிக்கண்ணும் புணருமாறு கூறுதல் நதலிற்று.

இ-ன்:—ஞகாரா ஒற்றிய தொழிற்பெயர் முன்னர்-ஞகாரம் ஈற்றின்கண் ஒற்றுகின்ற தொழிற்பெயரின்முன்னர், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும்-அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்தும் வேற்றுமைக்கண்ணும், வல்வெழுத்து இயையின் அவ்வெழுத்து யிகும் - வல்வெழுத்துமுதல்மொழி வருமொழியாய் இயையின் வல்வெழுத்துவருமொழிக்கண் யிக்குமுடியும். அ வயின் உகரம் வருதல் - ஆண்டு நிலைமொழிக்கண் உகரம் வருக.

உ-ம். உரினுக்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது என்வும்: உரினுக்கடுமை; சிறுமை, நீமை, பெருமை எனவும் வரும். (க)

உகஅ. ஞகமவ ளியையினு முகர நிலையும்.

இஃது, அவ்வீறு மென்கணத்தோடும் இடைக்கணத்துவகரத்தோடும் முடியுமாறு கூறுதல் நதலிற்று.

இ-ன்:—ஞக ம வ இயையினும் உகரம் நிலையும்-அந்த ஞகாரவீறு வன்கணமன்றி ஞக ம வ முதன்மொழி வருமொழியாய் இயையினும் நிலைமொழிக்கண் உகரம் நிலை பெற்று முடியும்.

உ-ம். உரினுஞ்ஞான்றது; நீண்டது, மாண்டது எனவும்: உரினுஞ்ஞாற்சி; நீட்சி, மாட்சி எனவும்: உரினுவலிது; வலிமை எனவும்வரும்.

இடைக்கணத்து யகரத்தோடும் உயிரோடும் புணருமாறு தொகைமரபினுள் “உகர மொடு புணரும் புள்ளியிறுதி” [ஞுத்-உக] என்பதனுட் கூறப்பட்டது. (உ)

உகக. நகர விறுதியு மதலே ரற்றே.

இது, நகரவீறு மேற்கூறிய கணக்கனோடு ஒருவழிமுடியுமாறு கூறுதல் நதலிற்று.

இ-ன்:—நகர இறுதியும் அதன் ஓர் அற்று-நகரவீற்றுப்பெயரும் மேற்கூறிய கணக்கனோடு புணரும்வழி அஞ்ஞகாரவீற்றேடு ஓர் இயல்பிற்றாய் முடியும்.

உ - ம். பொருதக்கடிது; சிற்று, தீது, பெரிது எனவும்; பொருது ஞான்றது; நீண்டது, மாண்டது எனவும்; பொருதவலிது எனவும் ஒட்டுக. (௩)

௩௩. வேற்றுமைக் குக்கெட வகர நிலையும்.

இஃது, அவ்வீற்றுவேற்றுமைக்கண் நிலைமொழிமுடிபு வேறும் முடியுமாறு கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ள்:—வேற்றுமைக்கு உ கெட அகரம் நிலையும்—அந்நகரவீறு வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண் எய்திய நிலை மொழி உகரம் கெட அகரம் நிலைபெற்று முடியும்.

உ - ம். பொருக்கடுமை; சிற்றுமை, தீமை, பெருமை எனவும்; பொருக்கஞாற்சி; நீட்சி, மாட்சி எனவும்; பொருக்கவலுமை எனவும் வரும்.

‘அகரம்நிலையும்’ என்றது ‘உகரக்கெட’ என்றதஞன், அவ்விருவீற்றின் உருபிற்குச் சென்றசாரியை பொருட்கண்சென்றவழி இயைபுவல்லெழுத்துவீழ்வும் சிறுபான்மை உகரப்பேறும் கொள்சு. பொருக்கின்குறை, உரிஞ்சின்குறை எனவும்; ‘உடவல் யானை பொருதச்சென் மன்ன’ [அகம்-கடு] எனவும் வரும். (௪)

௩௩௩. வெரிநெ னிறுதி முழுதும் கெடுவழி

வருமிட னுடைத்தே மெல்லிழுத் தியற்கை.

இஃது, அந்நகரவீற்று ஒருமொழிக்கு எய்தியது விலக்கப்பிறிதுவதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ள்:—வெரிந் என் இறுதி முழுதும் கெடுவழி—வெரிந் என்றுசொல்லப்படுமநகரவீற்றுமொழி தன்நகரநகரம் ஈன்பெற்ற அகரத்தோடு எஞ்சாமற்கெட்டவிடத்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை வரும் இடன் உடைத்து - மெல்லெழுத்துப் பெறும் இயல்பு வந்து முடியும் இடனுடைத்து.

உ - ம். வெரிக்குறை; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும். (௫)

௩௩௪. ஆவயின் வல்லெழுத்து யிருதலு முரித்தே.

இஃது, இன்னும் அம்மொழிக்கு எய்தியதோர் முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ - ள்:—ஆவயின் வல்லெழுத்து யிருதலும் உரித்து—அவ்வெரிந் என்னும்சொல் அவ்வாறு ஈறு கெட்டுநின்றவீடத்து மெல்லெழுத்தேயன்றி வல்லெழுத்து யிருதலும் உரித்து.

உ - ம். வெரிக்குறை; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும்.

குகாரவீற்றொடு நகரவீறு ஒத்தமுடிபிற்கு தலின் உடன்கூறப்பட்டது. (௬)

௩௩௫. ணகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்

டகார மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

இது, ணகாரவீறு வேற்றுமைப்பொருட்கண் புணருமாறு உணர்த்துதல் ததலிற்று.

இ - ள்:—ணகார இறுதி வல்லெழுத்து இயையின்—ணகாரவீற்றுப்பெயர் வல்லெழுத்துமுதன்மொழி இடையின், டகாரம் ஆகும் வேற்றுமைப் பொருட்கு—டகாரமாய் முடியும் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்.

உ - ம். மட்டுடம்; சாடி, துதை, பாணை எனவரும்.

(௭)

௩௩௬. ஆணும் பெண்ணு மஃறிணை யியற்கை.

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இஃது, அவ்வீற்றுவிரவுப்பெயருட் சிலவற்றிற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிரித்துவிதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ன்:—ஆணும் பெண்ணும் அஃறிணை இயற்கை-ஆண் என்னும்பெயரும் பெண் என்னும்பெயரும் மேல் தொகைமரபினுள் “மொழிமுத லாகும்” [சூத்திரம்-டு] என்பதன்சண் அஃறிணைப்பெயர் முடிந்த இயல்புபோல் தாம் வேற்றுமைக்கண் இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். ஆண்கை, பெண்கை; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

மற்றிது தொகைமரபினுள் “அஃறிணை விரவுப்பெயர்” [சூத்திரம்-யக] என்பதனுள் இயல்பாய் முடிந்ததன்றே வெனின், இவை ஆண்டுமுடிந்தனபோலத் தத்தம் மரபின் வினையாற் பாலரியப்படுவனவன்றி, இருதிணைக்கண்ணும் அஃறிணையாய் முடிதலின் அவ்வஃறிணைப்பெயரது இயல்புபோடு மாட்டெறிந்து முடித்தான் எனக்கொள்க. இவ்வாராதலின், ஆண்கடிது பெண்கடிது என்னும் அவ்வழியும் “மொழிமுத லாகும்” [தொகைமரபு-டு] என்பதனுட் கொள்ளப்படும். (அ)

நா.டு. ஆண்மரக் கிளவி யரைமர-வியற்றே.

இது, திரிபுலிலக்கிச் சாரியை வருத்தமையின் எய்தியது விலக்கிப் பிரித்துவிதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ன்:—ஆண் மரக் கிளவி அரை மர இயற்று - ஆண் என்னும் மரத்தை உணர்நின்ற பெயர்ச்சொல் அரை மரம் அம்முப்பெறும் இயல்பிற்றாய்த் தானும் அம்முப் பெற்று முடியும்.

உ - ம். ஆணக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும். (ஆ)

நா.சு. விண்ணென வருஉக காயப் பெயர்வயின்
உண்மையு முரித்தே யத்தென் சாரியை
செய்யுண் மருங்கிற் றொழில்வரு காலை.

இது, செய்யுளுள் திரிபு விலக்கிச் சாரியை வருத்தல் ததலிற்று.

இ-ன்:—விண் என வரும் காயப் பெயர்வயின் - விண் என்று சொல்லவருகின்ற ஆகாயத்தை உணர்நின்ற பெயர்க்கண், அத்து என்னும் சாரியை உண்மையும் உரித்து-அத்து என்னும் சாரியை உண்டாதலும் உரித்து இல்லையாதலும் உரித்து, செய்யுள் மருங்கின் தொழில் வரு காலை-செய்யுளிடத்து வினை வரும் காலத்து.

உ - ம். விண்ணத்துக் கொட்கும் எனவும், “விண்குத்து நீள்வரை” [காலடி-உஉசு] எனவும் வரும். (ஐ)

நா.எ. தொழிற்பெய ரெல்லந் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி உரையும் வல்வெழுத்தும் வருத்தல் ததலிற்று.

இ-ன்:—தொழிற் பெயரெல்லாம் தொழிற் பெயர் இயல்-ணகாரவீற்றுத் தொழிற் பெயரெல்லாம் அவ்வழிக்கண்ணும், வேற்றுமைக்கண்ணும் சூகரவீற்றுத்தொழிற் பெயரது இயல்பாய் வன்ணம் வந்தவழி வல்வெழுத்தும் உகரப்பேறும் மென்கணமும் இடைக்கணத்துவகரமும் வந்தவழி உகரமும் பெற்றுமுடியும்.

உ-ம். மண்ணுக்கடிது எனவும்; மண்ணுச்சிமை எனவும்; மண்ணுஞர்ந்து, மண்ணுஞர்ச்சி எனவும்; மண்ணுவலிது, மண்ணுவலிமை எனவும் இருவழியும் ஒட்டுக.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், தொழிற்பெயரல்லனவும் உரமும் வல்லெழுத்தும் பெறுவன கொள்க. வெண்ணுக்கரை, எண்ணப்பாறு, மண்ணுச்சேறு எனவரும். (யக)

நாஅ. திணைப்பெய ரெல்லாங் கொளத்திரி பிலவே.

இஃது, இவ்வீற்றுச் சிலவற்றிற்குத் திரிபு விலக்கி இயல்பு கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—திணைப் பெயரெல்லாம் கொள திரிபு இல - ண்காரவீற்றுள் ஒர்இனத்தை உணர்நின்ற பெயரெல்லாம் திரிபுடையவென்று கருதும்படியாகத் திரிதலுடைய வன்றி இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். உமண்குடி; சேரி, தோட்டம், பாடி எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனான், இவ்வீற்றுச் சாரிபை பெற்று முடிவனவும் இயல்பாய் முடிவனவும் கொள்க. மண்ணக்கடி, எண்ணக்கோலை எனவும்; பரண்கால், கவண்கால் எனவும் வரும்.

‘கொள்’ என்றதனான், இவ்வீற்று ஆழாம் வேற்றுமைப்பொருண்மை உணர்நின்ற இடைச்சொல் திரிந்து முடிவனகொள்க. அங்கட்கொண்டான், இங்கட்கொண்டான், உங்கட்கொண்டான் எனவும்; ஆங்கட்கொண்டான், ஈங்கட்கொண்டான், ஊங்கட்கொண்டான் எனவும்; அவட்கொண்டான், இவட்கொண்டான், உவட்கொண்டான் எனவும் ஒட்டுக.

[‘மண்ணக்கடி’ என்பதில் அக்குச்சாரியையும் ‘எண்ணக்கோலை’ என்பதில் ஆம் முச்சாரியையும் வந்தன.] (யஉ)

நாசு. வேற்றுமை யல்வழி பெண்ணெ னுணவுப்பெயர்

வேற்றுமை யியற்கை நிலைபலு முரித்தே.

இஃது, அவ்வீற்றுள் ஒன்று அவ்வழியுள் வேற்றுமைமுடிபுபோலத் திரிந்துமுடிவது கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமை அல்வழி - வேற்றுமையல்லாதவிடத்து, எண் என் உணவுப் பெயர் - எண் என்று சொல்லப்படுகின்ற உணவினையுணர்த்தும் பெயர், வேற்றுமை இயற்கை நிலையலும் உரித்து - வேற்றுமையது திரிந்துமுடியும்இயல்பு நின்றலும் உரித்து.

உ-ம். எட்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

உம்மையால், எண்கடிது என்று இயல்பாதலே பெரும்பான்மை. (யசு)

நாாய. முரணென் றெழிற் பெயர் முதலிய னிழையும்.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொழிற்பெயர்முடிபு விலக்கி இவ்வீற்று அல்வழி முடிபும் வேற்றுமை முடிபும் கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—முரண் என் தொழிற்பெயர் முதல் இயல் நிலையும்-முரண் என்று கூறப்படும் தொழிற்பெயர் இவ்வீற்றிற்கு இருவழியும் முன் கூறிய இயல்பும் திரிபுமாகிய இயல்பின்கண்ணே நின்ற முடியும்.

உ-ம். முரண்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்: முரட்கடுமை; சேனை, தானை பறை எனவும் வரும்.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இதனைத் “ தொழிற்பெய ரெல்லாம் ” [குத்திரம்-யக] என்பதன்பின் வையாத முறையன்றிய உற்றினான், முரண்கடுமை என்னும் இயல்பும், அரண்கடுமை, அரட்கடுமை என்னும் உறழ்ச்சியும் கொள்க, (யச)

நயக. மகர விறுதி வேற்றுமை யாயின்
துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே.

இது, மகரவீற்றிற்கு மேற்கூறிய ணகரவீற்று வேற்றுமைமுடிபோடு இயைய வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—மகர இறுதி வேற்றுமையாயின்-மகரவீற்றுப் பெயர்ச்சொல் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் ணாயின், துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகும்-அம்மகரம் முற் றக்கெட்டு வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம். மரக்கோடு; செநின், தோல், பூ என்பவரும்.

‘துவர’ என்றதனால், இயல்புணத்துக்கண்ணும் உயர் திணைப்பெயர்க்கண்ணும் வீரவுப்பெயர்க்கண்ணும் மகரக்கேடு கொள்க. மரஞாண், - தூல், மணி, யாழ், வட்டு, அடை, ஆடை எனவும்; நக்கை; எக்கை, - செவி, தலை, புறம் எனவும்: நுக்கை, தக்கை எனவும் வரும், (யடு)

நயஉ. அகர ஆகாரம் வருஉங் காலை
ஈற்றுமிசை யகர நீடலு முரித்தே.

இஃது, அவ்வீற்றுமுடிபு வேற்றுமைபுடையன கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—அகரம் ஆகாரம் வருங்காலை - அகரமுதல்மொழியும் ஆகரமுதல்மொழி யும் வருமொழியாய் வருங்காலை, ஈற்றுமிசை அகரம் நீடலும் உரித்து - சிலமொழிக் கண் ஈற்றின்மேல்வின்ற அகரம் நீளாது நிற்பதெயன்றி நீண்டுமுடிதலும் உரித்து.

உ-ம். மராஅடி, குளாஅம்பல் எனவும்; மாவடி, குளவாம்பல் எனவும் வரும்.

வருமொழி முற்கூறியவதனால், இவ்வீற்றுப் பிரவும் வேறுபாட்டின் முடிபு கொள்க. கோணகோணம், கோணவட்டம் எனவரும்.

முன்னர்ச் “ செல்வழியறிதல் ” [குத்-யஎ] என்பதனால், குளாஅம்பல் என்புழி வருமொழி ஆகார்க்குறக்கமும், கோணகோணம் என்புழி வருமொழி வல்லெழுத்துக் கேடும் கொள்க,

[கோணகோணம், கோணவட்டம் என்பனவற்றுள் கோணத்துட்கோணம் கோணத் தன் வட்டம் என ஏழனுருபுலிரிச்ச.] (யக)

மெல்லெழுத் தறமு மொழியுமா ருளவே
செல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான.

இஃது, இவ்வீற்றுட்சிலவற்றிற்கு வேறுமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—மெல்லெழுத்து உறமும் மொழியும் உள - மெல்லெழுத்தோடு உறழ்த்து முடியும் மொழிகளும் உள ; வழக்கத்தான் செல்வழி அறிதல்-வழக்கின்கண் அவ்வழற் கும் இடம் அறிக.

உ-ம். குளக்கரை, குளக்கரை ; சேறு, தாது, பூழி எனவரும்.

எழுத்த்திகாரம் - புள்ளிமயங்கியல்

‘செல்வழியறிதல்’ என்றதனால், குணங்கரை, குணக்கரை என்றதுபோல, அவ்வளவு ஒத்த உறழ்ச்சியில்ல வென்பதுகொள்க. ‘வழுக்கத்தான’ என்றதனால், இவ்வீற்று வேற்றுமைக்கண் முடியாதனவெல்லாம் முடித்துக்கொள்க, இவ்வக்கோடு எனவும், புலம்புகின்றன எனவும், நிலத்துக்கடந்தான் எனவும் வரும். (வஎ)

இல்ல மரப்பெயர் விசைமர விபற்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு வல்லெழுத்துவிலக்கி மெல்லெழுத்து விதித்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—இல்லம் மரப்பெயர் விசைமர இயற்று-இல்லம் என்னும் மரத்தினையென ரின்றபெயர் விசையென்னும் மரத்தின் இயல்பிற்கும் மெல்லெழுத்து மீக்குமுடியும்.

உ-ம். இல்லவக்கோடு; செநின், தோல், பூ எனவரும்.

இதன்கண் மகரக்கேடு முன்னர் “எல்லாம்” (குத்திரம் - கக) என்பதனால் கொள்க. (வஅ)

அவ்வழி யெல்லா மெல்லெழுத்து தாகும்.

இஃது, அவ்வீற்று அவ்வழி முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அவ்வழி எல்லாம் மெல்லெழுத்து ஆகும் - மகரவீறு அவ்வழிக்கணெல்லாம் மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்துமுடியும்.

உ-ம். மரக்குறிது; சிறிது, நீது, பெரிது எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், இவ்வீற்று அவ்வழிமுடிபில் முடியாதனவெல்லாம் கொள்க. மரஞான்தது; நீண்டது, மாண்டது எனவும்; வட்டத்தழை, வட்டப்பலகை எனவும்; உலக்கொள், கலநெல் எனவும்; நீலக்கண், பகனவாய் எனவும்; நிலநீர் எனவும்; கொல்லுக்கொற்றன், பறக்குகாரை எனவும் வரும். (வக)

அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே

முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்

வரைநிலை யின்றே யாசிரியர்க்க

மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான.

இஃது, இவ்வீற்றுள் மருஉ முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அகம் என் கிளவிக்குக் கைமுன்வரின் - அகம் என்னும் சொல்லிற்குக் கை என்னும் சொல் முன்வரின், முதல்கிலை ஒழிய முன்னவை கெடுதலும் - முன் “மகரவீறுதி” [குத்திரம்-கடு] என்றதனால் மகரம் கெட்டுகின்ற நிலைமொழி முதல்கின்ற அகரம் ஒழிய அதன்முன்வரின் அகரமும் அகரத்தாற்பற்றப்பட்ட கரமெய்யும் கெட்டுமுடிதலும் அவைகெடாதுகின்ற முடிதலும், வரைநிலை இன்று ஆசிரியர்க்கு - நீக்கும் நிலைமையின்ற ஆசிரியர்க்கு; அ வயின் மெல்லெழுத்து மிகுதல்-அவ்விரண்டிடத்தும் மெல்லெழுத்து மிகுமுடிபு.

உ-ம். அக்கை, உக்கை எனவரும். [ஒழிய-உவிர.]

(உல)

இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை

நிலையலு முரித்தே செய்யு ளான.

இஃது, அவ்வீற்று உசிச்சொல்லுள் ஒன்றற்குச் செய்யுள் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள். இலம் என் கிளவிக்கு படு வருகாலை - இலம் என்னும் சொல்லிற்குப் படு என்னும் சொல் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, நிலையலும் உரித்து செய்யுனான் - முன் "மகரவீறுதி" [சூத்திரம்-கடு] என்பதனாற் கெட்ட ஈறுகெடாது நின்று முடித்தும் உரித்துச் செய்யுட்கண்.

உ-ம். "இலம்படு புலவ ரேற்றுகை நிறைய" எனவரும்.

உரிச்சொல்லாகலான் உருபுலீரியாதெனினும் இலத்தாற் பற்றப்படும் புலவரென்னும் பொருள் உணர நின்றலின், வேற்றுமை முடிபாயிற்று. உம்மை மகரவீறு என்னும் சாதிபொருமை பற்றிவந்த எதிர்மறை. (உக)

அத்தொடு சிவணு மாயிரத் திறுதி

ஒத்த வெண்ணு முன்வரு காலை.

இஃது, இவ்வீற்று எண்ணுப்பெயருள் ஒன்றற்குத் தொகைமரபினுள் எய்திய ஏ என்சாரியை விலக்கி அத்து வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஆயிரத்து இறுதி-ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயரின்காரமெய், ஒத்த எண் முன் வருகாலை - தனக்கு அகப்படு மொழியாய்ப் பொருந்தின எண்ணுப்பெயர் தன்முன் வருங்காலத்து, அத்தொடு சிவணும் - தொகைமரபிற்குரிய ஏ என் சாரியை ஒழித்து அத்துச்சாரியை பொருந்திமுடியும்.

உ-ம். ஆயிரத்தொன்று, ஆயிரத்திரண்டு; மூன்று, நான்கு என ஒட்டுக.

நிலைமொழி முற்கூறுது சாரியை முற்குறியவதனான், இதன்முன்னர்க் குறை, கூறு, முதல் என்பன வந்தவழியும் இம்முடிபு கொள்க. ஆயிரத்துக்குறை, -கூறு, முதல் என ஒட்டுக. (உஉ)

அடையொடு தோன்றினு மதனோ ரற்றே.

இஃது, அவ்வெண்ணுப்பெயர் அடையடுத்தவழி முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அடையொடு தோன்றினும் அதன் ஓர் அற்ற - அவ்வாயிரம் என்னும் எண்ணுப்பெயர் அடையடுத்த மொழியொடு தோன்றினும் மேற்சொன்னதனோடு ஒரு தன்மைத்தாய் அத்துப்பெற்று முடியும்.

உ-ம். பதினாயிரத்தொன்று; - இரண்டு என ஒட்டுக.

மேல் இலேசினுள் வந்தனவும் அடையடுத்து ஒட்டுக. பதினாயிரத்துக்குறை, -கூறு, முதல் எனவரும். (உக)

அளவு நிறையும் வேற்றுமை யியல.

இஃது, அவ்வெண்ணின் முன்னர் அளவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் வந்தால் முடியுமாறு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அளவும் நிறையும் வேற்றுமை இயல் - ஆயிரத்துமுன் அளவும் நிறையும் வந்தால் இவ்வீற்று வேற்றுமை இயல்பாய் மகரம்கெட்டு வல்வெழுத்து மிக்குமுடியும்.

உ-ம். ஆயிரக்கலம்; - சாடி, தூதை, பாளை எனவும்: ஆயிரக்கழுஞ்சு; - தொடி, பலம் எனவும் ஒட்டுக.

இம்மாட்டேற்றினே, மேல் "துவா" [சூத்திரம்-கடு] என்ற இலேசினுள், இயல்புகளைத்துக்கட்டு எய்திய மகரம் ஈண்டும் கெடுத்துக்கொள்க. ஆயிர நாயி; - வட்டி, அகல் எனவரும்.

பதினாயிரக்கலம் என்றற்போல அடையடுத்து வந்த வழியும் ஒட்டுக. (உச)

எழுத்த்திகாரம் - புள்ளியாயங்கியல்

படர்க்கைப் பெயரு முன்னிலைப் பெயரும்
தொடக்கக் குறையும் பெயர்க்கைக் கிளவியும்
வேற்றுமை யாஃ னுருபிய நிலையும்
மெல்லெழுத்து மிகுத லாவய் னுன .

இஃது, இவ்வீற்றுத் சில உயர்நிலைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் வேற்றுமைக்கண் உருபுணர்ச்சி முடிபெய்தி முடிந்தவாதே பொருட்புணர்ச்சிக்கண் முடிதலுமுடைய வென்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ன்:— படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் தொடக்கம் குறையும் பெயர் நிலைக்கிளவியும்-எல்லாரும் என்னும் படர்க்கைப்பெயரும் எல்லீரும் என்னும் முன்னிலைப்பெயரும் கிளைத்தொடர்ச்சிப் பொருளவாய் நெடுமுதல் குறகிமுடியும் தாம் நாம் யாம் என்னும்பெயரும், வேற்றுமையாயின் உருபு இயல் நிலையும் - வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் னாயின் உருபுணர்ச்சிக்கண் சொன்ன இயல்பின்கண்ணே சின்று, சாரியைபெறுவன ஈறுகெட்டு இடையும் ஈறும் சாரியைபெற்றும், கெடுமுதல் குறகுறவன நெடுமுதல் குறகியும் முடியும். அ வயின் மெல்லெழுத்து மிகுதல் ஆன-அந் நெடுமுதல் குறகுமொழிக்கண் மெல்லெழுத்து மிகும்.

உ - ம். எல்லார்தக்கையும், எல்லீர்தக்கையும்; - செவியும், தலையும், புறமும். எனவும்; தக்கை, நக்கை, எக்கை; - செவி, தலை புறம் எனவும் ஒட்டுக.

'வேற்றுமையாயின்' என்றதனால், படர்க்கைப்பெயர்க்கும் முன்னிலைப்பெயர்க்கும் இயல்புகணத்துக்கண் ஞகரமும் றகரமும் வந்தவழி தம்முச்சாரியையும் தம்முச்சாரியையும் ஈறு கெடுதல் கொள்க.

'ஆவயினுன' என்றதனால், படர்க்கைப்பெயர்க்கும் முன்னிலைப் பெயர்க்கும் ஞகரமும் றகரமும் வந்துழி அவை மிகுதலும், தொடக்கம் குறையும் பெயர்க்கு ஞகரமும் றகரமும் வந்துழி மகரங்கெட்டு அவை மிகுதலும் கொள்க. எல்லார்தஞ்ஞானும், எல்லீர்தஞ்ஞானும்; - னாலும் எனவும்; தஞ்ஞாண், றஞ்ஞாண், எஞ்ஞாண்; - தால் எனவும் வரும்.

இன்னும் 'ஆவயினுன' என்றதனால், படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் சாரியைபெறுது இறுதி உம்முப்பெறுதலும் கொள்க. எல்லார்கையும், எல்லீர்கையும்; செவியும், தலையும், புறமும் எனவரும். இன்னும் அதனானே, உருபீற்றுச் செய்கை யெல்லாம் கொள்க. தமகாணம் எனவரும். [இஃது அகரவுருப்பெற்று முடிந்தவாறு காண்க.]

அல்லது கிளப்பி னியற்கை யாகும்.

இது, மேலனவற்றிற்கு அவ்வழி முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—அல்லது கிளப்பின் இயற்கை ஆகும் - மேற்கூறிய படர்க்கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் தொடக்கம் குறையும் பெயர்க்கைக்கிளவியும் அவ்வழியைச் சொல்லுமிடத்த இயல்பாய் முடியும்.

ஈண்டு இயல்பென்பது சாரியை பெறுமை நோக்கி. இவற்றின் ஈறு திரிதல் "அவ்வழியெல்லாம்" (குத்திரம் - யக்) என்றதனான் "எல்லாம்" என்னும் இலேசினுற்றுகொள்க.

உ - ம். எல்லாருக் குறியர்; - சிறியர், தீயர், பெரியர் எனவும்; எல்லீருக்குறியீர்; - சிறியீர், தீயீர், பெரியீர் எனவும்; தாம் குறியர்; - சிறியர், தீயர், பெரியர் எனவும்; காங் குறியம்; - சிறியம், தீயம், பெரியம் எனவும்; யாங்குறியேம்; சிறியேம், தீயேம், பெரியேம் எனவும் வரும்.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

இன்னும் “எல்லாம்” என்னும் இலெனினே, இவ்வீற்றுக்கண் மென்கணத்தி மகரம் ஒழித்தன வந்தவழி மகரம் அவ்வொற்றுய்த் திரிதலும் கொள்க, எல்லாருஞ் ஞானஞர்; நீண்டார் எனவும்; எல்லீருஞ்ஞானநீர்; நீண்டர் எனவும்; தாஞ்ஞானஞர்; நீண்டார் எனவும்; நாஞ்ஞானஞம்; நீண்டாம் எனவும்; யாஞ்ஞானநேம்; நீண்டேம் எனவும் கொள்க.

(உஉ)

அவ்வத கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா மெனும்பெய ருருபிய னிலையும்

வேற்றுமை யவ்வழிச் சாரியை நிலையாது.

இஃது, அவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் ஒன்றற்கு அவ்வழிக்கண்ணும் துமைக்கண்ணும் உருபியவொடு மாட்டெறிந்து முடிபுகுதல்தல் துதலிற்று.

இ - ன்:—அவ்வத கிளப்பினும் வேற்றுமைக்கண்ணும் - அவ்வழியைச் சொல்லு மிடத்தும் வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியிடத்தும், எல்லாம் எனும் பெயர் உருபு இயல் நிலையும்-எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர் உருபுணர்ச்சியின் இயல்பிலே நின்ற வற்றுச்சாரியையும் இறுதி உம்முச்சாரியையும் பெற்று முடிபும், வேற்றுமை அவ்வழி சாரியை நிலையாது-அப்பெயர் வேற்றுமையல்லாத இடத்து சாரியைபெறுதல் நிலையா தாயே முடியும்.

மாட்டேறு ஏலாத அவ்வழிவினையும் உருபியவொடு மாட்டெறிந்துவிளக்கிய மிரு தியான், அவ்வழிக்கண் வன்கணத்திற்றுதி உம்முப்பேறும் நிலைமொழி மகரக்கேடும் வருமொழி வல்லெழுத்துப்பேறும், மென்கணத்த மகரக்கேடும் பண்புத்தொகைக்கண் மகரக்கேட்டோடு இறுதி உம்முப்பேறும் கொள்க.

உ - ம். எல்லாச்சூறியவும்; சிறியவும், தீயவும், பெரியவும் எனவும்; எல்லாவற்றுக் கோடும்;-செவியும், தலையும், புறமும் எனவும்; எல்லாஞானநை; - நீண்டன, மாண்டன எனவும்; எல்லாஞானும்;- தூலும், மணியும், யாப்பும், வலிமையும், அடைவும், ஆட்ட மும் எனவும்; எல்லாவற்றுஞானும்; - தூலும், மணியும், யாப்பும், வலிமையும், அடைவும், ஆட்டமும் எனவும் வரும்.

எல்லாக் குறியரும்; சிறியரும், தீயரும், பெரியரும் என உயர்திணைக்கண்ணும் ஓட்டுக.

ஈண்டுச் சாரியை பெற்றவழி, மகரக்கேடு வற்றின்மிசை ஒற்றாய்க் கெட்டது. இது விரவுப்பெயராகலின், ஈற்றுப் பொதுமுடிவீற்று ஏலாதென்று சாரியை வல்லெழுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

(உஎ)

மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை.

இது, மேற்கூறிய எல்லாம் என்பதற்கு அவ்வழிக்கண் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு வீதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—மெல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை-அவ்வெல்லாமென்பது அவ் வழிக்கண் மேல் இலெனினுற் கூறிய வல்லெழுத்தேயன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடிய னும் குற்றம் இல்லை.

மேற்கூறிய செட்டெழுத்தே இது கூறினமையின், மகரக்கேடும் இறுதி உம்முப் பேறும் கொள்க.

உ - ம். எல்லாக்குறியையும்;- சிறியவும், தீயவும், பெரியவும் எனவும்: எல்லாக்குறியரும்;- சிறியரும், தீயரும், பெரியரும் எனவும் ஒட்டுக.

இனி உரையிற்கோடல் என்பதனால், இறுதி உம்மின்றி எல்லாக்குறிய, எல்லாக்குறியர் எனவும் வரும்.

ரேல் இலேசிற்குமின்ற வல்லெழுத்தினோடு மெல்லெழுத்துவகுத்தமையின், இஃது அவ்வழியாயிற்று. (உஅ)

உயர் திணை யாயி னுருபிய னிலையும்.

இது, மேலதற்கு உயர் திணை முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—உயர் திணையாயின் உருபு இயல் கிலையும் - அவ்வெல்லாமென்பது அஃறிணைப்பெயராயன்றி உயர் திணைப்பெயராய் சிற்ற நிலைமையாயின் உருபுணர்ச்சியின் இயல்பிலே சின்று துண்டுக்கூறிய நம்முச்சாரியை பெற்று முடியும்.

வற்றுவகுத்த செய்கை மேல் வகுத்தமையின், மகரக்கேடு கொள்ச. இறுதி உம்மை யும் அச்செய்கை மேலே வகுத்தமையிற் கொள்க.

உ-ம். எல்லாங்ககையர்;- செய்யும், தலையும், புறமும் எனவரும்.

மேல் “மானயில்லை” [குத்திரம்-உஅ] என்றதனால், அவ்வழிக்கண் வகணத்து மகரம் கெட்டு வல்லெழுத்து யிக்கு இறுதி உம்முப்பெற்று முடிதலும், இயல்புகணத்துக்கண் மகரம் கெட்டு இறுதி உம்முப்பெற்று முடிதலும் கொள்க. எல்லாக்கொல்லரும்; மணியகாரர்? சேவகரும், தச்சரும், புலவரும் எனவும்: எல்லாஞாயிறும்;- நாயகரும், மணியகாரரும், உணிகரும், அரசரும் எனவும் வரும். (உக)

நும்மெ னொருபெயர் மெல்லெழுத்து மிகுமே.

இதுவும், அவ்வீற்று விரவுப்பெயரன் ஒன்றற்கு வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள் :-நும் என் ஒரு பெயர் மெல்லெழுத்து மிகும் - நும் என்ற சொல்லப் படுகின்ற ஓர் விரவுப்பெயர் வேற்றுமைக்கண் மெல்லெழுத்து யிக்கு முடியும்.

உ - ம், நங்கை;-செவி, தலை; புறம் எனவரும்.

மகரம் “ துவர ” (குத்திரம் - கடு) என்ற இலேசினுக்கெட்டது. ‘ஒரு பெயர்’ என்றதனால், ஓர் நகரக்கண் வந்த இடத்தும் அவ்வொற்றுமிகுதல் கொள்ச. நஞ்ஞாண், தத்தால் என வரும்.

‘ஒன்றினமுடித்தல்’ என்பதனால், உக்கை என உம் என்பதன்முடிபும் இவ்வீற்றுக்கக் கொள்க. (கஉ)

அல்லதன் மருங்கிற் சொல்லுங்க காலை

உக்கெட சிற்ற மெய்வயி னீவர

இதுடை சிலைஇ யீறுகெட ரகரம்

சிற்றல் வேண்டும் புள்ளியொடு புணர்ந்தே

அப்பான் மொழிவயி னியற்கை யாகும்.

இது, மேலதற்கு அவ்வழி முடிபுகூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன். அல்லதன் மருங்கின் சொல்லும் காலே-அக் தும் என் ஒரு பெயர் தன்னை அல்லவழியடத்துச் சொல்லுக்காலே, உ.கெட நின்ற மெய்யின் ஈவர இ இடைகலை இ ஈறு கெட ரகரம் புள்ளியொடு புணர்ந்து நின்றல்வேண்டும்-நகரத்து உகரக்கெட அக் நின்ற மெய்யிடத்து ஈகாரம் வர, ஓர் இகரம் இடையிலே பெற மகரம் கெட அவ்விடத்து ஒரு ஈகாரம்புள்ளியொடு பொருந்தி நின்றல்வேண்டும், அப்பால் மொழிவயின் இயற்கையாகும்-வருமொழியிடத்து அம்மொழிதான் இவ்வாறு திரியாது இயல்பா சல்வேண்டும்.

உ-ம். நீயீர்நுறியீர்; சிறியீர், தீயீர், பெரியீர் எனவரும்.

ஞானநீர், நீண்டர், மாண்டர் என இயல்புணத்தொடும் ஒட்டு. (115)

தொழிற்பெய ரெல்லாக் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கண் அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண் ணும் முடிபு வேற்றுமை உறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்.—தொழிற்பெயரெல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல்-மரவீற்றுத்தொழிற்பெயரெல்லாம் அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் னுகாரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பினவாய் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இயல்புணத்து உகரம் பெற்றும் வரும்.

உ - ம். செம்முக்கடிது;- சிறிது, தீது பெரிது எனவும்; செம்மு ஞானந்தது;- கீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; செம்முக்கடுமை;- சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும்; செம்முஞாற்சி;- நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

‘எல்லாம்’ என் நதனான், உகரம்பெற்று அவ்வழிக்கண் காட்டக்கடிது என மெல்லெழுத்தாய்த் திரிவனவும், வேற்றுமைக்கண் காட்டக்கடுமை என மகரக்கெட்டு வல்லெழுத்து யிக்கு வருவனவுக் கொள்க. (116)

ஈமுக் கம்மு முருமென் னிளவியும்

ஆழுப் பெயரு மவற்றோ ரன்ன.

இது, பொருட்பெயருட் சில அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் தொழிற்பெயரொடு ஒத்து முடிபுமெனக் கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்.—ஈமும் கம்மும் உரும் என் இளவியும் அமுப்பெயரும்-ஈம் என்னும் சொல்லும் கம் என்னும்சொல்லும் உரும் என்னும் சொல்லுமாகிய அம் மூன்றபெயரும், அவற்று ஓர் அன்ன-அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் அத்தொழிற்பெயரொடு ஒரு தன்மைஉவாய் வன்கணம் வந்தவழி உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் இயல்புணத்து உகரம்பெற்றும் முடியும்.

உ - ம். ஈமுக்கடிது, கம்முக்கடிது, உருமுக்கடிது;- சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; ஈருஞானந்திது, கம்முஞானந்திது, உருமுஞானந்திது;- நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; ஈமுக்கடுமை, கம்முக்கடுமை, உருமுக்கடுமை;- சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும்; ஈருஞாற்சி, கம்முஞாற்சி, உருமுஞாற்சி;- நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

[ஈம்-இகொடு, கம்-கம்மியரதுதொழில், உரும்-இடி]. (117)

வேற்றுமை யாயி னேனை யிரண்டும்

தோற்றம் வேண்டு மக்கென் சாரியை.

இது, மேல் முடிபு கூறிய மூன்றனுள் இரண்டிற்கு வேற்றுமைக்கண் வேறு ஓர் முடிபு கூறுதல் தகுதலிற்று.

இ-ள்:—வேற்றுமை ஆயின் - வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சியாயின், ஏனை இரண்டும்அக்கு என் சாரியை தோற்றம் வேண்டும் - இறுதி உரும் ஒழிந்த இரண்டும் அக்கு என்னும் சாரியை தோற்றி முடிதல் வேண்டும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனால் உகரம் நீக்குதல் வேண்டு மென்க.

உ-ள். சமக்குடம், கம்மக்குடம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவரும்.

மேல் வேற்றுமை கூறிய முடிபு குணவேற்றுமைக்கண்ணதென்றும், ஈண்டுக்கூறிய முடிபு பொருட்பெயர்க்கண்ணதென்றும் கொள்க. (௩௪)

௩௩௧. வகார யிசையு மகாரங் குறுகும்.

இது, பருத்து விழுக்காடாய் “அரை யள பு குறுகல்” [தூன்மரபு - சூத்திரம் ௧௩] என்பதற்கு ஓர் புறநடை கூறுகின்றது.

இ-ள்:—வகாரம் யிசையும் மகாரம் குறுகும்-மேல் ஒரு மொழிக்கண் கூறிய “னகார முன்னரே” [மொழிமரபு - சூத்திரம் ௧௬] அன்றி ஈண்டுப் புணர்மொழிக்கண் வகரத்தின்மேலும் மகரம் குறுகும்.

உ-ம். நிலம் வலிது எனவரும்,

(௩௫)

௩௩௨. நாட்பெயர்க் கிளவி மேற்கிளக் தன்ன
அத்து மான்யிசை வரைநிலை யின்றே
ஒற்றுமெய் கெடுத லென்மனார் புலவர்.

இஃது, இவ்வீற்று நாட்பெயர்க்கு வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் தகுதலிற்று.

இ-ள்:—நாட்பெயர்க் கிளவி மேல் கிளந்து அன்ன - மகர வீற்று நாட்பெயர்ச் சொல் மேல் இகரவீற்று நாட்பெயரிற் கிளந்த தன்மையவாய் ஆன் பெற்று முடிபும்; அத்து ஆன்யிசையும் வரைநிலை இன்று - அத்துச்சாரியை அவ்வான்சாரியை மேலும் பிறசாரியைமேலும் நீக்கும் நிலைமையின்றும்; ஒற்று மெய் கெடுதல் என்மனார். புலவர் - அவ்விடத்து மகரவொற்றுத் தம் வடிவு கெடுக வென்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். மகத்தார் கொண்டான்; மகத்துளான்று கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்

‘ஒற்று’ என்றது ‘மெய்’ என்றதனால், நாட்பெயரல்லாத பொருட்பெயர்க்கண் ணும் அம்முடிபு கொள்க. மகத்தார் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும். [ஞான்று என்பது சாரியை.] (௩௬)

௩௩௩. னகார விறுதி வல்லெழுத் தியையின்
நகார மாக்கும் வேற்றுமைப் பெர்ருட்கே.

இது, னகார வீற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் தகுதலிற்று.

இ-ள்:—னகர இறுதி வல்லெழுத்து இயையின்-னகரவீற்றுப்பெயர் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வருமொழியாய் வந்து இயையின், நகாரம் ஆகும் வேற்றுமைப் பொருட் று-நகாரம் ஆகும் வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண்.

உ-ம். பொற்குடம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவரும்.

(௩௭)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

௩௩௪. மன்னுஞ் சின்னு மானு மீனும்

பின்னு முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும்

அன்ன வியல் வென்மறூர் புலவர்.

இஃது, அவ்வீற்று அசைநிலை இடைச்சொல்லும் ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருள் உணரநின்ற இடைச்சொற்களும் வினையெச்சமும் முடிபுமாறு கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—மன்னும் சின்னும் ஆனும் ஈனும் பின்னும் முன்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும் - மன் என்னும் சொல்லும் சின் என்னும் சொல்லும் ஆன் என்னும் சொல்லும் ஈன் என்னும் சொல்லும் பின் என்னும் சொல்லும் முன் என்னும் சொல்லும் வினையெச்சமாகிய சொல்லும், அன்ன! இயல் என்மறூர் புலவர் - மேற்கூறிய இயல்பினவாய் நகரமாய் முடியும் என்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ-ம். அதுமற் கொண்கன் தேரே, காப் பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகல் எனவும்: ஆற்கொண்டான், ஈற்கொண்டான், பிற்கொண்டான், முற்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்; வரிற்கொள்ளும்: செல்லும், தரும், போம் எனவும் வரும்.

பெயராக் தன்மையவாகிய ஆன், ஈன் என்பனவற்றை முற்கூறுததனால், ஆன்கொண்டான், ஈன்கொண்டான் எனத் திரியாது முடிதலும் கொள்க.

பின், முன் என்பன பெயர்நிலையும் வினையெச்சநிலையும் உருபுநிலையும் படும். அவற்றுள் வினையெச்சநிலை ஈண்டு வினையெஞ்சுகிளவியும் என்பதனால் முடியும். உருபுநிலை உருபியலுள் முடியும். ஈண்டுப் பெயர் கூறுகின்றது, அப்பெயரை முன்கூறுததனால், பின்கொண்டான், முன்கொண்டான் எனத் திரியாமையும் கொள்க.

‘இயல்’ என்றதனால், ஊன் என்னும் சுட்டு ஊன்கொண்டான் என இயல்பாய் முடிதல் கொள்க.

(௩௮)

௩௩௫. சுட்டுமுதல் வயினு மெகரமுதல் வயினும்

அப்பண்பு நிலையு மியற்கைய வென்ப.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒருசார் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உணர்த்திநின்ற இடைச்சொல்லிற்கு முடிபுகூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—சுட்டுமுதல் வயினும் எகரமுதல் வயினும் - சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய வயின் என்னும் சொல்லும் எகரமாகிய முதலையுடைய வயின் என்னும் சொல்லும், அப்பண்பு நிலையும் இயற்கைய என்ப - மேல் நகரமாய் முடிபுமென்ற அப்பண்பு நிலைபெற்றுமுடியும் இயற்கையைபுடைய என்று சொல்லுவார்.

உ-ம். அவ்வயிற்கொண்டான், இவ்வயிற்கொண்டான், உவ்வயிற்கொண்டான் எவ்வயிற்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘இயற்கைய’ என்றதனால், திரியாது இயல்பாய் முடிவனவும் கொள்க, காண்கோழி எனவரும்.

(௩௯)

௩௩௬. சூபினென் கிளவி யியற்கைய யாகும்.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—சூயின் என் கிளவி இயற்கையாகும் - சூயின் என்னும் சொல் திரியா, கி இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். சூயின்குழாம்; செலவு, தோற்றம், பறைவு எனவரும். சூயின் என்பது (சுய)

௩௩௪. எகின்மடி மாயி னுண்மர வியற்றே.

இது, திரிபு விலக்கி அம்மு வகுத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:— எகின் மரம் ஆயின் ஆண்மர இயற்று - எகின் என்னும் சொல் மரப் பெயராயின் ஆண்மரத்தினது இயல்பிற்றாய் அம்முப் பெற்று முடியும்.

உ - ம். எகினக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும். (சுக)

௩௩௫. ஏனை யெகினே யகரம் வருமே

வல்லெழுத் தியற்கை மிகுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஏனை எகின் அகரம் வரும் - ஒழிந்த மரமல்லா எகின் நிலைமொழிக்கண் அகரம் வந்து முடியும்; வல்லெழுத்து இயற்கை மிகுதல் வேண்டும் - அவ்விடத்து வரு மொழி வல்லெழுத்து இயல்பு மிகுது முடிதல் வேண்டும்.

உ - ம். எகினக்கால்; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

மேலைச் சூத்திரத்தோடு இதனை ஒன்றாக ஒதாததனால், இயல்புகணத்துக்கண் னும் அகரப்பேறு கொள்க. எகினஞாற்சி; யாப்பு, அடைவு எனவரும்.

'இயற்கை' என்றதனால், அகரப்பேற்றோடு மெல்லெழுத்துப்பேறும் கொள்க. எகினக்கால்; செவி, தலை, புறம் எனவரும். (சஉ)

௩௩௬. கிளைப்பெய ரெல்லாக் கிளைப்பெய ரியல.

இஃது, இவ்வீற்றிற் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:— கிளைப்பெயர் எல்லாம் கிளைப்பெயர் இயல்-னகாரவீற்றுக் கிளைப்பெய ரெல்லாம் னகாரவீற்றுக் கிளைப்பெயர்போலத் திரியாது இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். எயின்குடி; சேரி, தோட்டம், பாடி எனவரும்.

'எல்லாம்' என்றதனால், அக்குச்சாரியையும் வல்லெழுத்தும் பெற்று எயினக்கன்னி என முடிதலும், பார்ப்பனக்கன்னி என நிலைமொழியீறு திரிந்து அக்கும் வல்லெழுத்தும் பெறுதலும், இனிச் சாரியை பெறுது ஈறு திரிந்து வேளாண்முகுமரி, வேளாண் வாழ்க்கை என முடிதலும் கொள்க. (ச௩)

௩௩௭. மீனென் கிளவி வல்லெழுத் தறழ்வே.

இதுவும், அவற்றுள் ஒன்றற்கு வேறுமுடிபு உறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—மீன் என் கிளவி வல்லெழுத்து உறழ்வு - மீன் என்னும் சொல்தன் திரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்த்து முடியும்.

உ - ம். மீன்கண், மீற்கண்; கிளை, தலை, புறம் எனவரும்.

(ச௪)

சூகக. தேனென் கிளவி வல்லெழுத் திணையின்
மேனிலை யொத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும்
ஆமுறை பிரண்டு முரிமையு முடைத்தே
வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை.

இதையும் அது.

இன்:—தேன் என் கிளவி வல்லெழுத்து இணையின்-தேன் என்னும் சொல் வல்
வெழுத்து முதன்மொழியாய் வந்து பொருந்தின், மேல்/நிலை ஒத்தலும் வல்லெழுத்து
மிகுதலும்-ஆ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து -மேல் மீன் என்னும் சொல்லிற்
குச் சொன்ன திரிபுறழ்ச்சியின் நிலைமையை யொத்து முடிதலும் வருமொழி வல்வெ
ழுத்து மிக்கு முடிதலுமாகிய அம்முறையைபுடைய இரண்டினையும் உரித்தாநிலையும்
உடைத்து; வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி இல்லை- வல்லெழுத்து மிகுமிடத்து நிலை
மொழியிறுதி னகரவொற்று நிலையின்றிக் கெடும்.

‘உரிமையும்’ என்றவுண்மை “மெல்லெழுத்து மிகினும்” [குத்-கூசஉ] என மேல்
வருகின்ற முடிவினை நோக்கி நின்றது.

உ-ம் . தேன்குடம், தேற்குடம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவும்;
தூதை, பாளை எனவும் வரும்.

கூசஉ. மெல்லெழுத்து மிகினு மான மில்லை. (சூ)

இது, மேலதற்கு எய்தியதன்மேற் றெப்பு விதி யுணர்ந்துதல் துதலிற்று.

இன்:—மெல்லெழுது மிகினும் மானம் இல்லை- தேன் என் கிளவி வல்லெழுத்து
வந்தால் வல்லெழுத்து மிகுதலேயன்றி மெல்லெழுத்து மிக்கு முடியினும் குற்றம்
இல்லை.

னகரக்கேடு அதிகாரத்தாற் கொன்ஃ.

உ-ம்:—தேன்குடம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவரும். (சக)

கூசக. மெல்லெழுத் திணையி னிறுதியோ றறழும்.

இது, மேலதற்கு மென்கணத்துக்கண் தொகையாய்ந்த கூறிய முடிபு ஒழிய வேற
முடிபு உறுதல் துதலிற்று.

இன்:—மெல்லெழுத்து இணையின் இறுதியோடு உறழும் - அத்தேன் என் கிளவி
மெல்லெழுத்து முதல்மொழி வந்து இணையின் நிலைமொழியிறுதி னகர வெற்றற்குக்
கெடுதலும் கெடாமையுமாகிய உறழ்ச்சியாய் முடியும்.

உ-ம். தேன்கொரி, தேனொரி; தூனி, முரி எனக் கொன்ஃ.

மேல் “மானமில்லை” [குத்திரம் சக] என்றதனால், இறுதியோடு உறழும் என்
றது ஈறுகெட்டு வருமொழி மெல்லெழுத்து மிக்கும் மிகாதும் உறழ்த்தற்கும், வருமொழி
மிகாத இறுதி கெட்டும் கெடாதும் உறழ்த்தற்கும், அவ்வீரண்டற்கும் உரித்தாய்ச்சென்ற
தனை விலக்கி வருமொழி மிகாதே நிற்ப அல்லீறே கெட்டும் கெடாதும் நின்ற உறழு
மென்பது கொள்ளப்பட்டது.

அதன்மேல் “ஆமுறை” [குத்திரம் சூ] என்றதனால், நிறுபான்மை ஈறு கெட்
டுத் தேன்கொரி; தூனி, முரி என மெல்லெழுத்து மிகுதலும் கொன்ஃ (சஊ)

எழுத்த்தீகாரம் - புள்ளிமயங்கியல்

௩௪௪. இராஅற் ரோற்ற மியற்கை யாகும்.

இஃது, இன்னும் அதற்கு உயிர்க்கணத்தா ஒருமொழிக்கண் முடியும் வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் தகலிற்று.

இ-ள்:—இராஅல் தோற்றம் - தேன் என்னும் சொல் இரால் என்னும் வருமொழியது தோற்றத்துக்கண், இயற்கை ஆகும் - சிலமொழி னகாரங்கடாதே சின்று இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். தேனிரால் எனவரும். (௪௮)

௩௪௫. ஒற்றுமிகு தகரமொடு சிற்றலு முரித்தே.

இதவும், அதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி கூறுதல் தகலிற்று.

இ-ள்:—ஒற்று மிகு தகரமொடு சிற்றலும் உரித்து- அத்தேன் என்பது இரால் என்னும் வருமொழிக்கண் பிறிதும் ஓர் தகரவொற்று உடன்மிகு தகரத்தோடு சின்று முடிதலும் உரித்து.

மேல் “வல்லெழுத்து மிகுவழி யிறுதி யில்லை” [௫௩-௪௫] என்றதனால் சிலை மொழி யீறு கெடுக்க, ‘தகரமிகும்’ என்றது, ‘ஒற்றுமிகு தகரம்’ என்றதனால் ஈரொற் றுக்குக.

உ-ம். தேத்திரால் எனவரும்.

மேலைக் குத்திரத்தோடு இத்தனை ஒன்றாக ஓதாததனால், பிற வருமொழிக்கண்ணும் இம்முடிபு கொள்க. தேத்தடை, தேத்தீ எனவரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனால், தேனடை, தேனீ என்னும் இயல்பும் கொள்க. (௪௯)

௩௪௬. மின்னும் பின்னும் பன்னுங் கன்னும்

அந்நாற் சொல்லுற் தொழிற்பெய ரியல்.

இஃது, அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேறு முடிபு கூறுதல் தகலிற்று.

இ-ள்:—மின்னும் பின்னும் பன்னும் கன்னும் அநால் சொல்லும் - மின் என்னும் சொல்லும் பின் என்னும் சொல்லும் பன் என்னும் சொல்லும் கன் என்னும் சொல்லும் மின்னும் சொல்லும் பின்னும் சொல்லும் பன்னும் கன்னும் அல்லவழிக்கண்ணும் ஓகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர்போல வன்ணம் வந்தவழி உகரமும் வல் லெழுத்தும் பெற்றும் மென்ணத்துக்கண்ணும் இடைக்கணத்துக்கண்ணும் உகரம் பெற்றும் முடியும்.

உ-ம். மின்னுக்கடிது, பின்னுக்கடிது, பன்னுக்கடிது, கன்னுக்கடிது; சிந்திது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது, யாது எனவும்; மின்னுக்கடுமை, பின்னுக்கடுமை, பன்னுக்கடுமை, கன்னுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை, ஞாந்தி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை, யாப்பு எனவும் வரும்.

‘தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற்பெய ரியல்’ என்று ஓதாது இவ்வாறு எடுத் தோதியவதனால், இம்முடிபினைத் தொழிற்பெயர்க்கும் பொருட்பெயர்க்கும் உடன் கொள்க. மின் என்பது ஓர் தொழிலு முண்டு; பொருளு முண்டு. பிறவும் அன்ன. (௫௦)

௩௪௭. வேற்றுமை யாலி னெனை யெகடுவெடு

தோற்ற மொக்குங் கன்னென் னினவி.

இது, மேல் முடிபு கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு வேறு ஓர் முடிபு கூறுதல் துதலிற்று,
 இன்:—கன் என் கிளவி வேற்றுமையாயின் - கன் என்னும்சொல் வேற்றுமைப்
 பொருட் புணர்ச்சியாயின், ஏனை எகிறெடு தோற்றம் ஒக்கும் - ஒழிந்த மரமல்லா எதி
 ரெடு தோற்றம் ஒத்து அகரமும் உல்லெழுத்தும் பெற்று முடியும்.

உ-ம். கன்னக்குடம்; சாடி, தூதை, பானை, ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை
 எனவரும்.

சிறுபான்மை கன்னக்கடுமை எனக் குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இம்முடிபுகொள்க
 'தோற்றம்' என்றதனால்' அவ்வழிக்கண் அகரமும், வன்கணத்துக்கண் மெல்லெழு
 த்தும் கொள்க. என்னங்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது,
 யாது, வலிது எனவரும்.

இன்னும் 'தோற்றம்' என்றதனால், சிறுபான்மை கன்னக்கடுமை; சிறுமை
 தீமை, பெருமை என்ற குணவேற்றுமைக்கண்ணும் அகரமும் மெல்லெழுத்தும்
 கொள்க.

இக் 'கன்' என்பது வேற்றுமை முடிபிற்கு மேற்கூறியது குணவேற்றுமைக்கு
 எனவும், ஈண்டுக்கூறியது பொருட்பெயர்க்கு எனவும் கொள்க. (இக)

௩௪௮. இயற்பெயர் முன்னர் தந்தை முறைவரின்
 முதற்கண் மெய்கெட வகர நிலையும்
 மெய்யொழித் தன்கெடு மவ்வியற் பெயரே.

இஃது, இவ்வீற்று விரவுப்பெயருள் இயற்பெயர்க்குத் தொகைமரபினுள் எய்தியது
 விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இன்:—இயற்பெயர் முன்னர் தந்தை முறைவரின் - எனாரவீற்று இயற்பெயர்முன்
 னர் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் வருமொழியாய் வரின், முதற்கண் மெய்கெட
 அகரம் நிலையும்-முதற்கண் மெய்கெட -அதன்மேல் ஏறியின்ற அகரம் கெடாது நிலைபெ
 றும். அ இயற்பெயர் மெய் ஒழித்து அன் கெடும்'- நிலைமொழிபாசிய இயற்பெயர் அவ்
 அன் என்னும் சொல்லில் அகரம் ஏறியின்ற மெய்யை ஒழித்து அவ் அன்தான் கெட்டு
 முடியும்.

உ-ம். சாத்தந்தை, கொற்றந்தை எனவரும்.

'முதற்கண் மெய்' என்றதனால், சாத்தந்தந்தை, கொற்றந்தந்தை என்னும்
 இயல்பு முடிபும் கொள்க. (இஉ)

௩௪௯. ஆதனும் பூதனும் கூறிய வியல்பொடு
 பெயரொற் றகரந் துவரக் கெடுமே.

இது, மேலதற்கு எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இன்:—ஆதனும் பூதனும்-மேற்கூறிய இயற்பெயருள் ஆதனும் பூதனும் என்னும்
 இயற்பெயர்கள், கூறிய இயல்பொடு பெயர் ஒற்று அகரம் துவரகெடும் - மேற்கூறிய
 செய்கையோடு நிலைமொழிப்பெயருள் அன் கெட்கின்ற ஒற்றும் வருமொழியுள் ஒற்றுக்
 கெட்கின்ற அகரமும் முற்றக்கெட்டு முடியும்.

எழுத்த்திகாரம் - புள்ளியங்கியல்

உ-ம். ஆந்தை, பூந்தை எனவரும்.

இயல்பு என்றதனால், பெயரொற்றும் அகரமும் கெடாதேறின்று முடிந்தவாதே முடிதலும் கொங்க. ஆந்தை, பூந்தை எனவரும்.

'துவா'என்றதனால், அழான், புழான் எனநிறுத்திப் பொருந்தின செய்கை செய்து, அழாந்தை புழாந்தை என முடிக்க. (டுக)

௩௫௩. சிறப்பொடு வருவழி யியற்கை யாகும்.

இஃது, எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—சிறப்பொடு வருவழி இயற்கை ஆகும் - அவ் வியற்பெயர் பண்படுத்து வருவழி முன்கூறிய இருமொழிச் செய்கையும் தவிர்ந்து இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம். பெருஞ்சாத்தன்மத்தை, பெருங்கொற்றன் மத்தை எனவரும். (டுச)

௩௫௪. அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியே
நிற்றலு முரித்தே யம்மென் சாரியை
மக்கண் முறைதொகூஉ மருங்கி னான.

இது, மேலதற்கு வேறு ஓர் வருமொழிக்கண் எய்தாதது எய்துவித்தது.

இ-ள்:—அ பெயர் மக்கண் முறை தொரும் மருங்கின் ஆன மெய் ஒழித்து அன் றெழுதி - அவ்வியற்பெயர் மக்கண் என்னும் முறைப்பெயர் கருதுகடும் இடத்தின்க ண்ணும் பிறிதிடத்தும், தான் ஏறிய மொழியை ஒழித்து அன்கெடு மவ்வுழி, அம் என் சாரியை நிற்றலும் உரித்து-அம் என்னும் சாரியை நிற்றலும் உரித்து.

உ-ம். சாத்தக்கொற்றன், கொற்றக்கொற்றன் எனவும்; சாத்தக்குடி, கொற்றக் குடி எனவும் வரும். (டு௪)

௩௫௫. தானும் பேணும் கோணு மென்னும்
ஆமுறை வியற்பெயர் திரிபிட னிலவே.

இது, மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—தானும் பேணும் கோணும் என்னும் அ முறை இயற்பெயர் - அவ்வியற் பெயருள் தானும் பேணும் கோணும் என்னும் முறைமையினைபுடைய இயற்பெயர்கள் தந்தைகள் மக்கள் என்னும் முறைப்பெயரொடு புணரும்வழி, திரிபு இடன் இவ்மேற் கூறிய திரிபுகள் இன்றி இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம்- தான்மத்தை, பேன்மத்தை, கோன்மத்தை எனவும்; தான்கொற்றன். பேன்கொற்றன், கோன்கொற்றன் எனவும் வரும். (டு௫)

௩௫௬. தான்யா னெனும்பெய ருருபிய னிலையும்.

இது, வீரவுப்பெயருள் தான் என்பதற்கும் உயர்நினைப்பெயருள் யான் என்பதற் கும் வேற்றுமைக்கண் தொகைமரபினுள் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறுதல் து தலிற்று.

இ-ள்:—தான் யான் எனும் பெயர் உருபு இயல் நிலையும் - தான் என்னும் வீரவு ப்பெயரும் யான் என்னும் உயர்நினைப்பெயரும் மேல் தொகைமரபினுட் கூறிய இயல்பு

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

கள் ஒழித்து உருப்புணர்ச்சியிற் கூறிய இயல்பின்கண்ணே நிலைபெற்றுத் தான் என்பது நெடுமுதல் குறுகித்தன் என் றாயும் யான் என்பது யகரம்கெட்டு ஆகாரம் எகரமாய் என் ன் றாயும் முடியும்.

உ - ம். தன்கை, என்கை; செவி, தலை, புறம் எனவும்; தன்ஞாண், என்ஞாண்; தூள், மணி, யாழ், வட்டு, அடை, ஆடை எனவும் வரும். (௮௭)

௩௮௪. வேற்றுமை யல்வழிக் குறுகலுந் திரிதலும்
தோற்ற மில்லை யென்மனார் புலவர்.

இது, மேலவற்றிற்கு அல்வழி முடிபு கூறதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—வேற்றுமை அல்வழி - மேற்கூறிய தான் யான் என்னும் பெயர்கள் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி யல்லாத விடத்து, குறுகலும் திரிதலும் தோற்றம் இல்லை என் மனார் புலவர்-தான் என்பது நெடுமுதல் குறுகலும் யான் என்பது அல்வாறு திரிதலும் தோற்ற மின்றி இயல்பாய் முடியும் என்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ - ம். தான்றியன்; சிறியன், தீயன், பெரியன், ஞான்றான், நீண்டான், மாண்டான் எனவும்; யான்றியேன்; சிறியேன், தீயேன், பெரியேன், ஞான்றேன், நீண்டேன், மாண்டேன் எனவும் வரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதஞன், வேற்றுமைக்கண் அவ்வாறன்றித் திரிதலும் கொக்க.

உ - ம், தற்புகழ், தற்பகை எனவும்; எற்பறை, எற்பாடி என்வும் வரும். (௮௮)

௩௮௫. அழனென் னிறுதுகெட வல்லெழுத்து யிருமே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தல் துதலிற்று)

இ - ன்:—அழன் என் இதுதி கெட வல்வெழுத்து யிரும் - அழன் என்னும் சொல் அழன் என்னும் னகரவீறு கெட வருமொழிவல்லெழுத்து யிக்கு முடியும்.

உ - ம். அழக்குடம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவரும். அழனென்பது பிணம். (௮௯)

௩௮௬. முன்னென் கிளவி முன்னர்த் தோன்றும்
இல்லென் கிளவியிசை நகர மொற்றல்
தொல்லையன் மருக்கின் மரீஇய மரபே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் இலக்கணத்தொடு பொருந்திய மருஉக்களுள் ஒன்றற்கு வேறு முடிபு கூறதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—முன் என் கிளவிமுன்னர்த் தோன்றும் இல் என் கிளவியிசை நகரம் ஒற்றல் - முன் என்னும் சொல்லின்முன்னர்த் தோன்றும் இல் என்னும் சொல்லின் மேல் நகரவொற்று வந்துமுடிதல், தொல் இயல் மருக்கின் மரீஇய மரபு, பழையதாகிய இயல்பினையுடைய விடத்து மருவிவந்த இலக்கணமுடிபு.

உ - ம். முன்றில் எனவரும்.

இது கடைக்கண் என்றற்போலவருடம் மருஉ முடிபுபோ லன்றி முன்னில் என ஒற்றிரட்டி முடியற்பாலது இருமொழிக்கும் இயல்பிலதோர் ஒற்று யிக்கு முடிந்த. மருஉமுடிபு. (௯௦)

எழுத்ததிக்காரம் - புள்ளியியல்

௩௫௭. பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம்
செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்குச் செய்யுள்முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—பொன் என் கிளவி ஈறு கெட முன்னர் முறையின் லகாரம் மகாரம் தோன்றும் - பொன் என்னும் சொல் பகரமுதன்மொழி வந்தவிடத்துத் தன் ஈற்றின் னகரம் கெட அதன்முன்னர் முறையானே லகரமும் மகரமும் தோன்றிமுடியும்; செய்யுள் மருங்கின் தொடர் இயலான்-(யாண்டெனில்), செய்யுளிடைத்துச் சொற்கள் தம்மில் தொடர்ச்சிப்பும் இயல்பின்கண்.

‘முறையின்’ என்றதனால், லகரம் உயிர்மெய்யாகவும் மகரம் தனிமெய்யாகவும் கொள்க.

உ - ம். “பொலம்படை பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி” எனவரும்.

‘தொடரியலான்’ என்றதனால், பகரம் அல்லாத வன்கணத்துக்கண்ணும் சிறுபான்மை ஈறுகெட்டு லகரமும் வல்லெழுத்திற் கேற்ற மெல்லெழுத்தும் யிக்கு முடிதல் கொள்க. பொலங்கலம், பொலஞ்சுடர், பொலத்தேர் எனவரும்.

‘ஒன்றெனமுடித்தல்’ என்பதனால், பொலநறந்தெரியல், பொலமலராவிரை என்ற்போல வரும் பிறகணத்து முடியும் கொள்க. (௧௧)

௩௫௮. பகர விறுதி வேற்றமைப் பொருள்வயின்
வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிசூமே.

இது, யகார வீற்றிற்கு வேற்றமைமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—யகர இறுதி வேற்றமைப் பொருள்வயின் - யகாரவீற்றுப் பெயர் வேற்றமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண், வல்லெழுத்து இயையின் அ எழுத்து யிரும் - வல்லெழுத்து முதன்மொழி வந்து இயையின் அவ்வல்லெழுத்து யிக்கு முடியும்.

உ - ம். காய்க்கால்; செவி, தலை, புறம் எனவரும். (௧௨)

௩௫௯. தாயென் கிளவி யியற்கை யாரும்.

இஃது, இவ்வீற்று வீரவுப்பெயரன் ஒன்றற்கு வேறுமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—தாய் என் கிளவி இயற்கையாரும் - தாய் என்னும் சொல் வல்லெழுத்து மிகாது இயல்பாய் முடியும்.

உ - ம். தாய்க்கை; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

இவ்வியல்பு மேல் இன்னவழி யிரும் என் கிளவியின், அஃறிணை வீரவுப்பெயர் என்பதனால் அடங்கா தாயிற்று. (௧௩)

௩௬௦. மகன்வினை இளப்பின் முதனிலி யியற்றே.

இது, மேலதற்கு அடைபடுத்த வந்தவழி இன்னவாறு முடியுமென எய்தாதது எய்துவித்தல் துதலிற்று.

இ - ன்:—மகன் வினை கிளப்பின் முதல் நிலை இயற்று - அத்தாய் என்னும் சொல் மகனது வினையைக் கிளந்து சொல்லுமிடத்து இவ்வீற்று முதற்கண் கூறிய நிலைமையின் இயல்பிற்கும் வல்லெழுத்து மிக்ரு முடியும்.

உ - ம். மகன்றாய்க்கலாம்; செரு, தார், படை எனவரும்.

'மகன்வினை' என்றது மகற்குத்தாயாய்ப் பயன்படும் நிலைமையன்றி, அவனோடு பகைத்த நிலைமையை. (௧௪)

௩௬௧. மெல்லெழுத் துறழு மொழியுமா ருளவே.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவீத்தல் துதலிற்று.

இ - ன்:—மெல்லெழுத்து உறழும் மொழியும் உள - மேற்கூறிய வல்லெழுத்தி னொடு மெல்லெழுத்து மிக்கும் உறழ்ந்தும் முடியும் மொழிகளும் உள.

உ - ம். வேய்க்குறை; வேய்க்குறை: சிறை, தலை, புறம் எனவரும். (௧௫)

௩௬௨. அல்வழி பெல்லா மியல்பென மொழிப.

இஃது, இவ்வீற்று அல்வழிமுடியு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—அல்வழி எல்லாம் இயல்பு என மொழிப - யகரவீற்று அல்வழியெல்லாம் இயல்பாய் முடியும் என்று சொல்லுவர் புலவர்.

உ - ம். நாய்க்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

'எல்லாம்' என்றதனால், இவ்வீற்று உருபு வாராது, உருயின் பொருள்பட வந்த இடைச்சொல் முடியும், வினையெச்சமுடியும், இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகைமுடி புள், அல்வழிபுறழ்ச்சிறுமுடியும் கொள். அல்வாய்க்கொண்டான், இவ்வாய்க்கொண்டான், உவ்வாய்க்கொண்டான், எவ்வாய்க்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்: தாய்க்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவும்: பெயர்ச் சொல், மெய்ச்சொல் எனவும்: வேய்க்கடிது, வேய்க்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் வரும். (௧௬)

௩௬௩. ரகார விறுதியகார வியற்றே.

இது, ரகாரவீற்று வேற்றுமைமுடியு கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—ரகார இறுதி யகார இயற்று - ரகாரவீற்றுப் பெயர் வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் யகாரவீற்று இயல்பிற்கும் வல்லெழுத்து வந்தவழி மிக்ரு முடியும்,

உ - ம். தேர்க்கால்; செய்கை, தலை, புறம் எனவரும். (௧௭)

௩௬௪. ஆரும் வெதிருஞ் சாரும் பீரும்

மெல்லெழுத்து மிகுதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இஃது, இவ்வீற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கப் பிறிதுவீதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ - ன்:—ஆரும் வெதிரும் சாரும் பீரும் - ஆர் என்னும் சொல்லும் வெதிர் என்னும் சொல்லும் சார் என்னும் சொல்லும் பீர் என்னும் சொல்லும், மெல்லெழுத்து மிகுதல் மெய்பெற தோன்றும் - மெல்லெழுத்து மிக்ருமுடிதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்.

உ - ம். ஆர்க்கோடு, வெதிர்க்கோடு, சார்க்கோடு, பீர்க்கோடு; செதிள், தோல், பூ எனவரும்.

‘மெய்பெற’ என்றதனால், பிறவும் மெல்லெழுத்து மிகுதல் கொள்க. குதிரங்கோடு தவரங்கோடு ; செதின், தோல், பூ எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, வீர் என்பது மேல் அம்முய் பெற்றவழி இயையு வல்லெழுத்துவீழ்வும் கொள்க. (௬௮)

௩௬௫. சாரென் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும்.

இது, மேலனவற்றுட் சார் என்பதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—சார் என் கிளவி காழ்வயின் வலிக்கும் - சார் என்னும் சொல் கரழ் என்னும் சொல்லொடு புணருமிடத்து வல்லெழுத்து மிக்குப் புணரும்.

உ - ம்- சார்க்காழ் எனவரும்.

௩௬௬. பிரென் கிளவி யம்மொடுஞ் சிவணும்.

இஃது, அவற்றுட் வீர் என்பதற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—வீர் என் கிளவி அம்மொடும் சிவணும்- வீர் என்னும் சொல் மெல்லெழுத்து யெயன்றி அம்முச்சாரியையும் பெற்றுவந்து முடிபும்.

உ - ம். வீரங்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும். (௭௦)

௩௬௭. லகார விறுதி னகார வியற்றே.

இது, லகாரவீற்றிற்கு னகாரவீற்று வேற்றுமையோடு இயைய வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—லகார இறுதி னகார இயற்று- லகாரவீற்றுப்பெயர் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சிக்கண் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரின் னகாரவீற்றின் இயல் பிற்றாய் லகாரம் நகாரமாய்த் திரிந்துமுடியும்.

உ - ம். கற்குறை; சிறை, தலை, புறம் எனவரும். (௭௧)

௩௬௮. மெல்லெழுத் தியையி னகார மாறும்.

இஃது, அவ்வீறு மென்கணத்தொடு முடியுமாறு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—மெல்லெழுத்து இயையின் னகாரம் ஆகும்- அவ்வீறு மென்கணம் வந்து இயையின் லகாரம் னகாரமாய்த் திரிந்துமுடியும்.

உ - ம். கன்னொளி; நுனி, முறி எனவரும்.

இக்குத்திரத்தினே வேற்றுமையது நற்றுக்கண் அவ்வழியது எடுத்துக்கோடற்கண் சிக்கநொக்காக வைத்தமையான், அவ்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க, கன்னொளிந்தது; கண்டது, மாண்டது எனவரும். (௭௨)

௩௬௯. அவ்வழி யெல்லா முறமுன மொழிப.

இஃது, அவ்வீற்றிற்கு அவ்வழிமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ன்:—அவ்வழி எல்லாம் உறழ் என மொழிப- அவ்வீறு அவ்வழிக்கணெல்லாம் தந்நிரிபு வல்லெழுத்தினோடு உறழ்த்து முடியும்.

உ - ம். எல்குறித்து, கற்குறித்து; சிறிது தீது, பெரிது எனவரும்.

'எல்லாம்' என்றதனால், கல்குறமை, கற்குறமை எனக் குணம்பற்றி வந்த வேற்றுமைக்கு இவ்வழற்சி கொள்க.

இன்னும் அதனானே, இவ்வீற்று வினைச்சொல்லீறு திரிந்தனவும் கொள்க. வந்தானொன்றென்றன் எனவரும்.

இன்னும் அதனானே, அக்காற்கொண்டான், இக்காற்கொண்டான், உக்காற்கொண்டான், எக்காற்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என உருபு வாகாது உருபின் பொருள்பட வந்தவற்றின் முடிபும் ஈண்டே கொள்க.

இதனால் பிறவும் உள்வாறு அறிந்து ஒட்டிக்கொள்க. (௭௩)

௩௭௩. தகரம் வரும்வழி யாய்த நிலையலும்
புகரின் நென்மனார் புலமை யோரே.

இது, மேலதனுள் ஒருகூற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—தகரம் வரும் வழி-அவ்வாறு தகரமாய்த்திரிந்த லகாரம் தகரமுதன்மொழி வருமொழியாய் வந்தவழி, ஆய்தம் நிலையலும் புகர் இன்று என்மனார் புலவர்- அவ்வாறு தகரமாய்த் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாய்த்திரிந்து நின்றலும் குற்றமின்றென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்.

உ-ம். கலீந்த, கற்றிது எனவரும்.

'புகரின்று' என்றதனால், "நெடியத னிறுதி" [குத் - ஏடு] என்பதனுள் வேந்திது, வேற்றிது என்னும் உறழ்ச்சிமுடிபு கொள்க. (௭௪)

௩௭௪. நெடியத னிறுதி யியல்புமா ருளவே.

இது, மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்கப் பிறிதுவிதி கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்:—நெடியதன் இறுதி இயல்பும் உள - நெடியதன் இறுதிக்கண் நின்ற லகாரவீறு குறியதன் இறுதிக்கண்கின்ற லகாரம்போலத் திரிந்து உறழ்தலேயன்றி இயல்பாய் முடிவனவும் உள்வன.

உ-ம். பால்சுடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

இயல்பாகாது திரிந்தன வேல்கடிது வேற்கடிது என்றற்போல்வன. (௭௫)

௩௭௫. நெல்லுஞ் செல்லும் கொல்லுஞ் சொல்லும்
அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை யியல.

இஃது, இவ்வீற்று அவ்வழிபுட் சிலவற்றிற்கு வேறுமுடிபு கூறுதல் நுதலிற்று.

இ-ள்.—நெல்லும் செல்லும் கொல்லும் சொல்லும்- நெல் என்னும் சொல்லும் செல் என்னும் சொல்லும் கொல் என்னும் சொல்லும் சொல் என்னும் சொல்லும் ஆகிய இவைகான்ற சொல்லும், அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமை இயல்-அவ்வழியைச் சொல்லு மிடத்தம் தம் வேற்றுமை முடிபின் இயல்பிற்றாய் லகாரம் தகரமாய்த் திரிந்து முடிபும்.

உ-ம். நெற்கடிது, செற்கடிது, கொற்கடிது, சொற்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும். (௭௬)

இல்லென் கிளவி யின்மை செப்பின்
அல்லெழுத்து மிகுதலு மையிடை வருதலும்

இயற்கை யாதலு மாகாரம் வருதலும்

கொளத்தரு மரபி னுடை னுடைத்தே.

இஃது, இவ்வீற்று வீணைக்குறிப்புச் சொல் ஒன்றற்கு வேறு முடிபு உறுதல் ததவீற்று.

இன்:—இல் என் கிளவி இன்மை செப்பின் - இல் என்னும் சொல் புக்குறையும் இல்லை உணர்த்தாது ஒரு பொருளது இல்லாமையை உணர்த்து மிடத்து,வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஐ இடை வருதலும் இயற்கை ஆதலும் ஆகாரம் வருதலும் - அல்வழி வல் லெழுத்து மிகுதலும் ஐ இடைவருதலும் இயல்பாதலும் ஆகாரம் மிக்ருமுடிதலும் ஆகிய இம்முடிபு நான்கும், கொளத்தரும் மரபின் ஆகு இடன் உடைத்து - இச்சொல்லிற்கு முடிபாகக் கொளத்தரும் மரபானே இதன்முடிபு ஆகும் இடன் 'உடைத்து.

'கொளத்தரு மரபு'என்றதனான்,வல்லெழுத்து மிக்கவழி ஐகாரம் வருதலும்,ஆகாரம் மிக்கவழி வல்லெழுத்து மிகுதலும் கொள்க. இயல்பு முற்கூறாது ஒழிந்ததனால், வல்லெழுத்துமிகுதி ஆகாரம் வந்தவழி மிக்கே முடிதலின் சிறப்புடைத்தாதலும், ஐகாரம் வந்தவழி மிகுதலும் மிகாமையு முடைமையின் சிறப்பின்றாதலும் கொள்க.

உ-ம். இல்லைக்கல், இல்லைகல்; இல்கல், இல்லாக்கல்; சீனை, துடி, பறை என வரும்.

இல்லைக்கல், இல்லைகல் என்பன இல்லை என்னும் ஐகாரவீற்றுச் சொல் முடிபன்றேவென்றும், இல்லாக்கல் : என்பது உள்ள என்னும் பெயரெச்சத்து எதிர்மறையாகிய ஆகாரவீற்றுச் சொல்லது முடிபன்றே வென்றும், இல்கல் என்பது பண்புத் தொகைமுடிபன்றே வென்றும் கூறின், அம்முடிபுகளோடு இம்முடிபுகள் எழுத்தொப்புமையன்றி, இவை ஒசைவேற்றமையுடைய வென்பது போலும் கருத்து. அவ்வோசை வேற்றமையாவன, ஐகார வீறியவழி அவ்வகாரத்துமேல் ஒலியுன்றியும், லகாரவீறிய வழி அந்த லகாரவொற்றின்மேல் ஒலியுன்றியும், அந்த லகாரவீறு இயல்புமுடிபாய வழிப் பண்புத்தொகைபோல் ஒரு திரண்மையாக ஒலியாது இடையற்ற லகரத்துமேல் ஒலியுன்றியும், ஆகாரவீறியவழி ஒரு திரண்மையாய் அவ்வகாரத்துமேல் ஒலியுன்றியும், ஆண்டு லகாரவீறியவழி ஒரு திரண்மையாக ஒலியாது அந்த லகரத்துமேல் ஒலியுன்றியும் வரும் வேறுபாடுகள் போலும்.

இல் என்பது எதிர்மறை வீணைக்குறிப்புமுற்று வீரவுவீனை.

(எஎ)

௩௨௪. வல்லெண் கிளவி தொழிற்பெய ரியற்றே.

இதுவும், இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றமைக்கண்ணும் வ்யதியது விலக்கிப் பிறிதுவீதி வருத்தல் ததவீற்று.

இன்:—வல் என் கிளவி தொழிற்பெயர் இயற்று - வல் என்னும் சொல் அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றமைக்கண்ணும் ஐகாரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்குய் வன்கணத்து உகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும், மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகாரம் பெற்றும் முடியும்.

உ-ம். வல்லுக்கேது; சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்: வல்லுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை, ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும். (எஅ)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்

௩-எடு. நாயும் பலகையும் வருஉங் காலை
ஆவயி னுகரக் கெடுதலு முரித்தே
உகரம் கெடுவழி யகர நிலையும்.

இது, மேலதற்கு எய்தியது ஒருமருக்கு மறுத்துப் பிறிதுவிதி கூறாதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—நாயும் பலகையும் வரும் காலை - மேல் சின்ற வல் என்பதன்முன் நாய் என்னும் சொல்லும் பலகை என்னும் சொல்லும் வருமொழியாய் வருங்காலத்து, அ வயின் உகரம் கெடுதலும் உரித்து - அவ்விடத்து உகரம் கெடாதே நின்று முடிதலே யன்றிக் கெட்டு முடியவும் பெறும். உகரம் கெடுவழி அகரம் நிலையும் - அவ் வகரம் கெடு மிடத்து அகரம் நிலைபெற்று முடியும்.

உ-ம். வல்லகாய், வல்லப்பலகை எனவரும்.

'அகரம் நிலையும்' என்றாது 'உகரம்கெடும்' என்றதனால், பிற வருமொழிக்கண் னும் அவ் அகரப்பேற கொள்க.

உ - ம். வல்லக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவரும். (எக)

௩-எசு. பூல்வே லென்றா வாலென் கிளவியோ
டாமுப் பெயர்க்கு மம்மிடை வருமே.

இதுவும், அவற்றுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி கூறாதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—பூல் வேல் ஆல் என் கிளவியோடு அ முப்பெயர்க்கும் - பூல் என்னும் சொல்லும் வேல் என்னும் சொல்லும் ஆல் என்னும் சொல்லும் ஆகிய அம்முன்று பெயர்க்கும், அம் இடை வரும் - வேற்றுமைக்கண் திரிபின்றி அம்முச்சாரியை இடை வந்து முடியும்.

உ - ம். பூலக்கோடு, வேலக்கோடு, ஆலக்கோடு; செதின், தோல், பூ என வரும். [என்றா என்பது எண்ணிடைச் சொல்.] (அய)

௩-எஃ. தொழிற்பெய ரெல்லாக் தொழிற்பெய ரியல.

இஃது, இவ்வற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண் ணும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ - ள்:—தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல் லகாரவீற்றுத் தொழிற்பெய ரெல்லாம் ஞகாரவீற்றுத் தொழிற்பெயரின் இயல்பினவாய் அவ்வழிக் கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் வன்கணத்து உகரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் மென்ணைத்தும் இடைக்கணத்து வகரத்தும் உகரம் பெற்றும் முடியும்.

உ - ம். கல்லுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்: கல்லுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை, ஞாந்தி, நீட்சி, மாட்சி, வலி மை எனவும் வரும்.

'எல்லாம்' என்றதனால், இவ்வாறு முடியாது பிறவாறு முடிவனவும் கொள்க. பின்னல் கடிது, துன்னல்கடிது; பின்னற்கடுமை, துன்னற்கடுமை எனவரும்.

இன்னும் அத்தானே, மென்கணம் வந்தவழி பின்னன்ஞான்றது; பின்னன் ஞாந்தி என மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடிவனவும் கொள்க. (அக)

எழுத்ததிசாரம் - புள்ளிமயங்கியல்

௩௭௮. வெயிலென் கிளவி மழையிய னிலையும்.

இதுவும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தல் ததலிற்று.

இ - ன்:—வெயில் என் கிளவி மழை இயல் நிலையும் - வெயில் என்னும் கிளவி மழை என்னும் சொல்லியல்பின்கண்ணே நிலைபெற்ற அத்தம் இன்னும் பெற்று முடியும்.

உ - ம். வெயிலத்துக்கொண்டான் ; வெயிலிற்கொண்டான் ; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும். (௮௨)

௩௭௯. சுட்டுமுத லாகிய வகர விறுதி முற்படக் கிளந்த வருடிய னிலையும்.

இது, வகரவீற்றுப் பெயர் என்னினும் சுட்டுமுதல் வகரம் மூன்றற்கும் வேற்றுமை முடிபு உறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—சுட்டு முதலாகிய வகர இறுதி - சுட்டெழுத்தை முதலாகவுடைய வகர வீற்றுச்சொல், முற்பட கிளந்த உருபு இயல் நிலையும் - வேற்றுமைக்கண் முற்படச் சொன்ன உருபுணர்ச்சியின் இயல்பு நிலைபெற்று வற்றுப் பெற்றுப்பணரும்.

உ - ம். உவற்றுக்கோடு, இவற்றுக்கோடு, உவற்றுக்கோடு; செவி, தலை, புறம் எனவரும்.

‘முற்பட்கிளந்த’ என்றதனான், வற்றினோடு இன்னும் பெறுதல்கொங்கு அவற்றின்கோடு, இவற்றின்கோடு, உவற்றின்கோடு ; செவி, தலை, புறம் எனவரும். (௮௩)

௩௮௦. வேற்றுமை யல்வழி யாய்த மாசும்.

இது, மேலவற்றிற்கு அல்வழிமுடிபு உறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—வேற்றுமை அல்வழி ஆய்தம் ஆகும் - அச்சுட்டுமுதலாகிய வகரவீறு வன்கணம் வந்தால் வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சியல்லாத அல்வழிக்கண் அவ் வகரம் ஆய்தமாய்த் திரிந்துமுடியும்.

உ - ம். அஃகடிய, இஃகடிய, உஃகடிய ; சிறிய, தீய, பெரிய எனவரும். (௮௪)

௩௮௧. மெல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத் தாகும்.

இது, மேலவற்றிற்கு மென்கணத்த முடிபுகூறுதல் ததலிற்று.

இ - ன்:—மெல்லெழுத்த இடையின் அ எழுத்து ஆகும் - அச்சுட்டு முதலாகிய வகர வீறு மென்கணம் வந்து இயைந்தவிடத்து அவ்வகரம் அம்மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்து முடியும்.

உ - ம். அஞ்ஞான், இஞ்ஞான், உஞ்ஞான்; தூல், மணி எனவரும். (௮௫)

௩௮௨. ஏனைவ புணரி னியல்பென மொழிப.

இது, மேலவற்றிற்கு இடைக்கணத்தும் உயிர்க்கணத்தும் முடிபு கூறுகின்றது.

இ - ன்:—ஏனைவ புணரின் இயல்பு என மொழிப - அச்சுட்டு முதலாகிய வகரவீறு ஒழிந்த இடைக்கணமும் உயிர்க்கணமும் வந்து புணரின் அவ்வகரம் திரியாது இயல்பாம் முடியும்.

உ - ம். அவ்யாழ், இவ்யாழ், உவ்யாழ்; வட்டு, அடை, ஆடை என ஒட்டுக. (௮௬)

௩௮௩. ஏனை வகரந் தொழிற்பெய சியற்றே.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒழிந்த ஒன்றற்கும் அவ்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:--ஏனை வகரம் தொழிற்பெயர் இயற்று- ஒழிந்த வகரவீற்று ஞகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் வண்ணத்து உகரமும் வல்வெழுத்தும் பெற்றும் அவ்லனவற்றுக்கண் உகரமே பெற்றும் முடியும்.

உ-ம். தெவ்வுக்கடிது; சிறிது, நீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; தெவ்வுக்கடுமை; சிறுமை, நீமை, பெருமை, ஞாந்தி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும். (அஎ)

௩௮௪. முகார விறுதி ரகார வியற்றே.

இது, முகாரவீற்று வேற்றுமை முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:--முகார இறுதி ரகார இயற்று-முகாரவீற்றுப்பெயர் வண்ணம் வந்தால் வேற்றுமைக்கண் ரகாரவீற்று இயல்பிற்றாய் வல்வெழுத்து மிக்ரு முடியும்.

உ-ம். பூழ்க்கால்; சிறகு, தலை, புறம் எனவரும். (அஅ)

௩௮௫. தாமென் கிளவி கோலொடு புணரின்

அக்கிடை வருத லுரித்து மாசும்.

இஃது, இவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:--தாழ் என் கிளவி கோலொடு புணரின்- தாழ் என்னும் சொல் கோல் என்னும் சொல்லொடு புணரும் இடத்து, அக்கு இடை வருதலும் உரித்து - வல்வெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குச்சாரியை இடை வந்து முடிதலும் உரித்து.

உ-ம். தாழ்க்கோல் எனவரும். (அக)

௩௮௬. தமிமென் கிளவியு மதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:--தமிழ் என் கிளவியும் அதன் ஓர் அற்று- தமிழ் என்னும் சொல்லும் அதனோடு ஒரு தன்மைத்தாய் வல்வெழுத்து மிகுதலேயன்றி அக்குப் பெற்றும் முடியும்.

உ-ம். தமிழ்க்குத்து; சேரி, தோட்டம், பள்ளி எனவரும். (கல்)

௩௮௭. குமிமென் கிளவி மரப்பெய ராயின்

பிரென் கிளவியோ டோரியற் றாகும்.

இதுவும், அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிரிதுவிதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:--குமிழ் என் கிளவி மரப்பெயர் ஆயின் - குமிழ் என்னும் சொல் குமிழ்தல் என்னும் தொழிலன்றி மரப்பெயராயின், பீர் என் கிளவியோடு ஓர் இயற்று ஆகும் - பீர் என் கிளவியோடு ஓர் இயல்பிற்றாய் மெல்வெழுத்தும் அம்முச்சாரியையும் பெற்ற முடியும்.

உ-ம். குமிழ்க்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவரும்.

‘ஓர் இயற்று’ என்றதனால், பிறவற்றிற்கும் இம்முடிபுகொள்க. மழெங்கோடு எனவரும். (க௪)

எழுத்தறிக்காரம் - புள்ளிமயங்கியல்.

௩௮௮. பாமென் கிளவி மெல்லெழுத் தறழ்வே.

இதவும், அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேல் நிறப்புவிதி கூறுதல் ததவீற்று.

இ-ள்:—பாழ் என் கிளவி மெல்லெழுத்து உறழ்வு-பாழ் என்னும் சொல் வல் லெழுத்தோடு மெல்லெழுத்து உறழ்த்த முடியும்.

உ-ம். பாழ்க்கிணறு, பாழ்க்கிணறு; சேரி, தோட்டம், பாடி என வரும்.

['ஏகாரம்' ஈற்றகை.] (௧௨)

௩௮௯. ஏமென் கிளவி யுருபிய னிலையும்.

இஃது, இவ்வீற்று எண்ணப்பெயர்க்கு எய்தியது விலக்கிப் பிழிது விதி கூறுதல் ததவீற்று.

இ-ள்:—ஏழ் என் கிளவி—ஏழ் என்னும் எண்ணப்பெயரது இறுதி, உருபு இயல் கிலையும்—உருபுபுணர்ச்சிக்கண் சொன்ன இயல்பின்கண்ணே நிலபெற்று (அன் பெற்று) முடியும்.

உ-ம். ஏழன் காயம்; சுக்கு, தோரை, பயறு எனவரும்.

இயல்பு வல்லெழுத்து இவ்வோத்தின் புறனடையான் வீழ்க்க. ['கிளவி' ஆகு பெயர்.] (௧௩)

௯௯௮. அளவு நிறையு மெண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலு முகரம் வருதலும்
கடிநிலை யின்றே யரசிரி லர்க்க.

இது, மேலதற்கு எய்தாதது எய்துவித்தல் ததவீற்று.

இ-ள்:—அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி—(அவ் ஏழ் என்னும் எண்ணப் பெயர்) அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் எண்ணப்பெயரும் (வருமொழியாய்) வருமிடத்து, நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும் ஆசிரியர்க்கு கடிநிலை இன்று— நெடுமுதல் குறுகுதலும் (ஆண்டு) உகரம் வருதலும் ஆசிரியர்க்கு நீக்கும் நிலைமை இன்று.

உ-ம். எழுகலம்; சாடி, தூதை, பலம் எனவும்; எழுமூன்று, எழுநான்கு எனவும்

'நிலையின்து' என்றதனால், வன்கணத்துப் பொருட்பெயர்க்கும் இம்முடிபு கொள்க.

உ-ம். எழுகடல்; சிலை, திசை, பிறப்பு எனவரும்.

['ஏகாரம்' அகை. 'ஆசிரியர்க்கு' என்பது 'ஆசிரியர்க்க' என்றாயிற்று.] (௧௪)

௯௯௯. பத்தென் கிளவி யொற்றிடை கெடுவழி
நிற்றல் வேண்டு மாய்தப் புள்ளி.

இது, மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியதன்மேல் நிறப்பு விதி கூறுதல் ததவீற்று.

இ-ள்:—பத்து என் கிளவி இடை ஒற்று கெடுவழி ஆய்தப்புள்ளி சிற்றல் வேண்டும்—(அவ் ஏழ் என்பதனோடு பத்து என்பது (புணரும் இடத்து அப்பத்து என்[னும்]

கிளவி[யின்] இடை ஒற்றுக் கெடுவழி ஆய்தமாகிய புள்ளி நிற்பல் வேண்டும்.

உ-ம். எழுபஃது எனவரும்.

(கடு)

௩௬௨. ஆயிரம் வருவழி யுக்ரக் கெடுமே.

இது, மேலதற்கு எய்தியது ஒருமருக்கு மறுத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஆயிரம் வருவழி உகரம் கெடும்—(அவ் ஏழ் என்பது) ஆயிரம் என்பது வருமிடத்து (முன் பெற்ற) உகரம் பெருது முடியும்.

உ-ம். ஏழாயிரம் எனவரும். [‘ஏகாரம்’ ஈற்றகை.]

(கசு)

௩௬௩. நூநூர்ந்து வருஉ மாயிரக் கிளவிக்குக்

கூறிய நெடுமுதல் குறுக்க யின்றே.

இதுவும், மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது முழுவதும் விலக்குகின்றது.

இ-ள்:—நூறு ஊர்ந்து வரும் ஆயிரக்கிளவிக்கு - (அவ் ஏழ் என்பது) நூறு என்னும் சொல் ஊர்ந்து வருகின்ற ஆயிரக்கிளவியாகிய நூறுயிரம் என்பதற்கு, கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கம் இன்று—(முன்) கூறிய நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெறுதல் இன்று.

உ-ம். ஏழ் நூறுயிரம் எனவரும்.

‘கூறிய’ என்றதனான், நெடுமுதல் குறுகி உகரம் பெற்று எழுநூறுயிரம் என்றும் ஆம்.

இவ்விலகினானே எழாயிரம் என்றும் ஆம்.

இன்னும் அதனானே, இயல்புணர்த்து முடிபு கொள்க. எழுஞாயிறு, எழுநாள் எனவரும். [‘ஏகாரம்’ ஈற்றகை]

(கசு)

௩௬௪. ஐயம் பல்லென வருஉ மிதுதி

அல்பெய ரெண்ணு மாயிய னிரியும்.

இதுவும், மேலதற்கு ஒருவழி எய்தியது முழுவதும் விலக்குகின்றது.

இ-ள்:—ஐ அம் பல் என வரும் இதுதி அல்பெயர் எண்ணும்—(அவ் ஏழ் என்னும் எண்தான்) ஐ என்றும் அம் என்றும் பல் என்றும் வருகின்ற இதுதிகையுடைய (பொருட்பெயர்) அல்லாத எண்ணப்பெயராகிய தாமரை வெள்ளம் ஆம்பல் என்பனவும் (வந்தால்), அ இயல் னியும்—(நெடுமுதல் குறுக்கம் இன்றி உகரம் பெருது) அவ் இயல்பில் கண்ணே நின்று முடியும்.

உ-ம். ஏழ்தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல் எனவரும். [‘ஆகாரம்’ செய்யுள் வீகாரம்.]

(கஅ)

௩௬௫. உயிர்முன் வரினு மாயிய னிரியாத.

இதுவும், மேலதற்கு எய்தியது ஒருவழி விலக்கிப் பிழிது விதி வருகின்றது.

இ-ள்:—உயிர் முன் வரினும்—(அவ் ஏழ் என்பது அளவு முதலிய பெயர்களுள்) உயிர் முதல்மொழி[முன்] வரினும், அ இயல் திரியாது—(நெடுமுதல் குறுகி உகரம் வராத முடியும்) அவ் இயல்பில் திரியாது முடியும்.

உ-ம். ஏழுகல், ஏழுமுக்கு, ஏழொன்று, ஏழிரண்டு எனவரும். [‘ஆகாரம்’ செய்யுள் வீகாரம்.]

(கக)

எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல்.

௩௯௬. கீழென் கிளவி யுறமுத் தோன்றும்.

இஃது, இவ் ஈற்றுள் ஒன்றற்கு வேற்றுமைக்கண் வேறு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—கீழ் என் கிளவி உறமு தோன்றும்— கீழ் என்னும் சொல் உறமுச்சியாகத் தோன்றி முடியும்.

உ-ம். கீழ் குளம், கீழ்க்குளம் எனவரும்.

‘தோன்றும்’ என்றதனால், கெடுமுதல் குறுகாது உகரம் வருதலும் கொள்க. [ஆங்கு] இயைபு வல்லெழுத்து இவ்வோத்தின் புறனடையான் வீழ்க்க.

உ-ம். கீழுதளம்; சேரி, தோட்டம், பாடி எனவரும். (௩)

௩௯௭. ளகார விறுதி ணகார வியற்றே.

இது, ளகார சற்றிற்கு ணகார ஈற்று வேற்றுமைமுடிபோடு இயைய வேற்றுமைமுடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ளகார இறுதி ணகார இயற்று—ளகார ஈற்றுப்பெயர் (வேற்றுமைக்கண்) ணகார ஈற்று இயல்பிற்காய் (வன்கணம் வந்தால் ளகாரம் டகாரமாய்த் திரிந்து) முடியும்.

உ-ம். முட் குறை; சிறை, தலை, புறம் எனவரும். [‘ளகாரம்’ ஈற்றகை.] (௩௧)

௩௯௮. மெல்லெழுத் தியையின் ணகாரமாகும்.

இது, மேலதற்கு மென்கணத்து முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—மெல்லெழுத்து இயையின் ணகாரம் ஆகும்—(ளகார ஈறு) மெல்லெழுத்து (வருமொழியாய் வந்து) இயையின் ணகாரமாய் (த்திரிந்து) முடியும்.

உ-ம். முண் ஞெரி; துளி, மூறி எனவரும். இஃதனை வேற்றுமை இறுதிக்கண் அவ்வழியது எடுத்துக் கோடற்கண் சிவக நோக்காக வைத்தலிவ், அவ்வழிக்கும் இம்முடிபு கொள்க.

உ-ம். முண் ஞெரித்தது; நீண்டது, மாண்டது எனவரும். (௩௨)

௩௯௯. அவ்வழி யெல்லா முறமுன மொழிப.

இது, மேலதற்கு அவ்வழி முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அவ்வழி எல்லாம் உறமு என மொழிப— (ளகார ஈற்று) அவ்வழிகளெல்லாம் (திரித்தும் திரியாதும்) உறமுத்து முடியும் என்று சொல்லுவர் (புலவர்).

உ-ம். முன் கடிது, முட் கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், குணவேற்றுமைக்கண்ணும் இவ் வறமுச்சி கொள்க.

உ-ம். முன் குறுமை, முட் குறுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும்; கோள் கடுமை, கோட் கடுமை எனவும் வரும்.

இன்னும் அதனானே, உருபு வராதது உருபின் பொருள்பட வந்தவற்றின் முடிபும் கொள்க.

உ-ம். அதோட் கொண்டான், இதோட் கொண்டான், உதோட் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும். (௩௩)

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

ஆய்த நிலையலும் வரைநிலை யின்றுே
தகரம் வருஉங் காலை யான.

இது, மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஆய்தம் நிலையலும் வரைநிலை இன்று—(அகாரம் டகாரமாயே திரியாது) ஆய்தமாய்(த்திரிந்து) நின்றலும் வரையும் நிலைமை இன்று, தகரம் வரும் காலை-தகர முகல்மொழி வரும் காலத்தது.

உ-ம். முட்டை, முட்டை எனவரும். [‘அகாரம்’ ஈற்றகச. உகரீட்டம் செய்யுள் விகாரம். ‘ஆன்’ இடைச்சொல்; ‘அகரம்’ சாரியை. வரைநிலைமை-சடியும்நிலைமை. (அச)

சாக. நெடியத னிறுதி யியல்பா ருநவும்

வேற்றுமை யல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்

போற்றல் வேண்டு மொழியுமா ருளவே.

இது, மேலதற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—நெடியதன் இறுதி இயல்பாருநவும்—(அகாரம்) நெடியதன் இறுதி திரியாது இயல்பாய் முடிவனவற்றையும், வேற்றுமை அல்வழி வேற்றுமை நிலையலும்—வேற்றுமை அல்லாத அல்வழியிடத்தது வேற்றுமை (யின்இயல்புடையனவாய்த்திரிந்து) முடிதலையும், போற்றல் வேண்டும் மொழியும் உன-போற்றுதல் வேண்டும் மொழிகளும் உன.

உ-ம். வாங்கடிது, கோங்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; தோட்கடிது, காட்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும் வரும்.

‘போற்றல் வேண்டும்’ என்றதனான், உதனங்காய்; செதின், தோல், பூ என அம் முப்பெற்று முடிவன கொங்க.

[‘ஆர்,’ ‘ஏ’ அகசகன். அம்மு-அம் சாரியை.] (அஊ)

சாஉ. தொழிற்பெய ரெல்லாந் தொழிற் பெயரியல.

இஃது, இவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—தொழிற்பெயர் எல்லாம் தொழிற்பெயர் இயல்—(அகார ஈற்றுத்) தொழிற்பெயரெல்லாம் (வேற்றுமைக்கண்ணும் அல்வழிக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத் தொழிற்பெயர் இயல்பிற்கும் (வன்சணம் வந்தவழி வல்வெழுத்தும் உகாரமும் பெற்றும் மென்சணமும் இடைக்கணத்து வகாரமும் வந்தவழி உகரம் பெற்றும்) முடியும்.

உ-ம். துள்ளுக் கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது: ஞான்றது, கீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; துள்ளுக் கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை; ஞாந்தி, நீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

‘எல்லாம்’ என்றதனால், தொழிற் பெயர்கள் இருவழியும் இவ்வாறன்றிப் பிற வற்று முடிவனவும் கொங்க.

உ-ம். கோங் கடிது, கோட் கடிது; வாங்கடிது, வாட்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவும்; கோங் கடுமை, கோட் கடுமை; வாங் கடுமை, வாட் கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை எனவும் வரும்.

சண்டு, வான் என்றது கொல்லுதலை.

(அக)

௪௩௩. இருளைன் கிளவி வெயிலிய கிலையும்.

இதுவும், அவ்வீற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—இருள் என் கிளவி வெயில் இயல் கிலையும் - இருள் என்னும் சொல் (வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண்) வெயில் என்னும் சொல்லின் இயல்பிலே (நின்று அத்தம் இன்னும் பெற்று) முடியும்.

உ-ம்:—இருளத்துக் கொண்டான், இருளிற் கொண்டான்; சென்றான், தத்தான், போயினான் எனவரும். (௩௩)

௪௩௪. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெய ரியல:

இதுவும், அவ்வீற்றுள் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—புள்ளும் வள்ளும் தொழிற்பெயர் இயல் - புள் என்னும் சொல்லும் வள் என்னும் சொல்லும் (வேற்றுமைக்கண்ணும் அவ்வழிக்கண்ணும் ஞகார ஈற்றுத்) தொழிற்பெயர் இயல்பிற்றாய் (வன்கணத்து உகாரமும் வல்லெழுத்தும் பெற்றும் மென்கணத்தும் இடைக்கணத்து வகாரத்தும் உகாரம் பெற்றும்) முடியும்.

உ-ம்:—புள்ளுக்கடிது, வள்ளுக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது; ஞான்றது, கீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; புள்ளுக்கடுமை, வள்ளுக்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை; ஞாற்சி, கீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

இதனைத் “தொழிற்பெயரெல்லாம்” என்றதன் பின் வையாச முறையன்றிய கூற்றினான், இருவழியும் வேற்றுமைத்திரிபு எய்தி முடிவனவும் கொள்ச.

உ-ம்:—புட்கடிது, வட்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது; ஞான்றது, கீண்டது, மாண்டது, வலிது எனவும்; புட்கடுமை, வட்கடுமை; சிறுமை, தீமை, பெருமை; ஞாற்சி, கீட்சி, மாட்சி, வலிமை எனவும் வரும்.

இன்னும் அதனானே, பள் என்பதன் கண்ணும், சன் என்பதன் கண்ணும் இருவழியும் இவ் விரு முடிபு பெற்றவழிக் கொள்ச.

பள்ளுக்கடிது, சள்ளுக்கடிது; பள்ளுக்கடுமை, சள்ளுக்கடுமை எனவும்; பட்கடிது; கட்கடிது; பட்கடுமை, கட்கடுமை எனவும் ஒட்டெ. (௩௪)

௪௩௫. மக்க ளென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

தக்கவழி யறிந்து வலித்தலு முரித்தே.

இது, மக்கள் என்னும் உயர்திணைப் பெயருக்கு “உயிரீருகிய வுயர்திணைப்பெயரும்” [தொகை மரபு - சூத்திரம் ௨௬] என்பதனுள் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வருத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—மக்கள் என்னும் பெயர்நிலை கிளவி - மக்கள் என்னும் பெயர்ச் சொல்லின் இறுதி, தக்கவழி அறிந்து வலித்தலும் உரித்து-(இயல்பேயன்றித்) தக்க இடம் அறிந்து வல்லொற்றாய் (த்திரிந்து) முடிதலும் ஆம்.

‘தக்கவழி’ என்றதனால், அம்மக்கள் உடம்பு உயிர் நீங்கிய காலத்து இம் முடிபு எனக்கொள்ச.

தொல்காப்பியம் • தீளம்பூரணம்.

உ-ம்:—மக்கட்கை; செவி, தலை, புறம் என வரும்.

['கினவி' ஆகு பெயர். 'ஏகாரம்' சுற்றசை.] (ரக)

சாசு. உணரக் கூறிய புணரியன் மருங்கின்

கண்டுசெயற் சூரியவை கண்ணினர் கொளலே.

இஃது, இவ்வோத்திற்குப் புறனடை உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ன்:—உணரக் கூறிய-உணரக் கூறப்பட்ட புள்ளியீறு[கள்], புணர் இயல் மருங்கின்-(வருமொழியோடு) புணரும் இயல்பிடத்து, கண்டு செயற்கு உரியவை கண்ணினர் கொளல்-(மேல் முடித்த முடிபுகளேயன்றி வழக்கினுள்) கண்டு முடித்தற்குரிய பிற முடிபுகளைக் கருதிற் கொண்டு முடிக்க.

உ-ம்:—வீழன் குளம்; சேறு, தறை, பழனம் என இவை எனகார சுற்று வேற்றுமைக்கண் திரியாத இயல்பாய் முடிந்தன.

பொன்னப்பத்தம் என்பது அவ்வீறு அக்குப்பெற்று முடிந்தது.

நீர் குறிது; சிறிது, தீது, பெரிது என்பது ரகார சுற்று அவ்வழி முடிபு.

வேர் குறிது; வேர்க்குறிது [என்பது] அவ்வீற்று அவ்வழி உறழ்ச்சி.

அம்பர்க்கொண்டான், இம்பர்க்கொண்டான், உம்பர்க்கொண்டான், எம்பர்க்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் என்பன அவ்வீற்றுள் உருபு வாராது உருபின் பொருள்பட வந்தவற்றின் முடிபு.

தகர்க்குட்டி என்பது அவ்வீற்று இருபெயரோட்டுப் பண்புத்தொகையாகிய அவ்வழி முடிபு.

வடசார்க்குரை, தென்சார்க்குரை என்பன அவ்வீற்று இலக்கணத்தோடு பொருந்திய மருஉ முடிபு.

உசிலங்கோடு, எலியாலங்கோடு என்பன லகார சுற்று அம்முப்பேறு.

கல்லம்பாறை என்பது அவ்வீற்று அவ்வழி அம்முப்பேறு.

அழலத்துக்கொண்டான் என்பது அவ்வீற்று அத்துப்பேறு.

அழுக்கற்போர் என்பது அவ்வீற்று அவ்வழித்திரிபு.

யாழ்குறிது; சிறிது, தீது, பெரிது என்பன ழகார சுற்று அவ்வழி முடிபு.

வீழ்குறிது, வீழ்க்குறிது என்பன அவ்வீற்று அவ்வழி உறழ்ச்சி.

தாழ்ப்பாவை என்பது அவ்வீற்று அவ்வழி அக்குப்பேறு.

இனி "உணரக்கூறிய" என்றதனால், குளத்தின்புறம், மாத்தின்புறம் என உருபிற்கு எய்திய அத்தோடு இஃபெறுதலும் கொள்க.

இனி "கண்ணினர்" என்றதனால், ஒருகாளைக் குழவி என எனகார ஐ என்னும் சாரியையும் வல்லெழுத்தும் பெற்று முடிந்தன கொள்க.

பிறவும், இவ்வோத்தின் வேறுபட வருவன வெல்லாம் இதன் அகத்து முடித்துக் கொள்க. (ரய)

எட்டாவது புள்ளிமயங்கியல் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது-குற்றியலுகரப் புணரியல்.

இவ்வீவாத்து என்ன பெயர்த்தோ எனின், குற்றியலுகர ஈறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பு உணர்த்தினவையின் குற்றியலுகரப் புணரியல் எனப்பட்டது.

சாஎ. ஈரொழுத் தொருமொழி யுயிர்த்தொட ரிடைத்தொடர்

ஆய்தத் தொடர்மொழி வன்றொடர் மென்றொடர்

ஆயிரடு மூன்றே யுகரக் குறுகிடன்.

இத்தலைச்சூத்திரம் என் துதலிற்றே எனின், இக்குற்றியலுகரம் வரும் இடத்திற்குப் பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஈர் எழுத்து ஒரு மொழி - இரண்டு எழுத்தாலாகிய ஒரு மொழியும், உயிர்த்தொடர் - உயிர்த்தொடர்மொழியும், இடைத்தொடர் - இடைத்தொடர்மொழியும், ஆய்தத்தொடர் - ஆய்தத்தொடர்மொழியும், வன்தொடர் - வன்தொடர்மொழியும், மென்தொடர் - மென்தொடர்மொழியும், அ இரு மூன்று (ஆகிய) அவ் ஆறு (என்று சொல்லப்படும்), உகரம் குறுகு இடன் - உகரம் குறுகி வரும் இடன்.

உ-ம்:—நாகு, வாகு, தென்கு, எஃகு, கொக்கு, குரங்கு என வரும்.

[நாகு - இளமரம். தென்கு - ஒரு பூச்சி. எஃகு - வேல். 'தொடர்' என்கும் ஆகு பெயர். சுட்டின் நீட்டமும் வகர உடம்படுமெய் யகர உடம்படுமெய்யானதும் செய்யுள் விகாரம். 'ஏகாரம்' தேற்றேகாரம். கன்னூலார் போல் இத்தூலார் வல்லொற்றின் மீது. ஏறிய உகரமே குறுகும் என்று கூறமை காண்க.] (க)

சாஅ. அவற்றுள்,

ஈரொற்றுத் தொடர்மொழி யிடைத்தொட ராகா.

இஃது, அவ் ஆறனுள் ஈர் சுற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—அவற்றுள் ஈர் ஒற்று தொடர்மொழி - அவற்றுள் ஈர் ஒற்றுத்தொடர் மொழிகளில், இடைத்தொடர் ஆகா - இடைத்தொடர் ஆகா. (வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும் ஆம்.)

உ-ம்:—ஈர்க்கு; மொய்ப்பு எனவரும்.

[(இடையல்) இரண்டு ஒற்றெழுத்துக்கள் தொடர்ந்து வரும் (மூவகை) மொழிகளில் இடைத்தொடர் மொழிகள் உகரம் குறுகும் இடன் ஆகா என்பதே நேர் உகா. உ-ம்:—வெய்யது எனவரும். இவ்வீடைத்தொடர்மொழிகள் "அலர்பெய்யது ஆரா ரழிப்பினு மென்வெடு, மலர்கொய்யது ஆடு மகிழ்த்த" என்றது போன்ற செய்யுளின் கண்ணே கிசழும், இரண்டொற்று இடைவிடாமையைக் குறித்து நின்றது.]

நோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்
எல்லா விநியு முகா நிறையும்.

இஃது, எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:—அல்லது கிளப்பினும் - அல்வழியைச் சொல்லும் இடத்தும், வேற்றுமைக்கண்ணும் - வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண்ணும், எல்லா இறுதி உகாரமும் நிறையும் - ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகாரமும் நிறைந்தே நிற்கும்.

உ-ம்:—காரு கடிது; காரு கடுமை; வாகு கடிது; வாகு கடுமை என வரும்.

[‘நிலையும்’ என்ற பாடல்கொண்டு, அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் (ஒற்றுக்கள் இரண்டு தொடர்ந்துவரும் இடைத்தொடர்மொழிகள் அல்லாத) அறுவகை மொழிகளின் இறுதிக்கண்ணும் குற்றியலுகாரம் நிற்கும் என்று உரைத்தலே பொருத்தம் உடைத்து.] (க)

சாயி, வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருவழி
தொல்லையியற்கை நிலையலு முரித்தே.

இஃது, எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுக்கின்றது.

இ-ள்:—வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி - (அவ் ஈற்றுள்ளும்) வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி, வல்லெழுத்து வருவழி-வல்லெழுத்து முதல்மொழி(வருமொழியாய்) வரும் இடத்து, தொல்லை இயற்கை நிலையலும் உரித்து - முன் (கூறிய) இயற்கை நின்றலும் உரித்து.

உ-ம்:—கொக்குக் கடிது; கொக்குக் கடுமை எனவரும்.

[‘ஏகாரம்’ ஈற்றகை. ‘தொல்லை இயற்கை’ என்பதற்கு ஈண்டுக் கூறும் உகாரம் (அதாவது குற்றியலுகாரம்) தனது முந்திய தன்மையில் (அதாவது முற்றுசுரமாக) நின்றலும் உரித்து, நிலலாமையும் உரித்து என்று உரைத்தலே பொருத்தம் உடைத்து.

உ-ம்:—கொக்கு கடிது; கொக்கு கடுமை என்பவற்றில் முற்றுசாரம் ஒலித்தலும், கொக்குக்கடிது; கொக்குக்கடுமை என்பவற்றில் குற்றுசாரம் ஒலித்தலும் காண்க.] (ச)

சகக. யகாரம் வருவழி யிகரக் குறுகும்
உகரக் கிளவி துவரத்தோன் ருது.

இது, குற்றியலுகாரம் புணர்மொழியுள் வருமாறு உணர்த்துதல் ததலிற்று. [இது, குற்றியலுகாரம் குற்றியலுகாரம் ஆம் இடம் உணர்த்துதல் ததலிற்று என்று கூறுதல் மிகப்பொருத்தம் உடைத்து.]

இ-ள்:—யகாரம் வருவழி உகரக் கிளவி துவரத்தோன்றது - யகா முதல்மொழி வரும் இடத்து நிலமொழி உகாரம் முற்றத்தோன்றது; இகாரம் குறுகும் - [ஆண்டு ஒர் இகாரம் (வந்து) குறுகும்.

உ-ம்:—காடியாது, வாகியாது, தென்கியாது, எஃகியாது, கொக்கியாது, குரக் கியாது எனவரும்.

இதனானே, ஆகார ஈறு அகாரம் பெற்றுத் (உயிர் மயக்கியல் - சூத்திரம் உச) போல ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகாரமும் இகாரம் பெற்று யகா முதல்மொழியோடு புணருமாறு கூற்றாயிற்று. (கு)

ஈரெழுத்து மொழியு முயிர்த்தொடர் மொழியும்
வேற்றுமை யாயி னொற்றிடை யினமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி.

இது, மேற்கூறிய ஆறினுள்ளும் முண்கின்ற இரண்டிற்கும் வேற்றுமைப் பொருட்புணர்ச்சி முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஈர் எழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும் - ஈர் எழுத்து ஒரு மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் உயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும், வேற்றுமை ஆயின் - வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சியாயின், இன ஒற்று இடை மிக வல்லெழுத்து மிகுதி தோற்றம் வேண்டும் - இனமாகிய ஒற்று இடையிலே மிக வல்லெழுத்துமிகுதி தோற்றி முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம்:—யாட்டுக்கால்; செவி, தலை, புறம் எனவும்: முயிற்றுக்கால்; சினை, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

‘தோற்றம்’ என்றதனால், இவ்விரண்டிற்கும் [வணக்கணத்து] இயல்பு கணத்து முடிபு கொங்க.

உ-ம்:—யாட்டுஞாற்சி, முயிற்றுஞாற்சி; கீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலிமை, அடைவு, ஆட்டம் எனவரும். [மொழி இரண்டும் ஆகுபெயர்.] (சு)

சகந. ஒற்றிடை யினமிகா மொழியுமுர ருளவே
அத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகவே.

இஃது, எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—இன ஒற்று இடை மிகா மொழியும் உள - இன ஒற்று இடை [யில்] மிகு முடியாத மொழிகளும் உள; வல்லெழுத்து மிகல் அ திறத்து இல்லை வல் லெழுத்து மிகு முடிதல் அக்கூற்றுள் இல்லை.

உ-ம்:—காகுகால்; சினை, தலை, புறம் எனவும்: வாகு கதிர்; சினை, தலை, புறம் எனவும் வரும்.

‘அத்திறம்’ என்றதனால், உருபிற்கு எய்திய சாரியை பொருட்டு எய்தியவழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. யாட்டின்கால், முயிற்றின்கால், காகின்கால், வாகின்கால் எனவரும்.

[‘ஆர்’ அசை. ஏகாரம் இரண்டும் சுற்றசை.] (எ)

சகச. இடையொற்றுத் தொடரு மாய்த்தத் தொடரும்
கடையா பிபல வெண்மனார் புலவர்.

இஃது, இடை நின்ற இரண்டிற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—இடை ஒற்றுத்தொடரும் ஆய்த்தத்தொடரும் கடை - இடை ஒற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் ஆய்த்தத்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் கடக்கும் இடத்து, அ இயல் என்மனார். புலவர் - மேற்கூறிய இயல்பு முடிபின உடைய என்று சொல்லுவார் புலவர்.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

':—தென்குகால்; சிறை, தலை, புறம் எனவும்; எஃகுகால்;
பும் வரும். [சட்டிண் கீட்டம் செய்யுள் விகாரம்.]

சகநு. வன்றொடர் மொழிபு மென்றொடர் மொழியும்
வந்த வல்லெழுத் தொற்றிகட மிகுமே
மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி மெல்லொற் றெல்லாம்
வல்லொற் றிறுதி கிளையொற் றாகும்.

இது, பின் நின்ற இரண்டிற்கும் முடிபு கூறுதல் ததவிற்து.

இ-ள்:—வன்றொடர் மொழியும் மென்றொடர் மொழியும் - வன்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும் மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈறும், வந்த வல்லெழுத்து ஒற்று இடை மிகும் - (வருமொழியாய்)வந்த வல்லொற்று இடையிலே மிகு முடியும்; மெல்லொற்று தொடர்மொழி மெல்லொற்று எல்லாம் - (அவ்வீரண்டு சுற்றினுள்)மெல்லொற்றுத் தொடர்மொழி (க்கண் நின்ற) மெல்லொற்றெல்லாம், இறுதி வல்லொற்று கிளை ஒற்று ஆகும் - இறுதி வல்லொற்றும் கிளையல்லொற்றும் ஆய்முடியும்.

உ-ம்:—கொக்குக் கால்; சிறகு, தலை, புறம் எனவும்; எட்டுக்குட்டி;
தலை, புறம் எனவும் வரும்.

'வந்த' என்றதனால், இவ்வீரண்டிற்கும் உருபிற்குச்சென்ற சாரியை பொருட்டு எய்திய வழி இயைபு வல்லெழுத்து வீழ்க்க. கொக்கிண்கால், குரக்கிண்கால் எனவரும்.

'எல்லாம்' என்றதனால், பறம்பிற்பாரி என்றும் போல்வன மெல்லொற்றுத் திரியாமையும் கொக்க.

'ஒற்று' என்ற மிகுதியான், இயல்புகணத்துக்கண்ணும் குரக்குரூர்ச்சி; கீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலிமை, அடைவு, ஆட்டம் என மெல்லொற்றுத் திரிதலும் கொக்க. [ஏகாரம் சுற்றகை. 'மொழியும்' என்ற இரண்டும் ஆகுபெயர்.] (க)

சகசு. மரப்பெயர்க் கிளவிக் கம்மே சாரியை.

இஃது, அவ்வீற்று இரண்டிற்கும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி கூறுதல் ததவிற்து.

இ-ள்:—மரப்பெயர் கிளவிக்கு சாரியை அம் - (வன்றொடரிக்கண்ணும் மென்றொடரிக்கண்ணும்) மரப்பெயராகிய சொல்லிற்கு(வரும்)சாரியை அம்(முச்சாரியை).

உ-ம்:—குருத்தக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவும்; வேப்பக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவும் வரும். (ஃ)

சகஎ. மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரு முளவே.

இது, மென்றொடர் மொழிக்கு எய்தியது ஒரு மருக்கு மதுக்கின்றது.

இ-ள்:—மெல்லொற்று வலியா மரப்பெயரும் உள் - மெல்லொற்று வல்லொற்றுத்திரியாத முடியும் மரப்பெயரும் உள்.

உ-ம்:—குருத்தக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவும்; புண்கக்கோடு; செதின், தோல், பூ எனவும் வரும்.

எழுத்ததீகாரம் - சூற்றியலு .ரப் புணரிடல்.

மற்று. இது நிலைமொழித்தொழிலை நிலைமொழி விலக்குமாதலின் சாரியை வரும், பவே முடியும் பிற எனின், இது நிலைமொழியின் உத்தொழிலாகலின் அவ்வாறு விலக்குண்ணு தென்பது கருத்து. [எகரம் சுற்றமை.] (கக)

சகஅ. ஈரெழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத் தொடரும்

அம்பிடை வரற்கு முரியவை யுளவே

அம்மா பொழுது மொழியுரி னான.

இஃது, ஈரெழுத்து ஒருமொழிக்கும் வன்றொடர்மொழிக்கும் எய்தாதது எய்துவீத்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஈர் எழுத்து மொழியும் வல்லொற்றுத்தொடரும் ஈரெழுத்து ஒரு மொழிக் சூற்றியலுக்காரமும் வன்றொடர்மொழிக் சூற்றியலுக்காரமும், அம் இடை வரற்கும் உரியவை உள - (முன் முடித்துப்போந்த முடிபுகளன்றி) அம் (முச்சாரியை) இடை வந்து முடிதற்கு உரியனவும் உள. (யாண்டெனின்,) அம்மேயு ஒருமொழியின் - அம் இலக்கணம் நடக்கும் மொழியீடத்து.

உ-ம்:—ஏறங்கோள், வட்டம்போர் என வரும்.

'உள' என்றதனால், தெங்கக்காய், பயிற்றக்காய் என வன்றொடர் அல்லனவற்றிற்கு அம் (முப்) பேறு கொண்க.

'அம்மாபொழுதும்' என்றதனால், அரசக்கன்னி, முரசக்கடிப்பு என அக்குப்பேறும் கொண்க.

இன்னும் அதனானே, இருட்டத்துக்கொண்டான் என்னும் அத்துப் பேறும் கொண்க.

இன்னும் அதனானே, மயிலாப்பிற் கொற்றன், பறம்பிற்பாரி என இன்பேறும் கொண்க.

இன்னும் அதனானே, கரியதன் கோடு என அன் பேறும் கொண்க.

[எகரம் சுற்றமை. 'ஆன்' இடைச்சொல்; அகரம் சாரியை. 'மொழியும்' 'தொடரும்' ஆகுபெயர். 'அம்' சாரியையை 'அம்மு'ச் சாரியையெனக்கூறுவது வழக்கு.] (சஉ)

சகக. ஒற்றுநிலை திரியாத தக்கொடு வருஉம்

அக்கினை மொழியு முளவென மொழிப.

இது, மென்றொடர் மொழியின் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்குதலும் எய்திய தன்மேல் சிறப்பும் கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஒற்று நிலை திரியாது அக்கொடு வரும் அ கினை மொழியும் உள என மொழிப- ஒற்று (முன் கின்ற) நிலை திரியாது அக்குச்சாரியையேயோடு (ம் பிறசாரியையேயோடு) வரும் அக் கிளையெழுத்து மொழியும் உள என்று சொல்லுவர் (ஆசிரியர்).

உ-ம்:—குன்றக் கூடை, மன்றப் பெண்ணை என வரும்.

'உம்' மையால், கொங்கத்துழவு, வங்கத்து வாணிகம் என அத்துப் பெற்றன.

'நிலை' என்றதனால், ஒற்று நிலை திரியா அநிகாரத்துக்கண் இயையு வல்லெழுத்து விலக்குக.

தொல்தாபியம் - இளம்பூரணம்.

'அக்ஷிமொழி' என்றதனால், பார்ப்பனக்கண்ணி, பார்ப்பனச்சேரி என அண்ணம் அக்கும் வந்தன கொள்க.

[உகா நீட்டம் செய்யுள் விகாரம், 'அக்ஷி' ஆகுபெயர்.] (கக)

சஉற. எண்ணுப் பெயர்க்கிளவி யுருபே னிலையும்.

இது, குற்றகர ஈற்று எண்ணுப்பெயரோடு பொருட்பெயர் முடிக்கின்றது.

இ-ள்:—எண்ணுப் பெயர் கிளவி உருபு இயல் நிலையும் எண்ணுப் பெயராகிய சொற்கள் உருபுணர்ச்சியின் இயல்பின்கண்ணே நின்று (அன்பெற்று) முடியும்.

உ-ம்:—ஒன்றன்காயம், இரண்டன்காயம்; சுக்கு, தோரை, பயறு எனவரும் (கச)

சஉக. வண்டும் பெண்டு மின்னெடு சிவணும்.

இது, மென்றெடர்மொழியுள் சிவவற்றிற்குப் பிற முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—வண்டும் பெண்டும் இன் ஓடி சிவணும் - வண்டு என்னும் சொல்லும் பெண்டு என்னும் சொல்லும் இன்சாரியையோடு பொருந்தி முடியும்.

உ-ம்:—வண்டின் கால், பெண்டின் கால் எனவரும். (ககி)

சஉஉ. பெண்டென் கிளவிக்க கன்னும் வரையார்.

இது, மேற்கூறியவற்றுள் ஒன்றற்கு எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—பெண்டு என் கிளவிக்கு அன்னும் வரையார் - பெண்டு என்னும் சொல்விற்கு (இன்னேயன்றி) அன்சாரியையும் வரையார் [ஆசிரியர்].

உ-ம்:—பெண்டன்கை எனவரும். (கக)

சஉஊ. யாதெ னிறுதியுள் சுட்டு முதலாகிய

ஆய்த விறுதியு முருபே னிலையும்.

இஃது, ஈரெழுத்து ஒரு மொழியுள் ஒன்றற்கும் சுட்டு முதல் ஆய்தத் தொடர் மொழிக்கும் வேறு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—யாது என் இறுதியும் சுட்டு முதல் ஆகிய ஆய்த இறுதியும் - யாது என்னும் சுடும் சுட்டு முதலாகிய ஆய்தத் தொடர்மொழிக்கு குற்றியல்கர ஈறும், உருபு இயல் நிலையும் உருபு ணர்ச்சியின் இயல்பின் (கண்ணே) நின்று சுட்டு முதல் மொழிகள் அன்பெற்றும் ஆய்தம் கெட்டும் முடியும்.

உ-ம்:—யாதன் கோடு, அதன் கோடு, இதன் கோடு, உதன் கோடு எனவரும்.

சஉச. முன்னாயிர் வருமிடத் தாய்தப் புள்ளி

மன்னல் வேண்டு மல்வழி யான.

இது, மேற்கூறிய ஈற்றுள் சுட்டு முதல் ஈற்று உகாத்திற்கு ஒருவழி அல்வழி முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—முன் உயிர் வரும் இடத்து - (அவற்றுள் சுட்டு முதல் ஆய்தத் தொடர் மொழி உகா ஈறு தன்) முன்னே உயிர் வரும் இடத்து, ஆய்தப்புள்ளி மன்னல் வேண்

எழுத்தீகாரம் - குற்றியலுகரப் புணரியல்.

ஓம் - ஆய்தப்புள்ளி (முன்பு போலக் கொடாது) கிலைபெற்று முடிதல் வேண்டும், அல்வழியான் - அல்வழியின்கண்.

':—அஃதடை, இஃதடை, உஃதடை; ஆடை, இலை என ஒட்டுக.

'முன்' என்றதனால், வேற்றுமைக்கண்ணும் உயிர் முதல் மொழி வந்த இடத்து அஃதடையு, அஃதாட்டம் என ஆய்தம் கொடாமை கொள்க.

['ஆன்' என்பது வேற்றுமை மயக்கம். அகரம் சாரியை.] (கஅ)

சஉரு. ஏனைமுன் வரினே தானிலை யின்றே.

இது, மேலணவற்றிற்குப் பிறகணத்தோடு முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—ஏனை முன்வரின் தான் நிலையின்று - (அக்கட்டுமுதல் உகர ஈறு உயிர்க்கணம் ஒழிந்த) பிற கணங்கள் முன்வரின் அவ் ஆய்தம் கிலையின்றி முடியும்.

உ-ம்:—அது கடிது, இது கடிது, உது கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது; ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது; யாது, உலிது எனவரும். [முன்னைய ஏகாரம் அகச. பின்னையது ஈற்றகச.] (கக)

அல்லது கிளப்பி இல்லா மொழியும்

சொல்லிய பண்பி னியற்கை யாகும்.

இஃது, ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரத்திற்கு அல்வழி முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—அல்லது கிளப்பின் - அல்வழியைச் சொல்லும் இடத்து, எல்லா மொழியும் - ஆறு ஈற்றுக் குற்றியலுகரமும், சொல்லிய பண்பின் இயற்கை ஆகும் - மேற் சொல்லிய பண்பினையுடைய இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம்:—எருகு கடிது, உருகு கடிது, தென்கு கடிது, எஃகு கடிது, குள்கு கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

'எல்லா மொழியும்' என்றதனால், வீணச்சொல்லும் வீணக்குறிப்புச்சொல்லும் இயல்பாய் முடிந்தன கொள்க. கிடந்தது குதிரை, கரிது குதிரை எனவரும்.

'சொல்லிய' என்றதனால், இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை முடிபு கொள்க. காட்டுக்கானம், குருட்டெருது எனவரும்.

'பண்பின்' என்றதனால், ஐ என்னும் சாரியை பெற்று வரும் அல்வழி முடியும் கொள்க. அன்றைக்கூத்தன், பண்டைச்சான்றார், ஓர் யாட்டை யானை, மற்றை யானை எனவரும். (உய)

சஉஎ. வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து மிகுமே.

இஃது, அவ் ஈற்றுள்ளும் ஒன்றற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:—வல்லொற்றுத்தொடர்மொழி - வல்லொற்றுத்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரம், வல்லெழுத்து மிகும் - (வல்லெழுத்து வருவழி) வல்லெழுத்து மிக்கு முடியும்.

உ-ம்:—கொக்குக்கடிது; சிறிது, தீது, பெரிது எனவரும்.

['வல்லொற்றுத்தொடர்மொழி' என்பது ஆருபெயர். 'ஏகாரம்' ஈற்றகச.] (உக)

தொல்காப்பியம் - இளப்பூரணர்.

உஅ. சுட்டுகினை நீடிய மென்றொடர் மொழியும்
யாவினு முதலிய மென்றொடர் மொழியும்
ஆயிய நரியா வல்லெழுத் தியற்கை.

இதவும், அவ் சுற்றுள் ஒன்றன்கண் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உரை
கின்ற இடைச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இன்—சுட்டு கினை நீடிய மென்றொடர்மொழியும் - சுட்டாகிய கிளையெழுத்து
நீண்ட மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈதும், யா வினா முதலிய மென்றொடர்
மொழியும் - யா என் னும் வினா முதலாகிய மென்றொடர்மொழிக் குற்றியலுகர ஈதும்,
வல்லெழுத்து இயற்கை அ இயல் திரியா - (மேற்கூறிய)வல்லெழுத்து இயற்கையாகிய
அவ் இயல்பில் திரியா (து முடியும்).

உம்— ஆங்குக்கொண்டான்; சுங்குக்கொண்டான், உங்குக்கொண்டான்,
யாங்குக்கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘இயற்கை’ என்றதனால், அக்குற்றுகர ஈற்று விளையெச்ச முடிபு கொள்க. செக்
தக்கிடந்தான், இருந்துகொண்டான் எனவரும்.

[‘மென்றொடர்மொழி’ என்ற இரண்டும் ஆகுபெயர். அகர நீட்டம் செய்யுள்
விகாரம்.] (உஉ)

சஉக. யாவினு மொழியே யியல்பு மாகும்.

இது, மேலவற்றுள் ஒன்றன்மேல் நிறப்புவிதி கூறுதல் ததவற்று.

இன்—யா வினா மொழி இயல்பும் ஆகும் - (அவற்றுள்) யா வினா மொழி (மேற்
கூறிய விகாரமேயன்றி) இயல்பாயும் முடியும்.

’—யாங்குக் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும். (1)

சஉய. அந்கான் மொழிபுந் தந்கிலை திரியா.

இது, மேலவற்றிற்கு நிலைமொழிச் செய்கை கூறுகின்றது.

இன்—அ நால் மொழியும் - (சுட்டு முதல் மூன்றும் யா முதல் மொழியுமாகிய)
அந்கான்கு மொழியும், தம் நிலை திரியா-தம் மெல்லொற்று நிலை திரிந்து வல்லொற்று
ஆகாது முடியும்.

‘தந்கிலை’ என்றதனால், மெல்லொற்றுத்திரியாது மிக்கு முடிவன பிறவும் கொள்க

உம்—அங்குக் கொண்டான், இங்குக் கொண்டான், உங்குக் கொண்டான், எங்
குக் கொண்டான்; சென்றான், தந்தான், போயினான் எனவரும்.

‘யாமொழி’ என்னுது ‘வினா’ என்றதனால், பிற இயல்பாய் முடிவனவும் கொள்க.
முந்த கொண்டான், பண்டு கொண்டான், இன்று கொண்டான், அன்று கொண்டான்
எனவரும். [‘ஏகாரம்’ அகச.] (உச)

எழுத்ததிசாரம் - குற்றியலுகாரப் புணரியல்.

உண்டென் கிளவி யுண்மை செப்பின்
முந்தை யிறுதி மெய்யொடுங் கெடுதலும்
மேனிலை பொற்றே னாகார மாதலும்
ஆமுறை யிண்டு முரிமைபு முடைத்தே
வல்லெழுத்து வருஉங் காலை யான.

இது, மென்றொடர்மொழியுள் ஒரு வினைக்குறிப்பு மொழிக்கு வேறு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—உண்டு என் கிளவி உண்மை செப்பின் - உண்டு என்னும் சொல் (உண்டு என்னும் தொழில் ஒழிய) உண்மை என்னும் பண்பு உணர நிற்கும் இடத்து, முந்தை இறுதி மெய்யொடும் கெடுதலும் மேல் நிலை ஒற்று னகாரம் ஆதலும் - முற்பட்ட சுற்றுக் குற்றியலுகாரம் (தான் ஏறி நின்ற) மெய்யொடும் கெடுதலும் அதற்கு மேல் நின்ற னகார ஒற்று னகாரம் ஆதலுமாகிய, அ முறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்து - அம் முறைமையுடைய இரண்டினையும் உரித்தாதலும் உடைத்து, வல்லெழுத்து வரும் காலை - வல்லெழுத்து முதல்மொழி வருங்காலத்து.

வல்லெழுத்ததிசாரம் வாரா நிற்ப, ('வல்லெழுத்து வருஉங்காலை' என்றதனான்) இவ் இருமுடிபும் உள்ளது பகர முதல்மொழி வந்தால், மற்றை மூன்று எழுத்தின் கண்ணும் ஈறு கொடாதே நின்று முடியும் என்று கொள்க.

இன்னும் அதனானே, இயல்பு கணத்து இறுதி கொடாதே முடிதல்கொள்க.

உ-ம்:—உள் பொருள், உண்டு பொருள் எனவும்: உண்டு காரணம், உண்டு சாகாடு, உண்டு தாமரை எனவும்: உண்டுருண்; தூல், மணி, யாழ், வட்டு, அடை, ஆடை எனவும் வரும்.

'உள்பொருள்' என்பது பண்புத்தொகை முடிபு அன்றே எனின், அஃது ஓசை ஒற்றுமைபட்சொல்லும் வழியது; இஃது, ஓசை இடையறவுபட்சொல்லும் வழியது போலும்.

[உண்மைப்பண்பாவது, ஒரு பொருள் தோன்றுங்கால் தோன்றி அது கெடுதலினையும் உண்டாய் நின்ற தன்மை. 'ஏகாரம்' அசை. அகர நீட்டமுங் உகர நீட்டமும் செய்யுள் விகாரம். 'ஆன்' இடைச்சொல்; அகரம் சாரியை.] (உரு)

சுருஉ. இருதிசை புணரி னேயிடை வருமே.

இது, குற்றுகர சுற்றுத்திசைப் பெயர்க்கு அல்வழிக்கண் வேறு முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—இருதிசை புணரின் ஏ இடை வரும் - இரண்டு பெருந்திசைகள் (தம் மிற்) புணரின் ஏ என்னும் சாரியை இடை வந்து புணரும்,

உ-ம்:—வடக்கே தெற்கு, கிழக்கே மேற்கு எனவரும். ['ஏகாரம்' சுற்றசை]. (உரு)

சுருஉ. திரிபுவேறு கிளப்பி னொற்று மிறுதியும்

கெடுதல் வேண்டு மென்மனார் புலவர்
ஒற்றுமெய் திரிந்து னகார மாகும்
தெற்கொடு புணருங் காலை யான.

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

இஃது, அப்பெருந்திசையோடு கோணத்திசை புணருமாறு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இ-ள்:—திரிபு வேறு கிணப்பின் - (அப்பெருந்திசைகனோடு) கோணத்திசைகளை யேறாகப் புணர்க்கும் இடத்து, ஒற்றும் இறுதியும் கெடுதல் வேண்டும் என்மனார் புலவர் - (அவ் உகரம் ஏறி நின்ற) ஒற்றும் அவ் ஈற்று உகரமும் கெட்டு முடிதல் வேண்டுமென்று சொல்லுவர் புலவர்; தெற்கொடு புணரும் காலே - தெற்கு என்னும் திசையோடு புணரும் காலத்து, ஒற்று மெய் திரித்து எனகாசம் ஆகும் - (அதன்கண் நின்ற) நகரா ஒற்று (த்தன் வடிவு) திரித்து எனகாரமாய் முடியும்.

'திரித்து' என்றதனால், வடக்கு என்பதன்கண் இடை நின்ற ககர ஒத்தெடுக்க.

உ-ம்:—வட கிழக்கு, வட மேற்கு: தென் கிழக்கு, தென் மேற்கு எனவரும்.

'வேறு' என்றதனால், திசைப்பெயரொடு பொருட்பெயருக்கும் இவ்வீதி கொள்க. வட கடல், வட வரை எனவரும்.

'மெய்' என்றதனால், அத்திசைப்பெயரோடு பொருட்பெயர் புணருமிடத்து இறுதியும் முதலும் திரித்து முடிவனவெல்லாம் கொள்க. கீழ் கூரை, மேல் கூரை எனவரும். (உஎ)

சாட்சா. ஒன்று முதலாக வெட்ட வரிறுதி
எல்லா வெண்ணும் பத்தன் முன்வரின்
குற்றிய லுகர மெய்வொடுத் கெடுமே
முற்றவின் வருஉ மிரண்டலங் கடையே.

இஃது, இவ்வீற்று எண்ணுப்பெயரோடு எண்ணுப்பெயருக்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஒன்று முதலாக எட்டு என் இறுதி எல்லா எண்ணும் - ஒன்று என்னும் சொல் முதலாக எட்டு என்னும் சொல் இறுதியாகவுள்ள எல்லா எண்ணுப்பெயரும், பத்தன் முன்வரின் - பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன்வரின், குற்றியலுகரம் மெய்யொடும் கெடும் - (அப் பத்து என்னும் சொல்லிற்) குற்றியலுகரம் (தான் ஏறி நின்ற) மெய்யொடும் கெட்டு முடியும்; இரண்டு அலம் கடை முற்ற இன் வரும் - இரண்டாகிய எண்ணுப்பெயர் அல்லாத எண்ணுப்பெயரிடத்து முடிய இன் வந்து புணரும்.

உ-ம்:—பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதினான்று, பதினேழ், பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு எனவரும்.

நிலமொழி முற்கருததனால், பிறமொழியும் அவ் இன்பேறு கொள்க. தின்பால், ஒன்பதின்கூறு எனவரும்.

'முற்ற' என்றதனால், மேல் எடுத்தோத்தானும் இலேசானும் இன்பெற்றவழி பதிற்கொன்று, பதிற்றிரண்டு என்றாற்போல் முடிபுகள் வேறுபட வருவனவெல்லாம் கொள்க.

[‘ஏகாரம்’ இரண்டும் ஈற்றசை. உகர நீட்டம் செய்யுள் விகாரம்.] (உஅ)

சாநடு. பத்தொற்றுகெட. னகரா மிரட்டல்

ஒத்த தென்ப விரண்டுவரு காலை.

இது, மேல் இன் பெருதென்று விலக்கிய அதற்குப் பிறிது விதி வருத்தல் ததலிற்று.

இ-ள்:—பத்தன் ஒற்று கெட னகாரம் இரட்டல் - பத்து என்னும் சொல்வின் நின்ற தகர ஒற்றுக் கெட னகர ஒற்று வந்து இரட்டிதல், ஒத்தது என்ப-பொருத்திற்று என்று சொல்லுப [புவவர்], இரண்டு வரு காலை - இரண்டு என்னும் எண் வரும் காவத்து.

உ-ம்:—பன்னிரண்டு எனவரும். (உக)

சாநடு. ஆயிரம் வரினா மாயிப நிரிபாது.

இதுவும், எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—ஆயிரம் வரினும்-(மேற்கூறிய பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன்னர் ஒன்று முதலாகிய எண்ணுப் பெயரேயன்றி) ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப் பெயர் வந்தாலும், அ இயல் திரியாது - மேல் ஈறு கெட்டு இன் பெற்ற இயல்பில் திரியாதே முடிபும்.

உ-ம்:—பதினாயிரம் எனவரும். [அகர கீட்டம் செய்யுள்விகாரம்.] (கல)

சாநடு. சிறையு மாவும் வருஉல் காலைபும்

குறையா தாகு மின்னென் சாரியை.

இஃது, எண்ணுப் பெயரோடு சிறைப் பெயரும் அளவுப் பெயரும் புணர்க்கின்றது.

இ-ள்:—சிறையும் அளவும் வரும் காலையும் - (மேல் நின்ற பத்து என்பதன் முன்) சிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் வரும் காவத்தும், இன் என் சாரியை குறையாது ஆகு - (அல்) இன் என்னும் சாரியை குறையாது வந்து முடிபும்.

உ-ம்:—பதின்மழஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும்: கலம், சாடி, தூதை, பாலை, காழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும் வரும்.

'குறையாதாகும்' என்றதனால், பத்து என்பதன் முன்னர்ப் பொருட்பெயர்க்கு வரும் முடிபும் கொள். பதின்நில்கன், பதிற்று முனம், பதிற்று வேலி, பதிற்றிதழ் எனவரும்.

சாநடு. ஒன்றுமுத லெரன்பா விறுதி முன்னர்

நின்ற பத்த தொற்றுக்கெட வாய்கம்

வந்திடை கிடை யியற்கைத் தென்ப

கூறிய ளியற்கைக் குற்றிய ளாகம்

ஆற விறுதி பல்வழி யான.

இஃது, எண்ணுப் பெயரோடு எண்ணுப் பெயர்க்கு முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஒன்று முதல் ஒன்பான் இஃது முன்னர் நின்ற பத்தன் ஒற்று கெட ஆய்தம் வந்து இடை நிலையும் இயற்கைத்து என்பர் - ஒன்று முதலாக ஒன்பது ஈற்கக் சொல்லப்படுகின்ற எண்ணுப் பெயர்களின் முன்னர் (வருமாயுய்யம் வந்து) கின்ற

தோல்காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

பத்து என்னும் சொல்லினது தகர ஒற்றுக் கெட ஆய்தமானது வந்து இடை[யில்]கீழ் பெறும் இயல்பையுடைத்தென்று சொல்லுவர் [புலவர்]. ஆறன் இறுதி அல்வழி குற்றியலுகாரம் கூறிய இயற்கை - (அவற்றுள்) ஆறு என்னும் ஈறு அல்லாத இடத்து குற்றியலுகாரம் மேற்கூறிய இயற்கை (யாய் மெய்யோடும் கெட்டு முடியும்).

உ-ம்:—ஒருபஃது, இருபஃது என ஒட்டுக.

‘வந்து’ என்றதலால், ஆய்தமாய்த் திரியாது கெட்டு ஒருபது என்றுமாம். [‘ஆன்’ இடைச்சொல், அகரம் சாரியை.] (கஉ)

சஉக. முதலீ ரெண்ணி னொற்றுாகர மாகும்

உகரம் வருத லாவயி னான.

இது, மேற்கூறிய முடிபிற்கு உரிய தொன்று உணர்த்துதல் துதலிற்

இ-ள்:—முதல் ஈர் எண்ணின் ஒற்று ரகரம் ஆகும்—(அவற்றுள்) முதற்கண் தீன்ற இரண்டு எண்ணின் ஒற்று ரகர ஒற்றும், அவயின் உகரம் வருதல் - அவ் வீடத்து உகரம் வருக.

உ-ம்:—ஒருபஃது எனவரும். [‘ஆன்’ இடைச்சொல், அகரம் சாரியை.] (கங)

சசய. இடைநிலை ரகர யிரண்டெ னெண்ணிற்கும்

நடைமருங் கின்றே பொருள்வயி னான.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—இரண்டு என் எண்ணிற்கும் இடைநிலை ரகரம் பொருள்வயின் நடை மருங்கு இன்று—அவ் இரண்டு என்னும் எண்ணிற்கும் இடை தீன்ற ரகரம் அம்மொழி பொருளாயிடத்து நடக்கும் இடம் இன்றிக் கெடும்.

உ-ம்:—இருபஃது எனவரும். [‘ஏகாரம்’ அகை, ‘ஆன்’ என்பதனை மேற்கூறியாங்குக் கொள்க.] (கச)

மூன்று மாறு நெடுமுதல் குறுகும்

மூன்ற நெற்றே பகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—மூன்றும் ஆறும் நெடு முதல் குறுகும் - மூன்றும் என்னும் எண்ணும் ஆறு என்னும் எண்ணும் நெடு முதல் குறுகு முடியும். மூன்றன் ஒற்று பகாரம் ஆகும்: மூன்று என்னும் எண்ணின்கண் தீன்ற னகார ஒற்றுப் பகா ஒற்றும் முடியும்.

உ-ம்:—மூப்பஃது [அதுபஃது] எனவரும். [ஏகாரம் அகை.] (கடு)

சசஉ. நான்க நெற்றே நகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—நான்கன் ஒற்று நகாரம் ஆகும் - நான்கு என்னும் எண்ணின்கண் தீன்ற நகார ஒற்று நகா ஒற்றும் முடியும்.

உ-ம்:—நாற்பஃது எனவரும். [ஏகாரம் அகை.] (கசு)

எழுத்ததிகாரம் - குற்றியலவகாரப் புணரீயல்.

சசக. ஐந்த னொற்றே மகாரம் ஆகும்.

இதவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒற்று மகாரம் ஆகும் - ஐந்து என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற
கார ஒற்று மகார ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஐம்பலிது எனவரும்.

ஆறன் றெடு முதல் குறையவாதே நின்ற அடிபலிது எனவரும். 'எழு' குற்றுகா
சது அன்றும். (க௭)

சசச. எட்ட னொற்றே ணகாரமாகும்.

இதவும் அது.

இ-ள்:—எட்டன் ஒற்று ணகாரம் ஆகும் - எட்டு என்னும் எண்ணின்கண் நின்ற
டகார ஒற்று ணகார ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—எண்பலிது எனவரும். [ஏகாரம் அகச.] (க௮)

சசந. ஒன்பா னொகரமிசைத் தகா மொற்றும்

முந்தை யொற்றே ணகார பிரட்டும்

பத்தென் கிளவி யாய்த பகாங்கெட

நிற்றல் வேண்டு மூகாரக் கிளவி

ஒற்றிய தகாரம் றகாரமாகும்.

இதவும் அது.

இ-ள்:—ஒன்பான் ஓகர மிசைத் தகாரம் ஒற்றும் - (நிலை மொழியாகிய) ஒன்பது என்
னும் சொல்லின் ஓகரத்திற்கு மேலாகத் தகாரம் ஒற்றாய் மிக்கு வரும். முந்தை ஒற்று
ணகாரம் இரட்டும் - முன் சொன்ன ஓகரத்தின் முன்னர் ணகார ஒற்று இரண்டு ணகார
ஒற்றாய் மிக்கு வரும். பத்து என் கிளவி பகாரம் ஆய்தம் கெட ஊகாரக் கிளவி நிற்றல்
வேண்டும் - (வருமொழியாகிய) பத்து என்னும் சொல் தன்கண் பகாரமும் ஆய்தமும்
கெட (நிலைமொழியில்) இரட்டிய ணகாரத்தின் பின்னர் ஊகாரமாகிய எழுத்து நிற்றல்
வேண்டும்; ஒற்றிய தகாரம் றகாரம் ஆகும் - (வருமொழியாகிய) பத்து என்பதன் ஈற்ற
தன்மேல் ஏறிய உகாரம் கெடாது பிரித்து கிற்ப) ஒற்றாய் நின்ற தகாரம் றகார ஒற்றாகும்.

இஃது, ஒன்பதும் பத்தும், என நின்றால் முடியற்பால [இன்ன] வென்பது, பகா
ஆய்தம் என்னுத முறையன்றிப் கூற்றினான், நிலை மொழிக்கண் பகரக்கேடும் கொள்க.
குற்றியலவகாரமும் அஃது ஏறிய மெய்யும் முன்னர் மாட்டேற்றாத் கெட்டன. ['ஏகாரம்'
அகச. [இச்சூத்திரம் "இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்" ஆம்.]

உ-ம்:—தொண்ணூறு எனவரும். (க௯)

சசக. அளந்தறி கிளவியு நிறையென் கிளவியும்

கிளந்த வியல் தேன்றுங் காரி.

இது, மேற்கூறிய ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெய
ரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அனர்த அறி கிளவியும் நிறை என் கிளவியும் தோன்றும் காலே - (மேற் கூறிய ஒன்று முதல் ஒன்பான்களின் முன்னர்) அனர்த அறியப்படும் அனவுப் பெயர்ச் சொல்லும் நிறை என்னும் பெயர்ச்சொல்லும் தோன்றுங்காலத்து, கிளந்த இயல் - அப் ஒன்று முதல் ஒன்பான்கள் மேல் பத்து என்பதனோடு புணரும் வழி கிளந்த இயல் பின்வாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஒரு கலம்; இரு கலம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாயி, மண்டை, வட்டி எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

‘தோன்றுங்காலே’ என்றதனான், அவ்வெண்களின்முன் ஒருத்தோத்தானும் தூலே சானும் முடியாது நின்ற எண்ணுப்பெயரை யெல்லாம் இவ்வியும் பிறவியும் எய்து வித்து முடித்துக்கொள்க.

ஒரொன்று, ஒரிரண்டு; ஈரொன்று, ஈரிரண்டு; ஒரு முத்திரிகை, இரு முத்திரிகை; ஓரரைக்கால், ஈரரைக்கால்; ஒரு கால், இரு கால்; ஓரை, ஈரை; ஒரு முக்கால், இரு முக்கால் என ஒட்டிக்கொள்க. (௪௩)

௪௪௪. மூன்ற நெற்றே வந்த தொக்கும்.

இது, மாட்டேறு எய்தாததற்கு வேறு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—மூன்றன் ஒன்று வந்தது ஒக்கும் - மூன்றும் எண்ணின்னை நின்ற னகார ஒன்று வருமொழியாய் வந்த அனவுப்பெயர் நிறைப்பெயரின் முதலில் வந்த ஒற்றோடு ஒத்த ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூக்கலம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

மாட்டேற்றானே காற்கலம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவும்; தொடி, பலம் எனவும் வரும். [ஏகாரம் அகை.] (௪௪)

௪௪௮. ஐந்த நெற்றே மெல்லெழுத் தாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒன்று மெல்லெழுத்து ஆகும் - ஐந்தாவதன்கண் நின்ற ககா ஒன்று (மேல் வருகின்ற வருமொழி முதல் வல்லெழுத்திற்கு ஏற்ற) மெல்லெழுத்தாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஐங்கலம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவும்; ஐங்கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும். [ஏகாரம் அகை.] (௪௫)

௪௪௯. கசதப முதன்மொழி வருஉங் காலே.

இது, மேற்கூறிய மூன்றற்கும் ஐந்தற்கும் வருமொழி வரையறுக்கின்றது.

இ-ள்:—க ச த ப முதல் மொழி வரும் காலே - (மூன்றன் ஒன்று வந்தது ஒப்ப ஊஉம் ஐந்தன் ஒன்று மெல்லெழுத்தாவனூஉம் அவ்வனவுப்பெயர் நிறைப்பெயர் ஒன்ப தினும் வண்கணமாகிய) க ச த ப முதல் மொழிகள் வந்த இடத்து.

மேன் மாட்டேற்றானே, அதுகலம்; சாடி, தூதை, பாளை எனவும்; அதுகழஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

எழுத்தீகாரம் - சூற்றியலுகாரப் புணரியல்.

எழு குற்றுசா சுறண்ணையின், மட்டேறு ஸலாதாயிற்று. [முத்தின இரண்டு சூத் திரமும் இதுவும் ஒரு சூத்திரமாயிருந்து சால அளவில் மூன்றாயின போலும்.] (சூ)

சூறு. நமவ வெண்ணு மூன்றொடு சிவணி

அகரம் வரினு மெட்டன்மு னியல்பே.

இது, வேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ந ம வ என்னும் மூன்றொடு சிவணி அகரம் வரினும் - (அளவுப்பெயர் நினைப்பெயர்களில் மெக்கணத்து இரண்டும் இடைக்கணத்து ஒன்றுமாகிய) ந ம வ என்னும் மூன்றினோடும் பொருந்தி (உயிர்க்கணத்து) அகர முதல்மொழி வரினும் (உம் மையால் அவ்வுயிர்க்கணத்து ஒழிந்த உகாரமும் கூறாத வல்லெழுத்துக்களும் வரினும்), எட்டன் முன் இயல்பு - எட்டென்பதன் முன் (மேற்கூறி நின்ற விகாரமே விகாரமாக வேறொர் விகாரயின்தி) இயல்பாய் முடியும்.

உ-ம்:—எண்கலம்; சாடி, துதை, பானை, நாழி, மண்டை, வட்டி, உழக்கு எனவும்; எண்கழுஞ்சு; தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

இவ் வேண்டா கூறலான், எண்கலம் எனத் தொடர்மொழிக்கண் ஒற்றியட்டுதல் கொள்ளப்பட்டது. [‘ஏகாரம்’ சுற்றசை.] (சச)

சூறு. ஐந்து மூன்று நமவருங் காலே

வந்த தொக்கு மொற்றிய னிலையே.

இதுவும், மேல்மாட்டேற்றொடு ஒவ்வா வேறு முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—ஐந்தும் மூன்றும் ந ம வரும் காலே - ஐந்து என்னும் எண்ணும் மூன்று என்னும் எண்ணும் நகர முதல்மொழியும் மகர முதல்மொழியும் வருங்காலத்து, ஒற்று இயல் நிலை வந்தது ஒக்கும் - தங்கண்வின்ற ஒற்று நடக்கும் நிலைமை (சொல்லின்) அவ் வருமொழிமுதலில் வந்த ஒற்றொடு ஒத்த ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—முக்காழி, மும்மண்டை; ஐக்காழி, ஐம்மண்டை எனவரும்.

மூன்றும் ஐந்தும் என்ஞாத முறையன்றிய கூற்றினான், நானொழி என்னும் முடிபின் கண் விகாரமாகிய னகரத்தின்முன்னர் வருமொழிநகரத்திரிபும், அது காரணமாக நிலைமொழி னகரக் கேடும் கொள்ளப்பட்டன. [‘ஏகாரம்’ சுற்றசை.] (சஐ)

சூறு. மூன்ற னொற்றே வகாரம் வரும்வழித்

தோன்றிய வகாரத் துருவா கும்மே.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—மூன்றன் ஒற்று வகாரம் வரும் வழி - மூன்றும் எண்ணின்கண் நின்ற னகர ஒற்று வகர வருமொழி வரும் இடத்து, தோன்றிய வகாரத்து உருவு ஆகும்-வரு மொழியாய வகாரத்து உருவாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூவ்வட்டி எனவரும்.

‘தோன்றிய’ என்றதனான், முதல் கீண்டு வகர ஒற்றின்தி மூவட்டி. என்றுமாம்.

இன்னும் அதனானே, முதல் கீனாது ஒற்றின்தி மூவட்டி. என்றுமாம். [மகர ஒற்று யிகுதி செய்யுள் விகாரம். ஏகாரம் சுற்றசை.] (சக)

சுருட. நான்க னொற்றே லகர மாகும்.

இதவும் அது.

இ-ள்:—நான்கன் ஒற்று லகரம் ஆகும்— நான்காம் எண்ணின்கண் தின்ற னகர ஒற்று (வகரம் வந்தால்) லகர ஒற்றாய்த் திரிந்து முடியும்.

உ-ம்:—கால் வட்டி எனவரும். [‘வகாரம்’ அகச.] (௪௭)

சுருச. ஐந்த னொற்றே முந்தையது கெடுமே.

இதவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒற்று முந்தையது கெடும்— ஐந்தாம் எண்ணின்கண் தின்ற னகர ஒற்று (வகரம் வந்தால்) முன் தின்ற வழவு கெட்டு முடியும்.

உ-ம்:—ஐ வட்டி எனவரும்.

‘முந்தை’ என்றதனால், னகர ஒற்றுக் கெடாது ‘அவ்வகரமாய்த் திரிந்து றுவ்வட்டி என்றும் ஆம். [முதல் வகாரம் அகச. இரண்டாம் வகாரம் சுற்றகச.] (௪௮)

சுருதி. முதலீ ரெண்ணின்முன் னுயிர்வரு காலே

தவலென மொழிப வுகரக் கிளவி

முதனிலே நீட லாவயி னுன.

இதவும் அது.

இ-ள்:—முதல் ஈர் எண்ணின்முன் உயிர் வரு காலே — முற்பட்ட இரண்டு எண்ணின்முன் உயிர் முதல்மொழி வருங்காலத்து, உகரக் கிளவி தவல் என மொழிப — உகரமாகிய எழுத்துக் கெடுக என்று சொல்லுவர் [புலவர்.] முதல் நிலை ஆ வயின் நீடல்— (அவ்வெண்ணின்) முதற்கண் தின்ற எழுத்துக்கள் அவ்விடத்து நீண்டு முடிசு.

உ-ம்:—ஓரகல், ஈரகல், ஒருமுக்கு, ஈருமுக்கு எனவரும். [‘ஆன்’ இடைச்சொல் அகரம் சாரியை.] (௪௯)

மூன்று நான்கு மைந்தன் கிளவியும்

தோன்றிய வகரத் தியற்கை யாகும்.

இதவும் அது.

இ-ள்:—மூன்றும் நான்கும் ஐந்து என் கிளவியும் — மூன்று என்னும் எண்ணும் நான்கு என்னும் எண்ணும் ஐந்து என்னும் எண்ணுச்சொல்லும், தோன்றிய வகரத்து இயற்கையாகும்—(மேல்) தோன்றிமுடிந்த வகரத்து இயற்கையாய் மூன்றன்கண் வகர ஒற்றையும் நான்கின்கண் லகர ஒற்றையும் ஐந்தன்கண் ஒற்றுக் கெட்டும் முடியும்.

உ-ம்:—முவ்வகல், முவ்வழுக்கு எனவும்; காலகல், காலுமுக்கு எனவும்; ஐயுமுக்கு எனவும் வரும்.

‘தோன்றிய’ என்றதனால், மேல் மூன்று என்பது முதல் நீண்ட இடத்து நிலை மொழி னகர ஒற்றுக் கெடுத்துக்கொள்க. (௫௦)

மூன்றன் முதனிலை நீடலு முரித்தே
உழக்கென் கிளவி வழக்கத் தரன்.

இதவும் அது.

இ-ள்:—மூன்றன் முதல் நிலை உழக்கு என் கிளவி வழக்கத்தான்—மூன்று என்னும் எண்ணிக்கண் முத[வி]ல் கின்ற எழுத்து உழக்கு என்னும் கிளவியது வழக்கிடத்து, நீடலும் உரித்து - குறுகாது நீண்டு முடிதலும் உரித்து.

உ-ம்:—மூவுழக்கு எனவரும்.

‘வழக்கத்தான்’ என்றதனான், அகல் என்பதன்கண்ணும் இச்செய்கை கொள்.

மூவகல் எனவரும். [ஏகாரம் சுற்றகை. ‘வழக்கத்தான்’ வேற்றுமை மயக்கம். அகாரம் சாரியை.] (௩௩)

சநிஅ. ஆறென் கிளவி முதனீ டும்மே.

இதவும் அது.

இ-ள்:—ஆறு என் கிளவி முதல் நீடும்—ஆறு என்னும் சொல் (உயிர் முதல் மொழி வந்தால் முன் குறுகி கின்ற) முதலெழுத்து நீண்டு முடியும்.

உ-ம்:—ஆறகல், ஆறுழக்கு எனவரும். [மகர ஒற்று விசுத்தி செய்யுள் விகாரம். ஏகாரம் சுற்றகை.] (௩௩)

சநுக. ஒன்பர னிறுகி புறபுகிலை சிரியர

தின்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மொழியே.

இதவும் அது.

இ-ள்:—ஒன்பான் இறுதி உறபு நிலை திரியாது சாரியை மொழி இன் பெறல் வேண்டும் - ஒன்பது என்னும் எண்ணின் இறுதி தன் வடிவு நிலை திரியாது சாரியை மொழியாகிய இன் பெற்று முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம்:—ஒன்பதின்கலம்; சாடி, தூதை, பாலை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு எனவும்; கழஞ்சு, தொடி, பல்ம் எனவும் வரும்.

‘உறபு’ என்றதனான், ஒன்பதிற்ககல் என்புழி இரட்டிய நகரமாகக்கொள்க. [ஏகாரம் சுற்றகை.] (௩௩)

சகய. தூறுமுன் வரினும் கூறிய வியல்பே.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு தூறு என்பதன் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—தூறு முன் வரினும் கூறிய இயல்பு - தூறு என்பது (ஒன்று முதல் ஒன்பான்கண்) முன் வரினும் (மேல் பத்தென்பதோடு புணரும் வழி) கூறிய ‘இயல்பு’ எய்தி முடியும்.

உ-ம்:—ஒரு தூறு, இரு தூறு, அறு தூறு, எண் ணூறு’ எனவரும். ‘இவை மாட்டேற்றானே முடிந்தன. (௩௪)

சகக. மூன்ற னெற்றே நகார மாகும்.

இது, மாட்டேற்றோடு ஒவ்வாததற்கு வேறு முடிபு கூறுதல் ததலிற்று.

இ-ள்:—மூன்றன் ஒற்று நகாரம் ஆகும் - மூன்றும் எண்ணிக்கண் நின்ற நகர ஒற்று நகர ஒற்றாகும்.

உ-ம்:—மூத்தூறு எனவரும். [‘நகாரம்’ அகர] (இங்)

சாஉ. நான்கு மைந்து மொற்றுமெய் திரியா.

இதையும் அது.

இ-ள்:—காங்கும் ஐயும் ஒற்று மெய் திரியா - நான்கு என்னும் எண்ணும் ஐந்து என்னும் எண்ணும் தம் ஒற்றுக்கள் நில திரியாது முடியும்.

உ-ம்:—நானூறு, ஐந்துறு எனவரும்.

‘மெய்’ என்றதனால், நானூறு என்புழி வருமொழி ஒற்று நகரக்கேடு கொள்க. இன்னும் அதனானை, ஒற்றினிற் றூறு எனவரும் முடியும் கொள்க. [முந்திய இரண்டு குத்திரங்களுக்கும் இதுவும் ஒன்றாயிருந்த கால அளவில் மூன்றாயின போலும்.] (இங்)

சாஉ. ஒன்பான் முதலிலே முந்துகொர் தற்றே
முந்தை யொற்றே ளகர மிரட்டும்
யூறென் னினவி நகர மெய்கெட
ஊறு வாகு மிபற்கைத் தென்ப
ஆயிடை யருத லிகர ரகாரம்
ஈறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்.

இதையும் அது.

இ-ள்:—ஒன்பான் முதல் நிலே முந்து ளளந்த அற்று - ஒன்பது என்னும் சொல்லின் முதல் நின்ற ஓசம் மேல் (புத்தென்பனேடி புணரும் வழிக்) கூறியவாறு போல ஓசயிசைத் தகர ஒற்று மீதும், முந்தை ஒற்று ளகாரம் இரட்டும் - அவ்வொகரத்தின் முன்னின்ற (நகர) ஒற்று இரண்டு அகர ஒற்றும். தூறு என் னினவி நகர மெய் கெட ஊ ஆ ஆகும் இயற்கைத்த என்ப - (வருமொழியாகிய) தூறு என்னும் சொல்லும் நகர மாய மெய் கெட (அதன் மேல் ஏறிய) ஊகாரம் ஆகார ஆம் இயல்பையுடைத்து என்பர் (புலவர்.) அ இடை இகாரம் ரகாரம் வருதல் - அம்மொழியிடை சூகாரமும் ரகாரமும் வருக. ஈறு மெய் கெடுத்து மகாரம் ஒற்று - ஆதற்கு நூறிய குற்றியலுகரத்தினையும் ஈர்த்த ஏறி நின்ற நகர ஒற்றினையும் கெடுத்து ஓர் மகரம் ஒற்றிய வந்து முடியும்.

‘மெய்’ என்றதனால், நிலமொழிக்கண் நின்ற பகரம் கெடுக்க.

உ-ம்:—தொன்னாயிரம் எனவரும். [‘அகரம்’ செயுடன் விகாரத்தாற் கெட்டது வகாரங்கள் அகசைகள், அகரச்சட்டின் கீட்டம் செயுடன் விகாரம்.] [இச்சூத்திரமும் “இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்” சூம்.] (இங்)

சாஉ. ஆயிரக் கிளவி வருஉங் காலே

முதலீ ரெண்ணி னுகரக் கெடுமே.

இஃது, அவ்வொன்று முதல் ஒன்பான்சுற்றுள் ஆயிரம் என்பது வருங்கால் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ஆயிரக் கிளவி வரும் காலே முதல் ஈர் எண்ணின் உகரம் கெடும் - ஆயிரம் என்னும் சொல் (ஒன்று முதல் ஒன்பான்சுற்றுள்) முன் வருங்காலத்து முதல் ஈர் எண்ணின் தன் பெற்று நின்ற உகரம் கெட்டு முடியும்.

உ-ம்:—ஒராயிரம், இராயிரம் எனவரும். [‘ஏகாரம்’ சுற்றசை. முதல் சுர்-முதல் இரண்டு. அவையர்வன ஒரு, இரு என்பன.] (௫௮)

ச௬௫. முதனிலை நீடினு மான யில்லை.

இஃது, எய்தியதன் மேல் நிறப்பு விதி கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—முதல் தலை நீடினும் மானம் இல்லை - அம்முதல் சுர் எண்ணின் முதற் கண் கின்ற ஒரு இகரக்கண் நீண்டு முடியினும் சூற்றம் இல்லை.

உ-ம்:—ஒராயிரம், ஈராயிரம் எனவரும். (௫௯)

ச௬௬. மூன்ற நெற்றே வகார மாகும்.

இதுவும் மாட்டேற்றேடு ஒவ்வா முடிபு கூறுதல் துதலிற்று.

இ-ள்:—மூன்றன் ஒற்று வகாரம் ஆகும் - மூன்றாம் எண்ணின்கண் கின்ற வகார ஒற்று வகர ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—மூவாயிரம் எனவரும்.

‘முதனிலை’ என்றதனான், முதல் நீண்டு வகர ஒற்றுக்கெட்டு மூவாயிரம் என்றும் [வகாரம் அசை.] (௬௦)

ச௬௭. நான்க நெற்றே வகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—நான்கன் ஒற்று வகாரம் ஆகும் - நான்காம் எண்ணின்கண் கின்ற வகர ஒற்று வகர ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—நாலாயிரம் எனவரும். [வகாரம் அசை.] (௬௧)

ச௬௮. ஐந்த நெற்றே வகார மாகும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஐந்தன் ஒற்று வகாரம் ஆகும் - ஐந்தாம் எண்ணின்கண் கின்ற வகர ஒற்று வகர ஒற்றாய் முடியும்.

உ-ம்:—ஐயாயிரம் எனவரும். மூன்றாம் இவ்வாறு ஒதாமையான், ஐயகல் ஐயுழக்கு [என்பவை] உடம்படு மெய் பெற்றது. [வகாரம் அசை.] (௬௨)

ச௬௯. ஆறன் மருங்கிற் சூற்றிய லுகரம்

ஈறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டும்.

இதுவும் அது.

இ-ள்:—ஆறன் மருங்கின் சூற்றியலுகரம் ஈறு மெய் ஒழிய கெடுதல் வேண்டும் - ஆறாம் எண்ணின்கண் கின்ற சூற்றியலுகரம் (தான் ஏறிய) மெய்யாகிய நகர ஒற்றுக் கேடாது நிற்ப (உகாமாகிய அவ்விது தானே) கெட்டு முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம்:—அறாயிரம் எனவரும்.

திரிந்ததன் திரிபது என்னும் நயத்தான், ஆறன் மருங்கின் என்று ஒதப்பட்டது. ஆறு என்பது அது எனக்குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரமாக ஒதப்பட்டு நின்றமையின், அவ்வுகரக்கேடு ஒதப்பட்டது.

ஈறு எனவும் மெய் எனவும் அவ்வயிர் மெய்யைப் பிரித்துச் செய்கை ஒதினணையான், அவ்வயிர் மெய்யினை ஒற்றுமை உயத்தாற் சூற்றியலுகரம் என்று ஒதினனாகக் கொள்க.

ஆறன் மருங்கின் ஈறு மெய்யொழியக் கெடும் என்னுது குற்றியலுகரம் என்றே திண்மையான், செடுமுதல் குறுகாதே நின்று ஆறயிரம் என்றும் ஆம்.

இன்னும் அதனானே “ஆறகுவதே” [சொல்லதிகாரம் - வேற்றுமையியல் - குத்திரம் ௧௮.] என்றாற் போலப் பொருட்பெயர்க்கண் வரு முடியும் கொள்க.

மேல் மாட்டேற்றானே எண்ணியிரம் என முடிந்தது. (௬௩)

சஎய, ஒன்பா னிறுதி யுருபினை திரியா

தின்பெறல் வேண்டுஞ் சாரியை மரபே.

இதவும் அத.

இ-ள்:—ஒன்பான் இறுதி உருபு நிலை திரியாது சாரியை மரபு இன்பெறல் வேண்டும் - ஒன்பது என்னும் எண்ணின் இறுதிக்கு குற்றியலுகரம் தன் வழவு நிலை திரிந்து கெடாது சாரியையாகிய மரபினையுடைய இன்பெற்று முடிதல் வேண்டும்.

உ-ம்:—ஒன்பதினாயிரம் எனவரும்.

உருபு என்றும், நிலை என்றும், சாரியை மரபு என்றும் கூறிய மிகுதியான், ஆயிர மல்லாத பிற எண்ணின்கண்ணும் பொருட்பெயரிடத்தும், இன்னும் உகரமும் வல்லெ முத்தம் பெற்று முடியும் முடியும் கொள்க.

ஒன்பதிற்றுக்கோடி, ஒன்பதிற்கொன்று, ஒன்பதிற்றுத்தடக்கை, ஒன்பதிற்கொ முத்த என வரும்.

இன்னும் அவ்விலேசானே, மேல் எண்ணியிரம் என்ற வழி ஒற்றிரட்டுக் கொள்க. [சகாரம் ஈற்றகை.] (௬௪)

சஎக. தூற யிரமுன் வரூஉங் காலை

தூற னியற்கை முகனிலைக் கிளவி.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு தூறு என்னும் அடையடுத்த ஆயிரம் வன்பது முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—தூறியிரம் முன் வரு காலை முதல் நிலைக்கிளவி. தூறு என் இயற்கை - தூறியிரம் என்னும் அடையடுத்த மொழி (ஒன்று முதல் ஒன்பான்கள்) முன்வருங் காலத்து முதலிலைக்கிளவியாகிய ஒன்று என்னும் எண் (மேல் ஒன்று முதல் ஒன்பான்களோடு முடிந்த) தூறு என்னும் சொல் அவ்வொன்றிலேயே முடிந்த விகார இயற்கை எய்தி முடியும்.

வழிநிலைக்கிளவியாகிய இரண்டு முதல் எண்கள் விகாரம் எய்தியும் எய்தாதும் இயல்பாயும் முடியும்.

உ-ம்:—ஒரு தூறியிரம் எனவரும். இரு தூறியிரம், இரண்டு தூறியிரம்; முக் தூறியிரம், மூன்று தூறியிரம்; நா னூறியிரம், நான்கு தூறியிரம்; ஐக் தூறியிரம், ஐந்து தூறியிரம்; அறு தூறியிரம், ஆறு தூறியிரம்; எண் ணூறியிரம், எட்டு தூறியிரம்; ஒன்பது தூறியிரம் எனவரும்.

உரையிற் கோடல் என்பதனான், தொன்னாயிரம் என்ற முடியிலேயே மாட்டேறு சென்றதேனும் அவ்வாறு முடியாதென்று கொள்க.

‘முன்’ என்பதனான் இச்சாரியைபெற்று ஒன்பதினூறியிரம் என்றும் ஆம்.

‘நிலை’ என்றதனான், மூன்றும் ஆறும் இயல்பாய் முடியும் முடிபின்கண் செடு முதல் குறுகாமை கண்டு கொள்க. இன்னும் அதனானே நானூறியிரம் என்புழி வரு மொழி காரத்தேயு கொள்க. (௬௫)

தூறென் கிளவி யொன்றுமுத லொன்பாற்
தேசனை யொழிய வினவொற்று மிகுமே.

இது, தூறு என்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பாங்களைப் புணர்க்கின்றது.

இ-ள்:—தூறு என் கிளவி ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு ஈறு சினை. ஒழிய இன ஒற்று
மிகு:— தூறு என்னும் சொல் ஒன்று முதல் ஒன்பாண்டனோடு புணருமிடத்து ஈறுகிய
சூற்றியலுகரமும் அவ்வுகரம் ஏறிய மெய்யாகிய சினைபும் கெடாது நிற்ப (சினைக்கு)
இனமாகிய இன ஒற்று மிகுமுடியும்.

உ-ம்:—தூற்றென்று; இரண்டு, மூன்று, காண்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு,
ஒன்பது என்பவரும்.

'ஈறுசினை' என்று ஒழிய மிகையானே, தூறு என்பதனோடு பிற என்னும் பிற
பொருட்பெயரும் இவ்விதிலும் பிறவிதியும் முடியுமாறு கொள்க. தூற்றுக்கோடி,
தூற்றுப்பத்து, தூற்றுத்தொண்ணூறு எனவும்; தூற்றுக்குறை, தூற்றடுக்கு எனவும்
வரும். ['ஏகாரம்' ஈற்றகை.] (கக)

சீரங். அகவயூர் பத்தினு மத்தொழிற் றாகும்.

இஃது, அத்தூறு என்பதனோடு ஒன்று முதல் ஒன்பாண்கள் அடையடுத்தவழிப்
புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அவை ஊர்பத்தினும் அத்தொழிற்று ஆகும் - (அத்தூறு என்பது)ஒன்று
முதல் ஒன்பாண்களான ஊர்ப்பட்ட பத்தினோடு புணருமிடத்துத் அத்தொழிற்றும்
இன ஒற்று மிகு முடியும்.

உ-ம்:—தூற்றெருபஃ ; இருபஃது, முப்பஃது, காற்பஃது, ஐப்பஃது, அறு
பஃது, எழுபஃது, எண்பஃது எனவரும்.

'ஆகும்' என்றதனான், நிலமொழியடையடுத்து வரும் முடிபும் கொள்க. ஒரு
தூற்றெருபஃது என ஒட்டிக். (கங)

சீரங். அளவு நிறையு மாய்பே நிரியா

சூற்றிய துகரமும் வல்லெழுத் தியற்கை

முற்றுகளந் தன்ன வென்மனூர் புலவர்.

இஃது, அத்தூறு என்பதனோடு அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் முடியுமாறு
கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அளவும் நிறையும் அ இயல் திரியா - (அத்தூறு என்பதனோடு புணருமி
டத்து) அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் மேற்கூறிய இயல்பில் திரியாதே கின்று இன
வொற்று மிகு முடியும். சூற்றியலுகரமும் வல்லெழுத்து இயற்கையும் முன் கிளந்
தால் அன்ன என்மனூர் புலவர் - (அவ்விடத்துக்) சூற்றியலுகரம் கெடாமையும் (இன
ஒற்று மிகு வன்றெடர்மொழியாய் நின்றமையான் வருமொழி) வல்லெழுத்து மிகும்
இயல்பும் மேல் (வன்றெடர்மொழிக்குக்) கூறிய தன்மையவென்று சொல்லுவர்
புலவர்.

உ-ம்:—தூற்றுக்கலைம்; சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை,
உழக்கு எனவும்; கறுஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் வரும்.

'திரியா' என்றதனான், தூறு என்பது அடையடுத்த வழியும் இவ்வீதி சொன்க.

உ-ம்:—ஒரு தூற்றுக்கலம், இருதூற்றுக்கலம் என ஒட்டுக. [ஆகாரம் செய்யுள் விகாரம், வினாத்து என்பது வினையெச்சத்தொகை.] (சுஅ)

சஎடு. ஒன்றுமுதலாகிய பத்தூர் கிளவி

ஒன்றுமுதலொன்பாற் கொற்றிடை மிகுமே

நின்ற வாய்தல் கெடுதல் வேண்டும்.

இஃது, ஒன்று முதல் எட்டு ஈறாகிய எண்கள் அடையடுத்த பத்தினேடு ஒன்று முதல் ஒன்பாக்களைப் புணர்க்கின்றது.

இ-ள்:—ஒன்று முதலாகிய பத்து ஊர் கிளவி - ஒன்று முதல், எட்டு ஈறாகப் பத்து என்னும் எண் ஊரப்பட்ட சொற்கள், ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு-அவ்வொன்று முதல் ஒன்பாக்கள் வருமொழியாய் வந்து புணருபிடத்து, நின்ற ஆய்தம் கெடுதல் வேண்டும் - (ஆண்டு)நின்ற ஆய்தம் கெட்டு முடிதல் வேண்டும், ஒற்று இடை மிகும் - (கெட்ட வழி இனவொற்றுய் ஒர் தகா) ஒற்று இடை மிகு முடியும்.

உ-ம்:—ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்று; ஒருபத்திரண்டு, இருபத்திரண்டு; ஒருபத்துமூன்று, இருபத்துமூன்று என ஒட்டிக்கொன்க.

'நின்ற' என்றதனான், மேல் ஒரு பதிற்றுக்கலம் என்னும் முடிபிற்கு இன்பேறும் [ஏகாரம் ஈற்றகை.] (சுக)

சஎசு. ஆயிரம் வரினே யின்னாஞ் சாரியை

ஆவயி னொற்றிடை மிகுத லில்லை.

இஃது, அவ்வடையடுத்த பத்தினேடு ஆயிரத்தினைப் புணர்க்கின்றது.

இ-ள்:—ஆயிரம் வரின் சாரியை இன் ஆம் (அவ்வொன்று முதலாகிய பத்தூர் கிளவி முன்) ஆயிரம் என்பது வரின் இடை வந்து புணருஞ்சாரியை இன் ஆம். அவயின் ஒற்று இடை மிகுதல் இல்லை - அவ் விடத்து (முன் கூறிய) ஒற்று இடை மிகுதல் இன்றி முடியும்.

உ-ம்:—ஒருபதினாயிரம், இருபதினாயிரம் என ஒட்டுக.

'அவயின்' என்றதனான், ஒருபதிற்றுக்கலம் என்னும் முடிபிற்கு உகாரும் வல் லெழுத்துப் பேறும் கொன்க. [ஏகாரம் அகை, ஆகாரம் செய்யுள் விகாரம்.] (எய)

சஎஎ. அளவு நிறையு மாயிய நிரிபா.

இஃது, அவ்வொன்று முதலாகிய பத்தூர் கிளவி முன் அளவுப்பெயரும் நிறைப் பெயரும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அளவும் நிறையும் அ இயல் திரியா - (அவ்வொன்று முதலாகிய பத்தூர் கிளவிமுன்) அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் (மேல்) ஆயிரத்தோடு புணரும் வழி முடிந்த இயல்பில் திரிபாதே நின்ற இன்பெற்று முடியும்.

உ-ம்:—ஒருபதின்கலம், இருபதின்கலம்; சாடி, தாடை, பாலை, எழி, மண்டை, வட்டி, அசல், உழக்கு எனவும்; ஒருபதின்கழஞ்சு, தொடி, பலம் எனவும் கொன்க.

'திரியா' என்றதனான், ஒருபதிற்றுக்கலம் என்னும் முடிபிற்கு இன்னின் என்காம் இரட்டிய நகரமாகலும், ஒருபதினழி என்னும் முடிபின்கண் வருமொழி நகரம் திரிந்தவழி திரிமொழியின் எனக்கேடும் கொன்க. [ஆகாரம் செய்யுள் விகாரம்.] (எக)

சஎஅ. முதனிலை யெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும்

ஞ க ம தோன்றினும் யவவந் தியையினும்

முதனிலை யியற்கை பென்மனார் புலவர்.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பாக்கனோடு பொருட்பெயரைப் புணர்க்கின்றது.

இ-ள்:—முதல்கிலை எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினும் ஞ க ம தோன்றினும் ய வ வந்து இயையினும் - முதனிலை எண்ணாகிய ஒன்று என்னும் எண்ணின்முன் வல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும் ஞ க ம க்கனாகிய மெல்லெழுத்து முதன்மொழி வரினும் ய வ க்கனாகிய இடையெழுத்து முதன் மொழி வந்து பொருந்தினும் முதல்கிலை இயற்கை என்மனார் புலவர்-அவ்வொன்று முதல் ஒன்பாக்கள் முன் எய்திய முடிபுகிலை எய்தி முடியும் என்று சொல்லுவார் புலவர்.

எனவே, வழிநிலை எண்ணாகிய இரண்டு முதலாகிய எண்கள் அம் முதனிலை முடிபாகிய விகாரம் எய்தியும் எய்தாதும இயல்பாயும் முடியும்.

உ-ம்:—ஒருகல்; சீனை, துடி, பறை, ஞாண், தூல், மணி, யாழ், வட்டு எனவரும். இருகல், இரண்டுகல்; சீனை, துடி, பறை, ஞாண், தூல், மணி, யாழ், வட்டு என ஒன்பதின் காதும் ஒட்டுக.

ஒன்பதின்கல் எனச் சென்றதேனும் வழக்கின்மையின் ஒழிக்க.

'நிலை' என்றதனால், மாடடேற்றுக்கு ஏலாத ஞகர யகரங்களின் முடிபு கொள்ளப்பட்டது. (௭௨)

சஎக. அதனிலை யுயிர்க்கும் யாவரு காலையும்

முதனிலை யொகர யோவர சும்மே

ரகரத் துகரத் துவரக் கெடுமே.

இஃது, ஒன்று முதல் ஒன்பாக்கனோடு பொருட்பெயருள் உயிர் முதன்மொழி முடிபுமாதும் மேற்கூறிய யகரம் வேறுபட முடியுமாதும் கூறுகின்றது.

இ-ள்:—அதன் நிலை உயிர்க்கும் யாவருகாலையும் முதல்கிலை ஒகரம் ஒ ஆகும் - அவ்வொன்று முதல் ஒன்பாக்கனோடு புணருமிடத்து உயிர் முதன்மொழி வந்த இடத்தும் யா முதல்மொழி வந்த இடத்தும் முதனிலை எண்ணாகிய ஒன்று என்பதன் கண் ஒகரம் ஒகாரம் ஆம். ரகரத்து உகரம் துவரக்கெடும் - (அவ்விடத்து) ரகரத்து உகரம் முற்றக்கெட்டு முடியும்.

எனவே, வழிநிலை யெண்களுள் உயிர்நிலை முதன்மொழி வந்த இடத்து முன் கூறியவாறே இருவாற்றினும் முடியும்.

உ-ம்:—ஒரடை, ஓரடை எனவும்; இருவடை, இருவாடை, இரண்டடை, இரண்டாடை எனவும் உயிர் முதல் மொழிகளை ஒட்டிக்கொள்க.

யா முதல்மொழி ஒர் யாழ் எனவரும்.

'துவர' என்றதனால், இரண்டு என்னும் எண்ணும் மூன்று என்னும் எண்ணும் செய்யுளகத்து ஈகரசை எனவும் மூவகை எனவும் முதல் நீண்டு வேறுபட முடியுமாறு கொள்க.

'அதனிலை' என்றதனால் முதனிலை கீளாதே தின்று உகரம் செட்டு ஒரடை, ஓரடை; ஒர்யாழ் எனவரும் முடியும் கொள்க. [ஏகரங்கள் சுற்றகைகள்] (௭௩)

சஅய. இரண்டுமுதல் லொன்பா னிறுதி முன்னர்
வழங்கியன் மாவென் கிளவி தோன்றின்
மகர வளபொடு நிகர்வூ முறித்தே.

இஃது, இரண்டு முதல் ஒன்பாக்கள் முன்னர் அளவு முதலிய மூன்றற்கும் உரிய மா என்பது புணருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—இரண்டு முதல் ஒன்பாள் இறுதி முன்னர் - இரண்டு முதலாக ஒன்பது கூறுகச் சொல்லப்படுகின்ற எண்களின்முன்னர், வழங்குதியல் மர் என் கிளவி தோன்றின் - வழக்கின்கண்ணே கிடக்கின்ற (வில்லு மரம் முதலிய அல்லாத அளவு முதலியவற்றிற்குரிய)மா என்னும் சொல்-தோன்றின்,மகர அளபொடு நிகரலும் உரித்தது - (இயல்பாய் முடிதலேயன்றி மேற் கூறிய) மண்டை என்றும் அளவுப்பெய ரோடு ஒத்து வேறுபட முடிவளவும் பெறும்.

உ-ம்:—இரண்டுமா, இருமா; மூன்றாமா, மும்மா; என ஒன்பதின் காலும் இவ்வாறு ஒட்டுக.

இரண்டு முதல் ஒன்பாள் என்று எடுத்தமையின், ஒன்றற்கு ஒருமா என்னும் முடிபேயன்றி ஒன்றாமா என்னும் முடிபு இல்லையாயிற்று. இவற்றுள், மிக்க எண்ணேடு குறைந்த எண்வருங்கால் உம்மைத்தொகையாகவும், குறைந்த எண்ணேடு மிக்கது வரிற் பண்புத்தொகையாகவும் முடித்தாரென்க. [‘வகாரம்’ சுற்றகை.] (எச)

சஅக. லனவென வருஉம் புள்ளி யிறுதிமுன்
உம்முங் கெழுவு முளப்படப் பிறவும்
அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுட் தொடர்வயின் மெய்பெற நிலையும்
வேற்றுமை குறித்த பொருள்வயி ளுண.

இது, லகார னகார சுற்றுச் செய்யுள் முடிபு கூறுகின்றது.

இ-ள்:—ல ன எனவரும் புள்ளி இறுதி முன் - ல ன என்று சொல்ல வருகின்ற புள்ளியற்றுச் சொல்முன், உம்முங் கெழுவும் உளப்பட பிறவும் - உம் என்னும் சாரியையும் கெழு என்னும் சாரியையும் உளப்படப் பிற சாரியையும், அன்ன மரபின் மொழியிடைத்தோன்றி செய்யுள் தொடர்வயின் மெய்பெற நிலையும் - அப் பெற்றிப் பட்ட மரபினையுடைய மொழியிடைத் தோன்றிச் செய்யுள் மொழிகளைத் தொடர்ந்து சொல்லும் இடத்து மெய்மைபெற நிலைபெற்று ஈழியும், வேற்றுமை குறித்த பொருள் வயின்-வேற்றுமை குறித்த பொருட்டினர்ச்சிக்கண்.

உ-ம்:—“வானவரி வில்லுந் திங்களும், கல்கெழு கானவர் ல்குறு மகனே” எனவும்; “மாறிநித் திழவனும் போனம்” எனவும்; “காண்கெழுநாடு” எனவும் வரும்.

‘மொழியிடைத் தோன்றி’ என்ற யிக்கையால், பிற சுற்றுள்ளும் இச்சாரியைபெற்று முடிவன கொள்க. துறைகெழு மாந்தை, வளங்கெழு கிருகநர் எனவரும்.

‘அன்னமரபின்’ என்றதனால், சாரியை காரணமாக வல்லெழுத்துப் பெறுதலும், அது காரணமாக நிலைமொழியீறு கிரிதலும், சாரியையது உகரக்கேடும், எகர கீட்சியும் கொள்க. பூக்கேழான், வளங்கேழ்க்கிருகநர் என்று அவ்வாறு வந்தமை யறிக.

‘மெய்பெற’ என்றதனால், இச்சாரியைப் பெற்றின்கண் சுற்று வல்லெழுத்து வீழ்க்க, [‘ஆன்’ இடைச்சொல், ஆகரம் சாரியை.] (எஞ)

சஅஉ. உயிரும் புள்ளியு மிறுதி யாகிக்
 ருநிப்பினும் பண்பினு மிசையினுந் தோன்றி
 செலிப்பட வாராக் குறைச்சொற் கிளவியும்
 உயர்திணை யஃறிணை யாயிரு மருங்கின்
 ஐம்பர லறியும் பண்புதொகு மொழியும்
 செய்யுஞ் செய்த வென்னுங் கிளவியின்
 மெய்யொருங் கியலுந் தொழிறொரு மொழியும்
 தம்மியல் கிளப்பிற் தம்முற் றும்வருஉம்
 எண்ணின் ரெகுறி யுளப்படப் பிறவும்
 அன்னவை யெல்லா மருவின் பாத்திய
 புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்று.

இஃது, இவ்வதிகாரத்தப் புணர்க்கப்படா மொழிகள் இவை யென அவற்றை
 எடுத்து உணர்த்துகின்றது.

இ-ள்:—உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி ருநிப்பினும் பண்பினும் இசையினும்
 தோன்றி செலிப்பட வாராக் குறைச்சொல் கிளவியும் — உயிரொழுத்தும் புள்ளியொழுத்
 தும் ஈருகிக் குறிப்பின்கண்ணும் பண்பின்கண்ணும் இசையின்கண்ணும் தோன்றி
 ஒரு செலிப்பட வாராக் குறைச்சொற்களாகிய உரிச்சொற்களும், உயர்திணை அஃ
 றிணை அ இரு மருங்கின் ஐம்பால் அறியும் பண்பு தொகு மொழியும்—உயர்திணை அஃ
 றிணை யாகிய அவ்விரண்டு திணையிடத்தும் உளவாய ஐந்து பாலிணையும் அறியவரும்
 பண்புத்தொகை மொழிகளும், செய்யும் செய்த என்னும் கிளவியின் மெய் ஒருங்கு
 இயலும் தொழில் தொகு மொழியும்—செய்யும் செய்த என்னும் பெயரெச்சச் சொற்
 களின்படி ஒருங்குடக்கும் வினைச்சொல் தொக்க வினைத்தொகையும், தம்மியல் கிளப்
 பின்—(எண்கள்) தம்மியல்பு கிளக்கும் இடத்து, தம்முள் தாம் வரும் எண்ணின் தொகுநி
 உண்ப்பட பிறவும் அன்னவை எல்லாம்—(சிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியும்பு
 வாராது) தம்முள் தாம் வரும் எண்ணின் தொகுதியும் உட்பட்ட பிறவும் அத்தன்மைய
 வெல்லாம், மருவின் பாத்திய—வழக்கிடத்து மருவிடந்த இடத்துள்ளன. (ஆகலான்
 அவ்வாதே கொள்ளப்படும்.) புணர்இயல் நிலையிடை உணரத்தோன்று—புணர்ச்சிஇயன்ற
 கிலமைக்கண் (அவற்றின் முடிபு) விளக்கத் தோன்று.

உ-ம்:—விண்விணைத்தது, கார்கறுத்தது, ஒல்லொலித்தது இவ்வருறைச்சொற்
 கிளவி ஆயினமையின் முடிக்கப்படா வாயின; விண்ணென விசைத்ததென இடைச்
 சொல்லோடுகூடிய வழிப்புணர்க்கப்படும்.

கருஞ்சான்றான் என்றது பண்புத்தொகை. இது கரும் என பண்புணரகின்றது.
 கருஞ்சான்றானைத் தொகையாயவழி கருமென்பது கரியானெனப் பால்காட்டி
 நின்றலில் புணர்க்கப்படாதாயிற்று.

கொல்யானை என்றது வினைத்தொகை. அதுவும் கொல்லெனத் தொழிண்மை
 உணரகின்றது. கொல்யானை எனத் தொகையாயவழி, கொன்ற எனக்காலம் காட்டி
 நின்றமையின், புணர்க்கப்படாதாயிற்று.

ஒரொன்று என இது தம்முற்றும் வந்த எண். இது சிறுத்த சொல்லும் குறித்து

தோல் காப்பியம் - இளம்பூரணம்.

வருகின்றவியும் அன்மையிற் புணர்க்கப்படாதாயிற்று. இது தானே ஒருவாறாகக் கொடு எம்புழிப் புணர்க்கப்படும்.

“பிறவும்” என்றதனால் முடியாதன உண்டான், கரியன் என்பன. இவை உண்மையும் கருமை எனவும் பிரித்து நிறுத்திய வழி ஆனும் அன்னும் சூறித்துவருகின்றவியன்மையான் வந்து புணராமையின், புணர்க்கப்படாவாயின.

“தோன்றி” என்றதனால், கொள்ளெனக்கொண்டான் என்புழிக் கொள்ளென்பதனை என என்பதனோடு புணர்க்கப்படாமையென்கொண்க.

‘மெய் ஒருங்கியலும்’ என்றதனால், உண்டான் என்புழிச் செய்கையும் காலமும் பாலும் தோற்றித்திருமாறு பிரித்துப் புணர்க்கப்படாமையென்கொண்க. (அகரச் சட்டின் சட்டம் செய்யுள் விகாரம்). (௭௭)

ச.அ.ந. கிளந்த வல்ல செய்புளுட் டிரிகவும்
வழங்கியன் மருங்கின் மருவொடு திரிகவும்
விளம்பியே வியற்சையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியன் மருங்கி னுணர்ந்தன சொழக்கல்
நன்மதி நாட்டத தென்மனார் புலவர்.

இஃது, இவ்வதிகாரப் புறணையுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இ—:—கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிகவும் - மூன் எடுத்தோதின அல்லாதன செய்யுளிடத்து வேறுபட வருவனவற்றையும், வழங்கு இயல் மருங்கின் மருவொடுதிரிகவும் - வழக்கு நடக்குமிடத்து மருவதலோடு வேறுபட வருவனவற்றையும், விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத்தோன்றின் - மூன் சொன்ன முடிபியற்கையின் வேறுபடத்தோன்றின், கல்மதி நாட்டத்து வழங்கு இயல் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழக்கல் - நல்லறிவினது ஆராய்ச்சியான் வழக்கு இயலுமிடத்து அவற்றின் முடிபு வேறுபாடுகளை யறிந்து நடத்துக, என்மனார் புலவர் - என்று சொல்லுவார் புலவர்.

உ—:—நறவுக்கண்ணீர், கள்ளியல் கோடு, புண்ணையங்கானல், பொன்னந்திரி, ஆரக் கண்ணீர், காலம் பெருந்திறை என இவை வேற்றுமைக்கண் அம்முப் பெற முடிந்தன.

“வேர்ப்பினி வெநிரத்துக் கால்பொரு கரவிகை” என்பது கார விறு அத்துப் பெற்று முடிந்தது. முனவுமா, பிணவுசாய் என்பன அவ்வழிக்கண் மென்கணத்துக் குறியதன் இறுதிச் சினைசெட்டு உகரம்பெற்று முடிந்தன.

“அஞ்செவி நிறைய மயங்கிரங் கூறி” என்பது அகம் என்னும் நிலைமொழி செவி என்னும் வருமொழியோடு வேறுபடமுடிந்தது.

‘ஆயிடை’ என்பது அவ்வென்னும் வகரவிறு வேறுபடமுடிந்தது.

தடவுத்திரை, தடவுத்தோள், என்பன உரிச்சொல் முடிபு.

அருமருந் தன்னான் எனற்பாலது அருமருந்தான் என மருவவாய் முடிந்தது. சோணுடு மலாடு என்பதும் அது.

பொதியி வென்பதும் அது. பிறவும் அன்ன. (உணர்ந்தனர் என்பது இறந்தகால வினையெச்சம்.) (௭௮)

ஒன்பதாவது சூற்றியலுகாரப் புணரியல் முற்றிற்று.

எழுந்தநீகாரம் இளம்பூரணருளா முற்றுப்பெற்றது.

